

உ

கணபதி துணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதறையாதீனத்துச்

சிவஞானசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தி,

இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி.

இவ்விரண்டும்

மேற்படிஆதினத்து

ஸ்ரீ யு ஸ்ரீ

சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளைமிட்டருளியபடி,

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

பலபிரதிருபங்களைக்கொண்டுபரிசோதித்து,

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னப்பட்டணம்:

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

விகிர்திஸ்ரீ பங்குனிமீ.

(Copyright Reserved.)

தொல்காப்பியுச்சூத்திரவிருத்தி.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

எங்கு மாய்நிறைந் தொளிர்முதற் கடவுளை யிறைஞ்சிப்
பொங்கு பேரருட் குரவனைப் புந்தியி னிறுவித்
துங்க மல்குதொல் காப்பியச் சூத்திர விருத்தி
யிங்கு வாழியற் றமிழ்வலோர் மகிழ்தர விசைப்பாம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

“வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்—வான்யா நன்ன தூய்
மையும் வான்யாறு—நிலம்படர்ந் தன்ன கலம்பட ரொழுக்கமூந்—
திங்களன்ன கல்வியுந் திங்க னொடு—ஞாயி நன்ன வாய்மையும்
யாவது—மல்கா வனபும் வெல்கா வுள்ளமூந்—துலைநா வன்ன சம
னிலை யுளப்பட—வெண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின்—
வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாது ளாண்மையு—முலகிய லறிதலு
நிலைஇய தோற்றமும்—பொறையு நி டும் பொச்சாப் பின்மையு—
மறிவு முருவு மாற்றலும் புகழுஞ் சாற்பொரு ளுணர்த்துஞ்
சொல்வன் மையுந்—கற்போர் நெட ி காமுறப் பதெலு—மின்
னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர்—பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லா
சிரிய—ரறனே பொருட்பய னின்பெனு மூன்றின்—நிறனறி பனு
வல் செப்புந் காலை—மூன்னர்க் கூறிய வெண்வகை யுறுப்பினு—
ளேற்பன வுடைய ராகிப் பாற்படச்—சொல்லிய பொண்ணுமை
சொல்லியாய் குணர்த்துஞ்—சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்துண்
குணர்த்துந்—தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தான்பயப் பதெலுஞ்—செய்
ந்நன்றி யறிதலுந் தீச்சார் பின்மையு—மடிதடு மாற்ற மானம்பொச்
சாப்புக்—கடுநோய் கெற்றநீ களவே காம—மென்றினை யின்மை
யுஞ் சென்றுவழி பதெலு—மறத்துறை வழாமையுந் குறிப்பறிந்
தொழுகலுந்—கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு—மீட்
டவை வினவலும் விடுத்தலு முரைத்தலு—முடைய ராகி நடைய
றிந் தியலுந்—நன்மா ளுக்க ரென்ப மண்மிசைத்—தொன்னூற்
புலமைத் துணைபுணர்வோரே.” என ஆத்திரையன் பேராசிரியன்
கூறிய பொதுப்பாயிரத்தானே பன்னருஞ்சிறப்பி னல்லாசிரியனை

யுணர்ந்து வழிபட்டு ஒருநூல் கேட்பான் புகுந்த நன்மாணக்கீக்கு, அந்நூலானுவலப்படும் பொருளும், நூல்கேட்டலாம் பெறப்படும் பயனும், கேட்டற்குரிய வதிகாரிகளாவாரிவரென்பதூஉம், இன்னது முற்றிய பின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்னு மிமைபு முணர்ந்தன்றி நூல்கேட்டற்கண் மனஆக்கஞ் செல்லாமையின், ின்றியமையாச் சிறப்பினவாய இந்நான்கும் ஒருதலையாக முன்னருணர்த்தல்வேண்டும்; இந்நான்கு முணர்ந்தவழியும், கற்றுவல்ல சான்றோரல்லாராம் செய்யப்பட்ட நூலாயிற் கூறியதுகூறன் முதலிய குற்றமுடைத்தாமன்றேயெனவும், கற்றுவல்ல சான்றோரும் மற்றோர் கோட்பாடுபற்றிச் செய்யின் முனைவனுலொடு முரணுமன்றேயெனவும் ஐயுற்று ஊக்கஞ் செல்லாமையின், அவவையகீக்கு தற்பொருட்டு, ஆக்கியோன் பெருமையும், நூற்பெருமையும், அந்நூல்வழங்குநிலமும், அதன் முதனூலும் இவையென்பது தோன்ற, ஆக்கியோன்பெயரும் வழியும் எல்லையும் நூற்பெயரும் உணர்த்தல் வேண்டும். ஆகவின், இவ்வெட்டுந் தெரிப்பதாகிய சிறப்புப்பாயிரம் இந்நூற்குப் பனம்பாரனாரற் கூறப்பட்டது.

வடவேங்கடந் தென்குமரி—யாயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுல கத்து
வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச்
செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவ
னிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்
தறங்கரை நாவி னான்மறை முற்றிய
வதங்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரிந்து
மயங்கா மரபி னெழுத்துமுறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பி னைந்திர நிறைந்த
தொல்காப் பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே.

இதன்பொருள். வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை—வடக் கண் வேங்கடமுந் தெற்கட் குமரியு மெல்லையாகவுடைய 'அவ்விடமாகிய, தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து—தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்லவுலகத்தின்கண் வழங்கும், வழக்குஞ்செய்யுளுமாயிருமுதலின்—வழக்கினையுஞ் செய்யுளினையுமாராய்ந்த பெரிய காரணத்தானே.

எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடிச் செந்தமிழியற்கை சிவனிய—அவற்றின்கண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமு மாராய்ந்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருங்கி யுணரும்பொருட்டு, நிலத்தொடு முந்து நூல்கண்டு—அச்செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத்தோன்று நூலினை நோக்கி, முறைப்பட வெண்ணிப் புலனதொகுத்தோன்—அந்நூலிற்கிடந்த விலக்கணம் பிற்காலத்தா ருணரு முறைமைப்படக் கருதி நூலைத் தொகுத்துச்செய்தான், போக்கறு பனுவல்—ஆங்குனஞ்செய்த குற்றமறநூலினை, நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனவையத்—மாற்றாது நிலத்தை தனக்கு நல்கும் போர்த்திருவினையுடைய பாண்டியன் மாகீர்த்தியவைக்களத்தின், அறங்கரை நாவினன்மறை முற்றிய வதங்கோட் டாசாற் கரிபத் தெரிந்து—அறமேகறு நாவினகத்து நான்மறையு முற்றப்பயின்ற அதங்கோடென்னு மூரின சிரியனுக்குக் குற்றமறத் தெரிவித்து, மயங்காமரபி னெழுத்து முறை காட்டி—இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் நாடகத்தமிழும் முன்னூலுட்போல விரவாததன் மையானே இயற்றமிழை வேறுபிரித்து முறையானே யுலகிற்கறிவித்து, மல்குநீர் வரைப்பினைந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனைனத் தன்பெயர்தோற்றி—கடல்குழந்த நிலவுலகத்தில் ஐந்திரவியாகரண நிறையவுணர்ந்த தொல்காப்பியனைனத் தன்பெயரைத் தோற்றுவித்தலால், பல்புகழ் நிறுத்தபடிமையோன்—பலபுகழையு மிவவுலகத்தி னிலைபெறுத்தின தவ்வொழுக்கத்தினையுடையான் என்றவாறு.

வேங்கடங் குமரியெனவே திசை பெறப்படுமாயினும், எல்லைகூறப் புகுந்தாராகலின், அதற்கேற்பத் திசைகூறி யெல்லைகூறதன் மரபென்பதுபற்றி, வடவேங்கடந் தென்குமரியென்றா.

தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கட் பிறவெல்லையுமுளவாக வேங்கடத்தை யெல்லையாகக் கூறினார், அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னு மியையுபற்றியென்பது. தெற்கட் குமரியாராகலின், அதுவே யெல்லையாயிற்று. கிழக்கு மேற்குக் கடலெல்லையாகலின், வேறெல்லை கூறாது. 'வடதிசை மருங்கின் வடு குவரம் பாகுத்—தென்றிசை யுள்ளிட்டுஞ்சிய மூன்றும்—வரை மருள் புணரியோடு பொருது டெடுத்த—நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கருத்துக்கண்—யூப்பின நிலக்கண மறைகுவன் முறையே.' எனச் சிறுநூல்களையுடையார் தெற்குங் கடலெல்லை கூறியது, குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததெனவறிக.

வடவேங்கடம் தென்குமரியென்பன அன்மொழித்தொகையாய் அவற்றை யெல்லையாகவுடைய நிலத்தைபுணர்த்தின. இஃதறியாதார் ஆயிடையென்புழித் தனித்து நின்று பொருளுணர்த்தலாற்றாத அகரச்சுட்டினை ஆகுபெயரென்றும், அவற்றுக்குள்ளென உருபு விரித்துமிடர்ப்பெ.

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தென இடத்தினிகழ்பொருளின் ரொழிலும் பண்பும் இடத்தின்மேனின்றன.

ஆயிடையாகியவுலகத்தென்க.

இருமுதலென்னும் பண்புத்தொகை ஒட்டியொருசொல்லாய் நின்று, பின்னர் ஆயென்பதனோடு தொக்கு, வினைத்தொகையாயிற்று. கூர்த்தவுணர்வுமுதலிய பிறகாரணங்களினும் இஃதின்றியமையாச் சிறப்பிற்றென்பார் இருமுதலென்றார். “நின்முகங்காணுமருந்தினேன்” என்புழிப்போல, ஆயிருமுதலென்புழி ஆராய்ச்சியை முதலென்றதாகலின், ஆண்டு வினைகொண்டு முடிந்தது. ஆய்தல்-ஈண்டவ்விருவகை மொழிகளையுந் கற்றுளங்கொளப் பயிற்.

இங்ஙனம் வழக்குஞ் செய்யுளும் பயின்றார்க்கு, அவற்றின்கொளுநிகரனவாய் சொற்களுள் ஒன்றோடொன் ரொவ்வாதுளவாகிய செய்கை வேறுபாடுகளுஞ் சொன்முடிபு பொருண்முடிபு வேறுபாடுகளு நோக்கும்வழி, இவையெல்லாம் வழாநிலையோ, சில வழுவுமையோ, வழுபோ, கட்டினையிலையோவெனவுழாசங்கை நிகழுமன்றே, அவவாசங்கை நீங்க எழுத்து முதனமூன்று மாராயந்து செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு, இந்நூலொருதலையான் வேண்டப்படுமென்பதூஉம், அவை பயிலாதார்க்காசங்கையே நிகழாமையின் இந்நூல் பயன்படாதென்பதூஉம், விளக்கிய, ஆயிருமுதலினாடிச் சிவனிய கண்டெண்ணித் தொகுத்தானென்றார். எனவே வழக்குஞ்செய்யுளுமாராய்ந்த பின்னர் இந்நூல்கேட்கற்பாற்றென்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்தறியாத நக்கினார்க்கினியார் முதலென்பதனைப் பெயரடியிற் பிறந்த முதனிலவினைப் பெயராகக்கொண்டு, முதலுதலினெனவுரைப்பார். இருமுதலென்னுந் தொகைச்சொல் அங்ஙனம் பக்கிசைத்தல் பொருந்தாமையறிக. இன்னுமவர் நல்லாகிரியருடைய வழக்குஞ் செய்யுளுமெனவுரைக்கிறார். “வழக்கெனப் படுவ துயர்த்தோர் மேற்றே—நிசுழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான” என மரபியலுட்கூறுதலின், வழக்கெனவே உயர்த்தோர் வழக்கென்பதூஉம், அதனோடுஎனென்பபடுதலிற் செய்யுளும் அவர்செய்யுளென்பதூஉம், தாமேபெறப்

படுதலின், அது மிகையாமென மறுக்க. வழக்கெனவே செய்யுளுமடங்குமாயினும், தலைமை தோன்ற வேறுகூறினர், 'முனிவர்வந்தார் அகத்தியனும் வந்தான்' என்புழிப்போல. உலகமொழியும் 'வேதமொழியுமெனப் பகுத்த மாபாடியத்திற்குக் கையடனூருமில்வாரேயுரைத்தார்.

ஈண்டுப் பொருளென்றது அகம் புறமென்னும் இருகூற்றுப் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாய்ச் செய்யுளிற் பாடுதற்குரிய இன்ப முதலிய வுலகியற்பொருளை, மொழித்திற முணர்தற்பொருட்டுச் செய்யுளாராய்ச்சிக் கொருதலையான் வேண்டப்படுதல் பற்றி இயற்றமிழாழிபாகக் கொண்டோதற்பாலன அவையேயாகலின். அற்றேல், இஃதெழுத்துஞ் சொல்லும்போலச் செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கேதுவாகாமையானும், வடமொழியார் வேறோதுவதல்லது சத்தநூலுளோதாமையானும், ஈண்டோதல்வேண்டாம் பிறவெனின்;—ஈண்டுக் கூறும் பொருட்பாகுபாடுகள் பொதுவாகாது தமிழிற்கே சிறந்து வேறொன்றும் பெறப்படாமையின், இப்பொருள் பற்றி வரும் பரிபாடல், கலி, அகநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஆற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து முதலிய செய்யுளாராயப் புருந்தார்க்கு இப்பொருட்பாகுபாடுணராக்காற் குன்றுமுட்டிய குரீஇப்போல விடர்ப்பட்டுச் செய்யுண்மொழித்திற முணரமாட்டாமையிற் செய்யுண் மொழித்திற முணர்ந்து செந்தமிழியற்கை சிவனுதற்கு ஒருதலையானோதல்வேண்டுமென்க.

செந்தமிழியற்கைசிவனுதல் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல். முட்டு—வழு.

* நாடிச் சிவணியவென்பது 'ஓதியுணர்ந்தான்' என்பதுபோலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது. சிவணியவென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இஃதுணரமாட்டாதார் நாடிக்கண்டெண்ணித் தொகுத்தானெனக் கூட்டி, ஒருவினமுதல் வினையாக்கி, நாடியவாராய்ச்சியிற் குறைபாடுடையவற்றிற்கு முந்து நூல்கண்டென்றும், ஆவிரமுதலிற் செந்தமிழியற்கைசிவணியவெனக் கொண்கூட்டியுமிடர்ப்படுப.

செந்தமிழென்பதனை நிலமென்பதனோடுங்கூட்டுக. நிலமென்பது ஆகுபெயர்.

செந்தமிழ்சிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுநாலென்றது. அம்மொழி தோன்றுங்காலத்துடன்றோன்றிய நாலென

அதன்றென்மை கூறியவாறாயிற்றென்பது. எனவே, அகத்தியமென்பது பெற்றும். அற்றேல், முந்துதூல் கண்டெனப் பொதுப்படக் கூறுதலானும், அகத்தியநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றமையானும், நூலுள்ளும் “கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்க” எனப் பிராண்டும் பொதுப்படக் கூறுதலானும், அகத்தியமே முதலாவென்பது துணியப்படாதாம் பிறவெனின்;—நூலெனப் பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முந்து நூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ்நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத்து உடன்றோன்றிய நூல் அகத்தியமொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின் வழித் தோன்றியனவேயாமாகலானும், ஐங்கிரநோக்கித் தொகுத்தானெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்றோன்றன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாந்தாமே படைத்துக்கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துதூல் கண்டென்பதனோடு முரணுதலானும், முற்காலத்து முதலாவ அகத்தியமென்பது உம் அதன் வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பது உந் துணியப்படுமென்க.

அற்றேல், தொல்காப்பியனார் அகத்தியனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிற்காலத்து வீழ்ந்தன சில முந்துநூல் கண்டு அவற்றின் வழிநூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோ வெனின்;—அஃதானன்றோர் வழக்கொடு மாறுகொள்ளுவார் இக்காலத்துச் சொல்லினும், அடிப்பட்ட சான்றோர் சொல்லாராகலற் கொள்ளாமென்பது. அல்லது உம், கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற பொருள் கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் இடைச்சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென்றுரைசெய்தாராகலின், இடைச்சங்கநாண்முதலின்றாகாரும் வழங்கி வருதலானும், அருந்தவக்கொள்கையகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல்செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும், “கூறிய குன்றினு முதலால் கூட்டித்—தோமின் றுணர்த றெல்காப் பியன்ற—ஹையின் மமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே.” எம். ‘வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்—தாங்கா நல்லிசைச தமிழ்க்குவிளக் காகென—வாஹே ரேத்தும் வாய்மொழிப்பல்புக—பாளுப் புலமை யகத்திய நென்னு—மருந்தவ முனிவ னாகிய முத

ஹூல்—பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்—நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியன்.” எ-ம். “பன்னிய சிறப்பின் வாணோர் லேண்டத்—புதன்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன்—மன்பாற் றென்ற மிழ் தாவின் றுணர்ந்த—துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப்பியன் முதம்—பன்னிரு புலவரும்.” எ-ம். எல்லாவாசிரியரும் அகத்தியனார்க்கு முதன்மாணக்கராயினாரென்பது பற்றியே தொல்காப்பியனார்க்குப் பெருமை உறி அகத்தியமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும், அகத்தியனாரோடு முரணிச் சபித்தாராயின் அதுபற்றியே பெருமை கூறத்தகும் அவவாரோராசிரியருங் கூறாமையானும், அது வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுகொள்ளுவார் கூற்றையாமென மறுக்க.

அற்றேல், அகத்தியநிறைந்த தொல்காப்பியனென்னாது ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றதென்னையெனின்;—அகத்தியநிறைந்தமை யெல்லாரானுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியினும் வல்லனாயினானென்பது விளக்கிய, அங்ஙனங் கூறினாரென்பது. இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின் வழித்தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றாரென்பாரை, ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனெனவே ஐந்திரம் முதனூலென்பதமைந்திருப்ப முந்துநூல்கண்டெனக் கூறியதெற்றுக்கெனவுங்கூறி மறுக்க.

முறைப்படவெண்ணிப் புலந்தொகுத்தலாவது முதனூல் பரந்து கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சிலவாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கறியலாகாமையின் அவரறியுமுறைப்படவெண்ணி அதற்கேற்பத் தொகுத்துச் செய்தல். இனிச் சார்புநூல்போலத் திரிபுவேறுடைத்தாகச் செய்யாது முன்னோர்நூலின் முடிபொருங்கொப்பக் கருதித் தொகுத்துச் செய்தலெனினுமையுமென்க. எனவே, இது வழிநூலென்பது உம் பெறப்பட்டது.

4 “மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி—யுரைபடு நூறா மிருவகையியல—முதலும் வழியுமென நுதலிய நெறியின்” என மரபியலகத்து நூலிரண்டென வோதியிருப்பச் சார்புநூலெனவொன்று கூறியதென்னையெனின்;—ஒன்றன்வழியாகச் செய்வனவெல்லாம் வழியேயாயினும் அவை முன்னோர்நூலின் முடிபொருங்கொத்தலுந் திரிபுவேறுடைத்தாதலுமென இருவேறுவகைப்பட நிகழ்கின்றமையின், அதுபற்றிச் சார்புநூலென வேறுகோடலுமையுமென விதிக்க. அங்ஙனந் திரிபுவேறுடையது உம் பொருளானொருங்கொத்தலின், மரபுநிலை திரியாமையின், வழிநூலென்றற்கேற்புடைத்தாதலுமறிக்க. திரிபுடையவாயினும் மரபுநிலை திரியாதன யாவையெனின்;—

செய்யுளியலுட்கூறிய வொற்றளபெடையை அளபெடையதிகாரப் பட்டமை நோக்கி உயிரளபெடையைச் சாரவைத்துக் கூறுதலும், தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை ஈறெனுநால்வகையிடத்தை மூன்றி டமெனவடக்குதலும், “மெல்லெழுத்து மிகுத லாவயி னான” என்றவாறே தங்கை நங்கை எங்கை செவி தலை புறம் என மகாரங்கெட்டு இனமெல்லெழுத்து மிகுமென்னுது மகரமேயினமெல்லெழுத்தாய்த் திரியுமென்றலும், “அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வர்நே-முதனிலை யொழிய முன்னவை கெட்டு” மெல்லெழுத்து மிகும் என்னுது அங்கையென்புழிக்குக் ககரவகரங்கெட்டு மகரநீர்திரிந்து முடியுமென்றலும், “முதலீ ரெண்ணி னெற்று ரகரமாகும்.” “இடைநிலை ரகர மிரண்டெனெண் ணிற்கு—நடை மருங்கின்று.” என்றவாறே கூறுது இரண்டெனெற்றுயிரேக நீன்ற ரகரவொற்றின்மேல் உகரம் வந்து செய்கைப்பட்டு முடியுமென்றலும், நாகியாதெனயகரம் வரும் வழி உகரங்கெட்டிகரந்தோனறுமென்னுது உகரமே இகரமாய்த் திரியுமென்றலும், நெடுமுதல் குறுகுமொழிகளின்முன் பொதுப்பட ஆறனுருபிற்கும் நான்கனுருபிற்கும் அகரநிலையுமெனக் கூறி “ஆற னுருபி னகரக் கிளவி—யீறு ககரமுனைக் கெடுதல் வேண்டும்.” என்னுது “குவ்வினவ்வரும்” என்றொழிதலும், ஆடிக்குக் கொண்டான் என்புழி இக்குச் சாரியையென்னுது ருச்சாரியையென்றலும், வற்றுச்சாரியை வகரங்கெட்டு அற்றென நீற்குமென்னுது அற்றுச் சாரியையென்றேகோடலும், இன்னென்சாரியை இற்றெனத் திரியுமென்னுது இற்றென்பது வேறு சாரியையெனக் கோடலும், அக்கென்சாரியை மெய் மிசையொடுங் கெடுமென்னுது அகரச்சாரியையெனக்கோடலும், அ ஆ வ எனமூன்றும் பலவறிசொல்லென்னுது உண்குவ உறங்குவ என்புழி வகரத்தை வேறு பிரித்து இடைநிலையெனக்கொண்டு அகரவிருதியென்றொழிதலும், அகம் புறம் எனப் பகுத்தவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடுநோக்கி அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் எனநான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழினைத்திணைகளின் மறுதலைவினையை லீற்று வினையாதலும் வேற்றுப்புச் சூடுதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறுதிணையாகவைத்தென்னுதலும், இன்னே ரன்னவை பிறவுமாம். இவையிங்ஙனம் வேறுபடினும், புணர்ச்சிமுடிபுஞ் சொன்முடிபுற் பொருண்முடிபும் வேறுபடாமையின், மரபுநிலை திரியாவாயின: இவ்வண்மையுணராதார் பன்னிருபடலமுதலிய நூல்களை வழியினவென்றிகழ்ந்து, பன்னிருபடலத்தான் வெட்சிப்படலந் தொல்காப்பியனாக் கூறியதன்மேனவும், தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தழக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

(1) இனிச் “சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.” எ-ம். “சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்—தேர்ந்துவெளிப் படுத்த வேனை மூன்றும்.” எ-ம். வரையறுத்தோதியவாறே சார்பெழுத்து மூன்றென்னுது சிலவுயிரெழுத்துக்களையும் மெய்யெழுத்துக்களையும் உடன்சேர்த்தெண்ணுதலும், தன்மைச்சொல்லை உயர்திணையென்னுது விடவுத்திணையெனச் சாதித்தலும், “நடுவணைந்திணை” என்னுஞ் சூத்திரவிகியோடு மாறுகொளப் பாலைக்கு நிலம் பகுத்துக்கோடலும், இன்னுமிவைபோல்வனவும், மரபுநிலைதிரிதலின்; வழிதூல் சார்புதூலாதற்கேலாவாயிழுக்குப்படுமென்பது. அற்றேல், ஒன்றன்வழியேயன்றியுந் தாந்தாமறிந்தவாற்றானே நூல் செய்யப் பெற்றோரெவனின்;—அது மரபன்மென்பது நோக்கியன்றே ஆசிரியர் “மரபுநிலை திரியிற் பிறிதுபிறிதானும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி நூலிற்குமெய்துவித்து, நூலின்மரபு கூறப் புகுந்தாரெனக். காலந்தோறும் வழக்கு வேறுபடுதலின், அதுபற்றிச் செய்யுதலும் வேறுபடவமையும் பிறவெனின்;—முற்காலத்து வழக்கு வீழ்ந்ததனை வழுவுவன்று களையப்படுமாயினன்றே பிற்காலத்து வேறுபடப் பிறந்த வழக்கு இலக்கணமெனத் தழுவிக்கொள்வது. தொல்லாசிரியர் வழக்கே வழக்குப் பிற்காலத்து வேறுபட வழங்கப்படுமாயின் அவ்வழக்கு இலக்கணத்தோடுபொருந்தாதென விலக்குதற்கன்றே “வழக்கெனப் படுவது யர்ந்தோர் மேற்றே—நிகழ்ச்சியவர்கட் டாக லான.” என்றராகலின், அமையாதெனக். புதியன பணர்த்தல் பழையவற்றோடு முரணாதவழியேயெனவுணர்க, வழியி, நெறியே நால்வகைத் தானும்” “தொகுத்தல் விரித்த றெகைவிரி மொழிபெயர்த்—ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பினவே.” என்னு மரபியற்குத்திரங்களான் வழிதூல் நான்குவகையுள் ஒன்றானியாக் கப்படுமாகலின். அவற்றுள் இது தொகுத்தியாத்தானென்பார் புலந்தொகுத்தோனென்றார்.

புலம்—தூல். அஃதாவது ஒருபொருளுதலிய சூத்திரமும், இன மொழி கிளந்தவோத்தும், பொதுமொழிகிளந்த படலமுமென்னும் மூன்றுறுப்படக்கிய பின்டம். அவற்றுட் சூத்திரமென்னுமோருறு ப்பேயடக்கிய பின்டம் இறையனார் களவியல்; சூத்திரமுமோத்து மென்னுமிழைந்துறுப்படக்கிய பின்டம் பன்னிருபடலம்; மூன்றுறு ப்படக்கிய பின்டம் தொல்காப்பியம். இவை முறையே சிறுதூல், இடைதூல், பெருதூலெனப்படும். இனி அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னுமூன்றுறுப்பினையுமடக்கிற்றலின், அது பின்டத்தினையுடக்கிய வேறோர்பின்டமென்றார் நச்சினர்க்கினியார்.

போக்காவன கூறியது கூறன்முதலியன. போக்கறுபனுவ்வேனவே, அவற்றையெதிர்மறுத்துணரப்படுங்குணங்களும், மூப்பத்திருவகையுத்தியுமுடைய பனுவலென்பதூஉம் பெறுதும். உத்தியை வடநூலார் பரிபாடையென்பர். “நந்திங் கழலா னிருதிங்க ணையந் தவாறுங்—கற்பா டழித்த கனமா மணித் தூண்செய் தோளான்—வெற்பூ டறுத்து விரைவின் னெ நிக்கொண்ட வாறும்.” என்பழிப்போலப் போக்கறு பனுவலென்றது சுட்டுப்பொருட்டாய் நின்றது.

ஒருவராம் செய்யப்பட்டதால் ஒருவேந்தனவைக்களத்தில் ஒருபுலவனுக்கேற்பித்தாங்கேறின் அது சிறக்குமாகலின், பாண்டியனவையின் அதங்கோட்டாசாற்கரிநபத் தெரிவித்தாரென்பது. இக்கருத்தே பற்றி ஒருசாரார் ஆக்கியோன்பெயர் முதலிய வெட்டனோடு களமும், அக்களத்தினரங்கேறிய காலமுங்கூட்டியெண்ணி, நூல்செய்தற்கேதுவில் தென்னுங்காரணமும் உடன்சேர்த்துப் பதினொருவகைத்துச் சிறப்புப்பாயிரமென்றாரெனவுணர்க. ஆயின் இந்நூல் யாதுகாரணத்தாற் செய்யப்பட்டதோவெனின், ‘சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோறியுமுறைமைப்படவெண்ணியெனவே, மாணாக்கர் மட்டிமாக்கங் காரணமாகச் செய்யப்பட்டதென்க.

‘எனப்படுவானெனந்பாலது’ “இவ்வாழ்வானென்பான்” என்பழிப் படுவிகுதி தொக்குநின்றற்போலத் தெரிவித்தென நிற்கற்பாலது தெரிந்தென விவவிகுதி தொக்குநின்றது. இங்ஙனம் வருவன உற்றை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர். “குடிபடித்து குற்றம்பெருகும்” “குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கே தரும்” “உரற்கால் யானை யொடித்துண் டெஞ்சிய யா” “கோழிகூலிப் போது புலர்ந்தது” என்பனவும் அப்பொருளவாய் நின்றன. அரசனெடுத்தவாலயமென்பதுமது. இஃதணராத பரிமேலழகியார் “இருணீங்கியின் பம் பயக்கும்” என்புழி நீக்கியென்பது தொடைநோக்கி மெல்லிந்து நின்றதெனவுப், நீங்குவென்பதன்றிரிபெனினுமையுமெனவு முரைத்திடர்ப்படுவர். உரையாசிரியரும் பரிமேலழகியாரும் “முதனிலை மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.” என்னுஞ் சூத்திரத்தோடு முரணுதலையஞ்சிச் செய்தென்னும் வாய்பாட்டானின்று பிறவினை முதல் வினை கொண்டனவெல்லாஞ் செயவெனெச்சத்தின்புன்தே கொள்வர். அதனை மறுத்து நிகழ்காலத்துக்குரிய செயவெனெச்சம் காரணப்பொருண்மையுணர்த்தும் வழியல்லது இறந்தகாலமுணர்த்தாமையிற் காரணகாரியப்பொருட்டாய்ப் பிறவினைமுதல்வினைகொண்டு முடிந்தவழியே செய்தெனெச்சஞ், செயவெனெச்சத்தின்பெனப்படுமெனக் கொண்ட சேனாவரையர் “ஒடித்துண் டெஞ்சிய யா”

எபுழி எஞ்சுவித்தவெனப் பொருள்கொள்ளவறியாது செய்தெனெச்சம் பிறவினைமுதல்வினைகொண்டு முடிந்ததெனக் கருதி, இன்றோன்னவற்றை “வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய” என்னுஞ் சூத்திரத்தாலமைத்தார். நச்சினர்க்கினியார் “அம்முக்கிளவி” என்னுஞ் சூத்திரத்தை யிடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு, செய்தெனெச்சம் தன்வினைமுதல்வினைகொண்டு முடிவனவுமுள பிறவினைமுதல்வினைகொண்டு முடிவனவுமுளவெனத் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார். அது “முதனிலே மூன்றும் வினைமுதன் முடிபின.” “அம்முக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றின்” “ஏனையெச்சம்” என்பனவற்றைப் பயனில்கூற்றாகச் செய்யுமாற்றிக. “கரும்பார் தோண்முத்தங் கழன்று செவ்வாய் விளர்த்துக் கண்பசலை பூத்த காமம்—விரும்பார் முலைக்கண் கறிந்து திங்கள் வெண்கதிர்கள் பெய்திருந்த பொற்செப் பேபோ—லரும்பால் பறந்த துசுப்புங் கண்ணின் புலனாயிற் றுய்ந்த வனிச்ச மாலை—பெரும் பாரமாய்ப் பெரிது நைந்து நற்குற் சலஞ்சலம்போ னங்கை நலந் தொலைந்தே.” என்புழிக் காரணகாரியப்பொருண்டையுணர்த்தாது பிறவினைகொண்டனவாலெனின்; செயவெனெச்சந்தனக்குரிய நிகழ்காலமுணர்த்தும்புழிக் காரணகாரியப் பொருள்பட வரவேண்டாமையின், இச்செய்யுளின் வரும் வினையெச்சமெல்லாம் நிகழ்காலமே குறித்து வருதலின், அவை செயவென்பதன்றிரிபேயாமென்பது. ‘இவனுமிவளுஞ் சிறிலிழைத்துஞ் சிறுபறையறைந்தும் வினையாபெ’ என்பது பொதுவினையாயினும், வினைமுதல்வினையாதலுமுடைமையின், அவை வினைமுதல்வினைகொண்டனவேயாம், “வினைமுதன் முடிபின” என்புழிப் பொதுவாகாது வினைமுதற்கே வினையாதல்வேண்டுமென்னும் வரையறையின்றி வினைமுதல் வினையென்னுந் துணையேயாய் நின்றலின். இது சேனாவரையருரையானுணர்க. “தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்” என்புழி உண்டானென்பது சிறப்புவினையாயினும், வந்தென்பது வினைமுதல்வினைகொண்டு முடிந்ததேயாம், “வினைமுதன் முடிபின” என்ற துணையல்லது வினைமுதற்கெல்லாம் வினையாதல்வேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையின். இன்னும் வேறுபட வரும் வினையெச்சமெல்லாம் இவவாறோர்ந்து முடியுமியல்பறிந்து முடித்துக்கொள்க, செய்தெனெச்சம் யாண்டுந் தன்வினைமுதல்வினைகொண்டே முடியுமென்பது தொல்லாசிரியர் துணிபாகலின்.

மயங்காமரபினைமுத்துமுறைகாட்டியென்புழி எழுத்தென்ற தியற்றமிழை. அஃது “எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ விரண்டிவ்—கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.” “எழுத்தறியத் திரு

மிழிதக்கமை.” என்பவற்றானுமுணர்க. எழுத்து, இயற்றமிழ், சத்த நூலென்பன ஒருபொருட்களிலி. அகத்தியத்துண் முத்தமிழும் ‘விரலிக்குறப்பட்டன. அவற்றுள் இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் தொல்காப்பியர் முதலாயினார், இசைத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் பெருநாரை பெருங்குருகு முதலிய நூலுடையார், நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார் முறுவுல் சயந்தம் குணநூல் செயிற்றியமுதலிய நூலுடையாரெனவுணர்க. இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருண்மூன்றனையும் முன்னாலுட்போல விரலக் கூறுது முன்னரெழுத்துணர்ந்திப்பின்னர்ச் சொல்லுணர்ந்தி அதன்பின்னர்ப் பொருளுணர்ந்திநென்பார், காட்டியென்றொ நியாது முறைகாட்டியென்றார்.

அற்றேல், பொருளதிகாரத்துக் கூறும் பொருளாவது பெரும்பாலும் காமச்சுவையும் வீரச்சுவையும் பற்றி யோனியென்னுமுறுப்புத் தழுவி நாடகவழக்கோடொத்து வரும் புலநெறி வழக்காகலின், அது நாடகத்தமிழுளோதற்பாலதல்லது இயற்றமிழோமையின்பையின், ஆசிரியா நாடகத்தமிழுமுடனோதினரெனனோமோவெனின்;—என்னும்: என்னை? இது நாடகத்தமிழுளோதற்பாலதாயினும் கலித்தொகை முதலிய செய்யுளராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலின், அதுபற்றி யியற்றமிழொழிபாய்க்கொண்டு ஈண்டைக்கு வேண்டுநீணையே யோதினரல்லது, நாடகத்தமிழினோதப்படுங் கூத்துவிகற்பமும், அவினையலிகற்பமும், தோரியமகளிர் * முதலிய கூத்தியரிலக்கணமும், தலைக்கோலியல்பும், ஆடலாசிரியர் முதலியோரிலக்கணமும், ஆடாங்கினிலக்கணமுமாகிய இன்னோன்னவற்றையோதாமையின்.

அற்றேல்தாக, “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப.” எ-ம். “சத்தமுஞ் சோதிடமும்.” எ-ம். இயற்றமிழோடு சிறுத்தெத்தெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலைகளுமுளவாக முதத்தமிழெனத் தமிழாசிரியரெல்லாம் இவற்றையே வித்தக்கொண்டதென்னையோவெனின்;—அஃதொக்கும்: சோதிடமுதலிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினுந் தமிழினும் ஏனையொழிகளினும் வேறுபாடின்றியொப்ப நிகழ்தலின் அவற்றை வேறுபிவிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசை நாடகமென்னு முன்றுத்தமிழிலத்துச் சிலவேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறுபிவிக்கவேண்டதொனும், அதுபற்றி அகத்தியத்துள் இம்மூன்றுமேயெடுத்தோதினராகலின், முத்தமிழென வழங்கப்பட்டனவெனவறிக.

* தோரியமகளிர் - ஆடிமுநிர்த்த மகளிர்,

தமிழ் வழங்கு நிலமேயன்றி நிலவுலகமுழுதுத் தன்பெயர் தோற்றுவித்தானென்பது விளக்கிய, மல்குநீர்வரைப்பென்றார்.

பாணினியமுதலிய வியாகரணங்களுமுளவாக ஐந்திரநிறைந்த தொல்காப்பியனென்றார், “பெயரது விகாரமென் றேறதிய புலவனு முளன்.” எனப்பிறந்ததங்கூறி, “இந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றான்.” எனவந்திரனேறதியதனைத் தந்துணிபாகக்கொண்ட அகத்தியனார் கு ஐந்திரமேயுடன்பாடென்பது பெறப்படுதலின், ஆதவே தொல்காப்பியனுக்கு முடன்பாடென்பதுபற்றிப்போலு மென்க. எனவே, தொல்காப்பியனுக்கு வடநூலறிவுறுத்தவாச றியரும் அகத்தியனாரென்பது பெற்றாம்.

பல்புகழாவன முறைப்படுவெண்ணித் தொகுத்தலானும், பா ண்டியனவையத் ததங்கோட்டாசாற்குத் தெரிவித்தலானும், ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பியனெனத் தனபெயர் தோற்றுவித்தலா னும், உடம்பொடுபுணர்த்துக் கூறிய படிமையானும் வருவன.

தோற்றி நிறுத்தவென்பது காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

தொகுத்தோன் படிமையோனெனக் கூட்டுக. ஏகாமிரண் மும் ஈற்றைச்.

தொ காப்பியனெனவே ஆக்கியோன்பெயரும், அதனும்பெ ரப்பட்ட ஈற்பெயரும், முத்துநூல்கண்டெனவே வழியும், வட வேங்கடந் தென்குமரியெனவே எல்லையும், வழக்குஞ்செய்யுளுமா யிருமுதலி னானவே இவையாய்ந்தபின்னர் இது கேட்கற்பாற் றென்னும் யாப்பும், இவையாய்ந்தோர் இது கேட்டற்குரியரென் னுங் கேட பாரும், எழுத்துமுறைகாட்டியெனவே துதலியபொ ருளும், ஂந்தமிழியற்கை சிவணியவெனவே பயனுமாகியவெட் டிப் பெற பட்டன. ஏனைக்காலமுங் களனுங் காரணமும் முன் னர்ச் காட்டப்பட்டன.

காலமுதலியமுன்றும் நூல்செய்தார்காலத்து நிகழ்ந்தன. ஆக் கியோன் பெயர்முதலியவெட்டும் நூல்செய்தார்காலத்தும் நூல் வழங்குங்காலத்து மொப்பநிகழ்வன. இவை தம்முள் வேற்றுமை. கழிந்தவற்றையுணர்தலாற் பெரும்பயனின்மையின், அவையொரு சாராரற் கொள்ளப்பட்டன. ஆக்கியோன் பெயர்முதலியன ஒரு தலையானுணரவேண்டிதலின், அவையெல்லாவாசிரியரானுங் கொ ள்ளப்பட்டன.

இவ்வெட்டினுள்ளும் ஆக்கியோன் பெயர்முதலிய நான்கும் ஐயமுறுத்தற்பொருட்டன்றி ஒருதலையானுணர வேண்டாமையா

னார், “சிதைவில வென்ப முதல்வன் கண்ணே” என்பதோத்தாக
வின் முதனூற்கணையின்மையின் ஐயமறுத்தல் வழிநூன்மாத்தி
ரைக்கே வேண்டதலானும், அவற்றுள்ளும் வழியென்பது முத
னூற்கின்மையானும், ஆக்கியோன்பெயரும் நூற்பெயரும் பாயி
ரத்தானேயன்றி நூன்முதலிடை கடையினெழுதப்படுதலானும்,
உலகத்திற்குற்றத்தானும் அநியவுப்படுமாகலானும், எல்லை நாட்
டெல்லையே நூற்கெல்லையாக வுணரப்படுமாகலானும், யாப்பமுத
லியபோல வின்றியமையாச் சிறப்பினவன்மையின் அந்நான்கினை
யுமுன்னர் வைத்து இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய யாப்புமுத
லிய நான்கினையுயிறுதிக்கண் வைத்து, “ஆக்கியோன் பெயரே
வழியே யெல்லை—நூற்பெயர் யாப்பே முதலிய பொருளே—கேட்
போர் பயனே டாயெண் பொருளும்—வாய்ப்பக் காட்டல் பாயி
ரத்தியல்பே.” எனச் சூத்திரஞ்செய்தவாறு. இக்கருத்தே பற்றி
வடநூலாரும் யாப்புமுதலிய நான்கு முணர்த்துவதே பாயிரமெ
னக்கொள்ப. இவற்றுள்ளும் பயன் இன்றியமையாது சிறந்தமை
யின் இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. ஏனையவுமில்வாறேயோர்ந்
துணர்க.

வடநூலார் யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், முதலியபொருளை
விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப்
பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. அவருளொருசாரார், ஆனந்தரியப்
பொருள் நூலைப் பயப்பித்தற்குக் காரணமாய்க் கேட்போரை விசே
டித்து நின்றவின் வேறுகூறவேண்டாவென்னும் கருத்தால், ஆனந்
தரிய நீக்கிச் சம்பந்தமொன்று கூட்டி நான்கென்பாராயினார், சம்
பந்தமென்பதூஉம் யாப்பென்னும் பெயரூச்சொல்லாற் கொள்ளப்
படும். அது புலந்தொகுத்தோனெனவே நூற்கும் நூனுதலியபொ
ருட்கும் தொகுப்பதூஉம் தொகுக்கப்படுவதூஉமாகிய சம்பந்தமெ
ன்பது பெறப்பட்டது. யாப்பு, இயைபு, தொடர்ச்சி என்பன ஒரு
பொருட்களிலி.

ஈண்டுக் கேட்டல் பாடங்கேட்டல். அது “கேள்வி விமரிசம்
பாவனை” என்பதனானும் “கேட்டவை நினைத்ததும் பாடம் போற்
றலும்” “ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பின்” என்பவற்றானு
முணர்க.

இவ்வெட்டுமுணர்ந்ததற்குப் பயன் நூல்பயிவாதற்கணுக்க
முண்டாதல். ஊக்கம்—உள்ளக்கொள்ளு.

இனி வாய்ப்பக்காட்டலென்பதனானே இத்தனைச் சிறப்பில
வாய் அவ்வவற்றிற்கினமாய்க் காட்டப்படுவனவுமுளவென்பது பெ

ற்றும். அவை ஆக்கியோன்பெயரேயன்றி ஆக்குவத்தோன் பெயர் கூறுதலும், வழியேயன்றி அதன்வகையாகிய தொகுத்தன்முதலிய நான்கினுள்ளொன்றாமாறு கூறுதலும், தன்முதனூற்றகு வழி கூறுதலும், அது வந்த மரபுவழி கூறுதலும், பொதுவெல்லேகூறுதலேயன்றிச் செந்தமிழ் முதலியவற்றின் சிறப்பெல்லை கூறுதலும், நூற்பெயரேயன்றிப் படலப்பெயர் ஒத்தின்பெயர் கூறுதலும், நூற்கியைபு கூறுதலேயன்றி நூலினுட்படலமுதலியவற்றிற்கியைபு கூறுதலும், சம்பந்தங் காட்டுவார் மதத்தில் நூற்கும் நூனுதலிய பொருட்குங் கிழமைகூறுதலேயன்றி நூனுதலியபொருட்கும் பயனுக்குங் கிழமைகூறுதலும், நூற்கும் நூல்செய்தோனுக்குங் கிழமைகூறுதலும், நூனுதலிய பொருளேயன்றிப் படலமுதலியதூஉம் ஒத்துதலியதூஉம் குத்திரமுதலியதூஉங் கூறுதலும், கேட்போரேயன்றிக் கேட்பிப்போரைக் கூறுதலும், பயனேயன்றிப் பயனுக்குப் பயன் கூறுதலுமாம்.

பயனுக்குப் பயனாவது “எழுத்தறியத் திரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்—மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு - மொழித்திறத்தின்—முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து—கட்டறுத்து வீடு பெறும்.” என்பதனாகாண்க. எனவே, முதனூற்பொருளுணர்தற்கு முறையானே இது கருவிநூலென்பது பெறப்பட்டது. முதனூல்—வீட்டுநூல். ஈண்டுக் கேட்பிப்போர் இயற்றமிழ்வல்லவாசிரியர் படலமுதலியது இவ்வதிகாரமென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடியென்பதூஉம் அதனை விளக்கி நின்றது. ஒத்துதலியது இவ்வோத்தென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. குத்திரமுதலியது இச்சுத்திரமென்னுதலிற்றோவெனினென்பது. படலத்திற்கியைபு மேலையதிகாரத்தோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. ஒத்திற்கியைபு மேலையோத்தினோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. குத்திரத்திற்கியைபு மேலேக்குத்திரத்தோடியைபுடைத்தாயிற்றென்பது. இவை நூன்முகத்துக் காட்டப்படுதலேயன்றிப் படலமுகத்தும் ஒத்துமுகத்தும் குத்திரமுகத்தும் காட்டவும்படும். இவையெல்லாம் பாயிரமேயாம். பிறவும்வவாறே கண்டுகொள்க.

அற்றேல், கேட்போர் மாணுக்கரும் கேட்பிப்போராசிரியருமாதலான் இவ்விரண்டும் பொதுப்பாயிரத்தாற் பெறப்படுமாவெனின்;—அற்றன்று: பொதுவகையானாசிரியர்க்கும் மாணுக்கர்க்கு மிலக்கணம்பெறப்பட்டதல்லது இந்நூற்கின்னொரென்னுஞ் சிறப்புவுகை ஆண்டுப் பெறப்படாமையின், இஃதின்னிக் காட்டப்படும். இது காட்டாக்கால், சிற்றறிவோர் பெருநூலும், பேரறிவோர் சிறுநூ

லும், முத்தமிழுளொருநூற்குரியோ ரேனையிரண்டுதூலும், ஆறம் பொருளின்பம் வீடென்னு நான்கனுளொன்றற்குரியோ ரேனேமூன்றுதூலுங் கேட்பான்புக்டிடர்ப்பட்டோயங்குபவாகவின், இஃதொரு தலையாற் காட்டல்வேண்டுமென்பது. இதுபற்றியன்றே பொதுவெனவுஞ் சிறப்பெனவும் பாயிரமிருபகுதிப்பட்டதூஉமென்க.

இக்கருத்தறியாத உரையாசிரியரை யுள்ளிட்டோரெல்லாரும் நூலரங்கேறு மவைக்களத்துக் கேட்டாரைக் கேட்போரென்றும், தொகுத்தன்முதலிய வழியின் வகையினை யாப்பென்றுங்கூறினார். ஆக்கியோன்பெயர் முதலியபொருளென்பனபோல இறந்தகாலத்தார்கூறுது கேட்போரென வெதிர்காலத்தார்கூறியதே அஃதுரையன்மைக்குச் சான்றானும், காலங்களத்துளடங்குதலின் வேறு கூறவேண்டாமையானும், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியனபோல நூல்வழங்குங்காலத்து நிகழ்வதன்றாகவின் அவற்றோடொருங்கு வைத்தெண்ணல் பொருந்தாமையானும், கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளாவாரையொருதலையாக வுணர்த்தல்வேண்டுமாகலானும், தொகுத்தன்முதலியன வழியுளடங்குதலானும், இயைபுமொருதலையானுணர்த்தற்பாலதாகலானும், யாங் கூறினதே வடநூலார்க்கு முடன்பாடாகலானும், அவருரை போலியுரையென்க.

இனி மாபாடியத்துள், பாதுகாப்பு, ஓர்ச்சி, கருவி, எண்மை, ஐயமறுத்தலென்பனவும் பயனென்பர். அவையெல்லாம் மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தற்பயத்தவாயடங்கும். அவற்றையிண்ணுரைக்கிற்பெருகும்.

இப்பாயிரத்தை வடநூலார் உபோற்காதமென்ப.

இனி என்பதுபாயிரமென்னுதலிற்றேவெனினென்பதூஉம், ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவெட்டு முணர்த்துதனுதலிற்றென்பதூஉம், பாயிரங்கேட்டலாற் பெறப்படும் பயனிதுவென்பதூஉம், இப்பாயிரஞ்செய்தாரிவரென்பதூஉம் போல்வன பாயிரத்துக்குப் பாயிரமெனக் கொள்க. இவையெல்லாம் "ஒத்த குத்திர முரைப்பின்" என்புழி ஒத்தவென்புதனும் கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியமுடையானென்னும் பொருட்கண் அம்முக்கெட்டு, அன்விகுதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியமென நீன்று, பின்னர்த் தொல்காப்பியனாற் செய்யப்பட்ட நூலென்னும் பொருட்கண் அன்விகுதி கெட்டு, அன்விகுதி புணர்ந்து, தொல்காப்பியமென முடிந்தது. "முதலிற்கூறும்" என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சேனவரையரும் இவ்வாறே கூறி, உரையாசிரியரை மறுத்தார். இனி உரையாசிரியரும் நச்சினூக்கினியாரும் இதனையாகுபெயரென்றும்,

ஈற்திரியுமென்றுங் கூறிராராவெனின்;—அவராகுபெயர்ப்பெற்றியறிந்திலர் போலுமென்க. ஆகுபெயர்களைல்லாம் நின்றாங்கு நின்று இயற்பெயர்ப்பொருளையும் வேறுணர்த்தி நிற்குமாற்றலுடையவாதலும், அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபிலமென்பவற்றிற்கு அவ்வாற்றலின்மையுமோர்ந்துணர்க. ஆசிரியர் விரிவஞ்சி யொருமொழி முடிபுகூறாதொழிந்தமையின், இவரிங்ஙனமயங்குவாராயினாரென்க.

பாயிரவிருத்தியொருவகையான் முடிந்தது.

காரம்.

எழுத்திகாரமென்பது எழுத்தினதிகாரத்தைபுடையதென அன்மொழித்தொகையாய் அப்படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

எழுத்தென்றது அகரமுதனகரவிறுவாய்க் கிடந்த முப்பதுங் குற்றியலிகரமுதலிய மூன்றுமாம். அவற்றிற்கெழுத்தென்னுங்குறிமுன்னர் “எழுத்தெனப்படுப” என்னுஞ்சூத்திரத்தாலோதுபவாகலின் ஈண்டெதிரதுபோற்றி யாளப்பட்டது.

அதிகாரம் அதிகரித்தல். அஃதிருவகைப்படும். அவற்றுளொன்று வேந்தனிருந்துழியிருந்து தன்னிலமுழுவதுந் தன்னோணையினடப்பச் செய்வதுபோல ஒருசொன்னின்றுழி நின்று பலகுத்திரங்களுந் பலவோத்தக்களுந் தன்பொருளே நுதலிவரச் செய்வது. ஒன்று சென்று டாத்துந் தண்டத்தலைவர்போல ஓரிடத்து நின்றசொற் பலகுத்திரங்களோடுஞ் சென்றியைந்து தன்பொருளைப் பயப்பிப்பது. இவற்றிற்கு முறையே வடநூலார் யதோத்தேசபக்கமெனவுங் காரபகாலபக்கமெனவுங்கூறுப. இது சேனாவரையருரையானுமுணர்க. அவற்றுள்ளிண்டதிகாரமென்றது முன்னையது. அதனைபுடையதெனவே, எழுத்தை நுதலிவரும் பலவோத்தினது தொகுதி எழுத்திகாரமென்றவாறாயிற்று. எழுத்தினதிகாரத்தைபுடையதென்புழி ஆராவது வினைமுதற்பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம்.

இப்படலத்தன் விதிக்கப்படுவனவெல்லங் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவற்றுட்கருவி நூன்மரபு முதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலியவைந்தோத்தானங் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ்சிறப்பு மெனவிருவகைத்து. புணரியலுட்கூறப்படுவன செய்கையொன்றற்கேயுரிய கருவியாகவிற் சிறப்புக்கருவி; ஏனை மூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொ

துக்கருவி. அற்றேல் அவையோரோத்தாகக் கூறவமையும். பிற வெனின்;—அமையாது: சொல்லதிகாரத்துள் வேற்றுமையியலும் வேற்றுமையங்கியலும் விளிமரபும் ஒருநிகரனவாகவுந் தம்முள் வேற்றுமை கண்டு வேறுவேறேத்தாகக் கூறினாற்போல, ஈண்டுந் தம்முள் வேற்றுமையுடைமைபற்றி நூன்மரபு மொழிமரபு பிறப் பியலென மூன்றேத்தாகக் கூறினார், “நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்—கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப—தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்” என்பதோத்திலக்கணமாகலின்.

நூன்மரபு.

அஃதாவது நூலினது மரபுபற்றிய பெயர்கூறுதல். எனவே, இதுவு மிவவோத்துட்கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லா மதிகாரமெ ண்டது பெறப்பட்டது. மலை கடல் யாறு குளமென்றற் றொடக் கததுலகமரபுபற்றிய பெயர்போலாது, ஈண்டுக் கூறப்படும் எழு தது, குறில், நெடில், உயிர், மெய்யென்றற்றொடக்கத்துப் பெயா கள் நூலின்கணளுதற்பொருட்டு முதலூலாசிரியனாற் செய்துகொ ள்ளப்பட்டமையின், இவை நூன்மரபுபற்றிய பெயராயினவென வறிக. ஏனையோத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர்களும் நூன் மரபுபற்றிவரும் பெயராதல் உய்த்துணர்ந்துகோடற்கு இது முன வைக்கப்பட்டது.

இப்பெற்றியறியாதவுரையாசிரியர் முதலியோர் இவவதிகாரத் தாற் சொல்லப்படு மெழுத்திலக்கணத்தினை யோராற்றற்றொருத துணர்த்துதலின் நூன்மரபென்னும் பெயராயிற்றென்பாரும், இவ ள்வோத்துட்கூறப்படும் விதிகள் மூன்றதிகாரத்திற்கும் பொதுவாக லின் நூன்மரபென்னும் பெயராயிற்றென்பாருமாயினார். இவவதி காரத்துட்கூறு மெழுத்திலக்கணத்தைத் தொகுத்துணர்த்தலாற்பெ றற பெயராயின் அதிகாரமரபெனப்படுவதன்றி நூன்மரபெனப் படாமையானும், இவவோத்துட்கூறப்பட்டன செய்கையோத்தி ற்கும் பொருளதிகாரத்துட் செய்யுளியலொன்றற்குமே கருவியாவ தனறி மூன்றதிகாரத்திற்கும் பொதுவாகாமையானும், அவை பே லியுரையாதலறிக.

க. எழுத்தெனப் படுபு

வகரமுத

னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.

என்பது சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், அகரமுதலிய வற்றிற்குப் பொதுப்பெயர் கூறுதனுதலிற்று. இ-ள். நெடுங்கணக்

கிணீன் அகரமுதல் நகரமீறாகக் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறுவர் நூலோர், தனித்தானுங் ககர முதலியனபோல் அகரமொடு சிவனியானுமியங்கு மியல்பின்றி ஒரு மொழியைச் சார்ந்துவருதலே தமக்கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றல் லாதவிடத்து என்றவாறு. எனவே, சார்ந்துவரன்மரபின் மூன்றள வென்பதூஉம் ஈண்டே பெற்றாம்.

அகரமுதலிய முப்பதும் நெடுங்கணக்கினுட் பெறப்படுதலின், அவற்றை விதந்தோதாது, முதலுமிறுதியுமெடுத்தோதி யதுவதித் தார். அதுவதித்தலெனினும் வழிமொழிதலெனினுமொக்கும். அது வாதமாவது முன்னர்ப் பெறப்பட்டதொன்றனை வேறென்று விதி த்தற்பொருட்டுப் பின்னருமெடுத்தோதுதல். அதனால் அது கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாகாது வழிமொழிதலென்றாயிற்று. வழிமொழிதற்குமுன்னர்ப் பெறப்பட்டதனைப் புரோவாதமென்டா வடநூலார்.

ஈச் சார்ந்துவரன்மரபின்மூன்றும் அகரமுதலியனபோலத் தனித்துநின்றலாற்றாமையின் நெடுங்கணக்கினுட் பெறப்படாவாயி னவாகலான், அவற்றை முன்னர் வகுத்தோதுப.

முப்பட்டென்பது இனைத்தெனவறிந்தபொருளின் வினைப்படு தொகுதியாகலின், ஆண்டு வேண்டப்படு முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது, “இருதோடோழர்பற்ற” என்புழிப்போல, குத்திரமுஞ் செய்யுளாகலின்.

இனி உரையாசிரியரும் நச்சினாக்கினியாரும் இச்சுத்திரய பெயருமுறையுந் தொகையுமுணர்த்திற்றென்றும், அ ஆ முதலியன வே பெயரென்றும், அம்முறையே முறையென்றும், முப்பட்டெனத் தொகை விதிக்கப்பட்டதென்று முறைத்தாராலெனின்;—அற்ற ன்று. அஃதாசிரியர் கருத்தாயின், அ ஆ இ ஈயென முழுதுமெடுத் தோதி முறைக்கேதுவுங்கூறுவர். அவ்வாறு கூறாது அகரமுத நகர விறுவாயென அதுவதித்தே யொழிந்தமையானும், எழுத்தென்ப தொருபொருள் அதற்கு அ ஆ முதலியன பெயரென்றல் பொருந தாமையானும், அ ஆ முதலிய அ ஆ முதலியவற்றிற்குப் பெயராதல் கூற வேண்டாமையானும், வேண்டுமெனின் சொற்களும் பொருளை யுணர்த்தாது அவை தம்மையே யுணர்த்தும்வழி அவற்றிற்கவை பெயராதல் கூறாமை ருன்றக்கூறலாமாகலானும், முறையுந்தொகை யுஞ் செய்கைமுதலியவற்றிற்குக் கருவியன்மையின் அவற்றை விதி த்தலாற் பயனின்மையானும், அவருரை போலியுரையெனவதிக.

இக்குத்திரத்தினொழிபாகிய “அவைவதாங்குந்நியலிகரம்” என்னுஞ் குத்திரத்துள் ‘எழுத்தோரன்ன’ எனவெழுத்தாதல் விதிக்கின்றமையானும், ஈண்டும் அகரமுதனகர விறுவாய் முப்பஃது எனவறுவதித்து, அவற்றிற்கெழுத்தென்னும் பெயரே விதிக்கப்பட்டதெனக் கொள்க. அகரமுதலியபொருட்டு ஈண்டெழுத்தென்னும் பொதுப் பெயர்கூறி “அவற்றுள் அ இ உ” “ஆ ஈ ஊ ஏ” “ஒளகாரவிறுவாய்” “னகாரவிறுவாய்” “வல்லெழுத்தென்ப” “மெல்லெழுத்தென்ப” “இடையெழுத்தென்ப” என்னுஞ் குத்திரங்களாற் சிறப்புப்பெயர்கூறுமாறுமாக. குத்திரம் வேறுபொருடாராமைப்பொருட்டன்றே ஆசிரியர் ஊன்மரபென அநிகாரஞ்செய்துகூண்டதாஉமென்க.

அற்றேல், “னஃகா னொற்றே யாடே வற்சொல்” “ளஃகா னொற்றே மகடே வற்சொல்” என்றும்போலப் பிரண்டும் பொருளை முன்னர்க் கூறிப் பெயர் பிற்கூறுபவாகலானும், இதற்கிது பெயரென்று பொருளை முன்னர்க் காட்டிப் பெயர்கூறுதலே மரபாகலானும், ஈண்டும் அகரமுதனகரவிறுவாய் முப்பஃது மெழுத்தெனப்படுபவென்ப என்றோதல்வேண்டும், அவ்வாறே “அது எழுத்தெனப்படுப வகரமுதனகரவிறுவாயென மாறிக்கூறியதென்னையோவெனின்;—நன்று வினாயினாய். அவ்வாறே துதலே மரபாயினும், எழுதென்பது மங்கலமொழியாகலின் முதற்கண் மங்கலங்கூறுதன்மரபெனக் கருதி, எழுத்தெனப்படுப வகரமுதனகரவிறுவாயென்றார்: என்றாரேனும், “எழுத்துப்பிரிந் திசைத்த லீவணியல் பின்றே” “எழுத்தோ ரன்ன பொருடெரி புணர்ச்சி” எனப் பிரண்டு மெடுத்தாளுதலான், அவ்வாட்சிபற்றி எழுத்தென்பது பெயர் அகரமுதல் எனகரவிறுவாயென்பது பெயர்ப்பொருளெனத் துணிர்தபின்னர், அகரமுதனகரவிறுவாய் முப்பஃதெழுத்தெனப்படுபவென்ப என்னுங் கிடக்கைமுறை உள்ளத்தின்கணிகைபெறும், அதன்பின்னர்ச் குத்திரப்பொருளினிது விளங்குமாதலின், ஆண்டுப் பெயாபின்னாதலிற் பிறழாமையுணர்க. இதுவேவன்மைநிலை. இவ்வாறன்றி எழுத்தென்பது சென்றுநடாத்துத் தண்டத்தலைவர்போல் அதிகரிப்பதெனக் கொண்டு பின்னர் வந்தியையு மென்றதுமொன்று. இனி முதலூலாசிரியனாற் படைத்திட்டிக்கொண்ட பெயரென்னாது, உலகத்திலெழுதப்பட்டவையெல்லா மெழுத்தாமன்றே அதனையிண்டாளுதற்பொருட்டு முதலூலாசிரியனாற் வரைவறுத்துக் கொள்ளப்பட்டதென நியமவிதியாகக் கொள்ளினுமையும். “வல்லெழுத் தென்ப கசட நயந.” “மெல்லெழுத் தென்ப ஐகுண நமன.” “இடையெழுத் தென்ப யரல வுழன்.” “உளத்தினையென்

மனோர் மக்கட் சுட்டே—யஃநினை யென்மன ரவரல பிறவே” என்
றற்றொடக்கத்தனவும் அவ்வாறே கண்டுகொள்க.

‘அற்றேல், குற்றியலிகரமென்னுங்குறியீட்டான் நாகியாதெனச்
செய்கைசெய்தல்வேண்டும், செய்கைசெய்தபின்னர் அவ்வெழுத்
துக் குற்றியலிகரமெனல்வேண்டும், இஃதொன்றையொன்று பற்
றுதலென்னுங்குற்றமாம் பிறவேனின்;—ஆகாது, நாகு யாது என்
பனவே சொல்லாகலின் நாகியாதென்புழிப் பெறப்பட்ட குற்றியலி
கரம் வருவென்று காணலுற்றுழி “யகரம் வரும்வழி யிகரங் குறு
கும்” என்னுஞ்சூத்திரம் வழர்நிலையாதலுணர்த்த வந்ததல்லது முன்
னில்லாத குற்றியலிகரத்தை விதிக்க வந்ததல்லாமையின், எல்லாச்
சொற்களும் படைப்புக்காலந்தொடங்கி நிலைபெறுடைமையின்.
இனியிலக்கணமொன்றே கண்ணாக நூல்கொண்டுணரப் புகுவார்க்
கும் கேண்மியாவென்புழி மகரம் பற்றுக்கோடாக நின்ற குற்றியலி
கரமுணர்ந்தவழி இதுடனானவெல்லாங் குற்றியலிகரமென்று
ணரப்படுதலின், ஆண்டு மக்குற்றமின்மையறிக, ஒருகுடத்தைக்
காட்டி இது குடமென்றுணர்த்தவுணர்ந்தார்க்கு இந்நிகரனவாய்
வனையப்படுவனவெல்லாங் குடமென்றுணரப்படுமொகலின். அங்ங
னமல்லாக்கால், மனையகத்துக் குடமுளதென்றவழி முன் காணாத
குடத்தையறிதல்கூடாதென்பது. எழுத்துமுதலியவற்றிற்குறிவவா
றே கண்டுகொள்க.

இவ்வெழுத்தென்னுங்குறி வேற்றுமைத்தொகை வினைத்தொ
கை மெய்ம்மயக்கம் உடனிலமயக்கம் இரட்டைக்களவியென்பன
போலுடனிகழ்ச்சிபற்றிய பெயராகாது அகரமுதலியவற்றிற்குத்
தனித்தனியே பெயர் உத்திவகையானுணர்ந்துகொள்க.

சொல்லும் பொருளும் பேதாபேதமாகலின், அதுபற்றி “உறு
தவ ணியென வரு மூன்று—யிகுதி செய்யும் பொருள வெ
ன்பி.” “கறுப்புஞ் சுவப்பும் வெருளிப் பொருள.” “புதிதுபடற்
பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.” எனச் சிலவற்றை வேற்றுமைநயம்
படவும், “கெடவரல் பண்ணையா யிரண்டும் வினையாட்டு.” “தட
வுங் கயவு ணியும் பெருமை.” எனச்சிலவற்றை யொற்றுமைநயம்
படவுங்குறுவராகலின், ஈண்டுமுத்தெனப்படுப வகரமுதனகர
விறுவாயென ஊற்றுமைநயம்படக் கூறிற்று. சொல்லும் பொரு
ளும் வேறென்பார் எழுத்தெனப்பெயர்பெறுவனவற்றை யெழுத்
தென்றதாருபெயரென்ப. இனிச் சொல்லும்பொருளுமொன்றென்
பார். “புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி” என்பது இராகு
வினது நனியென்றும் யோலுமென்பர்.

இத்துணையுங்கூறியவாற்றானே, அகரமுதலியவற்றிற்கு எழுத் தென்னுங்குறியிடுதற் கெழுந்த திச்சுத்திரமென்றுணர்ந்துகொள்க.

எழுத்தென்றொழியாது எனப்படுபவென்பவென்றார், இது முதலூலாகியனால் விதிக்கப்பட்டித் தொன்றுதொட்டு வருங்கு றியெனபதறிவித்தற்கு.

அற்றேலத்தாக; நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுதல் எனகரவிநு வாய்க்கிடக்கை முறையாதற்குக் காரணமென்னையோ அறிதல்வே ணடினே நென்பையாயிற் காட்டுதும்:—

முகர நகர எனகரங்கண்முன்றுந் தமிழெழுத்தென்பதறிவித்த ர்கு இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள்ளும் முகரமிடை யெழுத்தாகலின் அதுபற்றி இடையெழுத்தொடு சார்த்தி அவற்றி றுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது. வடமொழியின் லகாரம் எனகாரமாகவு முச்சரிக்கப்படுவதன்றித் தனியேயோரெழுத்தன்மையின், அச்சி ர்ப்பின்மைபற்றி இடையெழுத்தாகிய எனகாரம் முகாரத்திற்கும் பின்வைக்கப்பட்டது. ய ர ல வக்கணங்கும் முறையே அடியண் ணமும் இடையண்ணமும் அண்பன்முதலும் இதழுமென்னுபிவற் றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்துமுறையே முறை யாக வைக்கப்பட்டன.

இனியொருநிகரனவாயவிடையெழுத்துக்களில் இவ்விரண்டு வேறு பிரித்து, யரக்களும் லவக்களும் முளக்களும் தம்முளின மென்றும், இனமாதல்பற்றி முறை கூறப்பட்டனவென்றும், பிறப் பேயன்றி அளவு செய்கை பொருள் வழிவென்பவற்றுள் ஏற்ற னவொத்தலும் இனமாதற்கேதுவென்றுங் கூறுவாருமுளர். அது பொருந்தாது. ஒருவாற்றொனத்தலு மொருவாற்றான் வேறாதலு முடைமைபற்றியன்றே இனமென்று வழங்கப்படுவது. அவற்றுள், இடையெழுத்தாறும் இடப்பிறப்பானொத்தலும் முயற்சிப்பிறப்பான் வேறாதலுமுடைமையின், இடைக்கணமென வோரினமரயின. உயிர்க்கணம் வன்கணம் மென்கணமென்பவற்றிற்கும் இஃதொக் கும். அவற்றுள், அ ஆக்கண்முதலியனவும் கஙக்கண்முதலியனவும் அகமுயற்சிப்பிறப்பானொத்தலுங் குற்றோசை நெட்டோசையும் வல்லோசை மெல்லோசையுமாகிய புறமுயற்சிப்பிறப்பான் வேறாதலுமென்னு மிருதன்மையுமுடைமையின், அவ்வேறுபாடுபற்றி வேறுபிரித்து இவ்விரண்டோரினமெனவும் வைக்கப்பட்டன. இடையெழுத்துக்களுள் இவ்விரண்டின வேறுபிரித்து இனமென் றற்கு அவ்வாரோரியையின்மையின், அவையுள்வாறினமாதல் யா ண்டையதென்க. அல்லதுஉம் அ ஆக்கள் கஙக்கண்முதலியன

போல யரக்கண்முதலியனவற்றையினமென்றல் செய்கைக்குக் கருவியாகாமையானும், முறைபெறுதற்கேதுவெனின் முறைகூற வேண்டாமை மேற்காட்டினுமாகலானும், உலகத்தும் பிறப்பொத்த பற்றியேயினமென்று வழங்குபவாகலானும், இடப்பிறப்பொத்த சூலாறுக்கும் பொதுவன்றி இவ்விரண்டற்குச் சிறந்ததல்லாமையானும், அது பொருந்தாமையுணர்க. இனமாதலறிந்துகோடற் பொருட்டே ஆசிரியர் பிறப்பியல்கூறினார். அவ்வாறன்றென்பாரை, எழுத்ததிகாரத்துட்கூறும் பொருளெல்லாஞ் செய்கையுங் கருவியுமென விரண்டாயடங்குமென்பது எல்லார்க்குமொப்பமுடிந்ததாகலாற் பிறப்பியல் வேறொன்றற்குக் கருவியாகாமையிற் பயனில் கூற்றாமெனக் கூறி, மறுக்க. வடநூலாரும் பிறப்பொத்த லொன்றே யினமடைத்தற்கேதுவென்ப. இனி அளவுமுதலிய வொத்தவின் இனமாமென்பார்க்கு, னகரத்தோடு மகரத்திற்கள பொக்கும் முகம் முகன் எனப் பொருளொக்கும்; ககர சகர தகரங்கட்கு வழுவொக்கும்; ரகர முகரங்கட்குச் செய்கையொக்கும்; இவ்வாறேயினமல்லாதவேனையவும் இவற்றுளேற்றனவொ கருமாகலின், அவையுயினமாவான்செல்லுமாறதிக. அன்றியும், ஈண்டுக் கூறினவையெல்லாஞ் செய்கைக்குக் கருவியாமெனக் கூறி அச்செய்கையை ஈண்டினமடைத்தற்குக் கருவியாமெனக் கூறுதல் ஒன்றினையொன்றுபற்றிநின்ற லென்னுங்குற்றமாதலதிக.

11க் கணக்களுஞ் சளுக்களும் டணக்களுந் தநக்களும் பமக களும் அடிநாவண்ணம் இடைநாவண்ணம் நுனிநாவண்ணம் அண்பல்லடி இதழென்னுமிவற்றின் முயற்சியாற் பிறத்தலான், அப் பிறப்பிடத்தின் முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன. வலியாரை முன்வைத்து மெலியாரைப் பின்வைத்தன்மரபாகலின், வல்லெழுத்துக்கண் முன்னும் அவ்வவற்றிற்கினமொத்த மெல்லெழுத்துக்கள் அல்லுவற்றின்பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன. அவ்விரண்டுநோக்கியல்லது இடைநிகரனவாயொலித்தலறியப்படாமையின், அது பற்றி இடையெழுத்துக்கள் அவ்விருகூற்றிற்கும் பின் வைக்கப்பட்டன.

அகரமுதலிய பன்னிருயிருந் தனித்தியங்குமாற்றலுடைமையானும், ஈகர முதலிய பதினெட்டுமெய்யும் அகரத்தோடு கூடிய ஸ்வதியங்குமாற்றலின்மையானும் உயிர் முன்னும் மெய் பின்னுமாக வைக்கப்பட்டன.

இனி உயிர்களுள், அ இ உ என்பன முறையே அங்காந்து கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடண்பல்லடி நாவினிம்புறக்

கூறுமுயற்சியானும், அவ்வங்காப்போடிதழ்வுவித்துக் கூறுமுயற்சியானும், பிறத்தலான், அப்பிறப்பிடத்து முறையே முறையாக வைக்கப்பட்டன. ஆகார ஈகார ஊகாரங்கள் அகரமுதலியவற்றிற் கினமாகலின், அவற்றைச் சார வைக்கப்பட்டன. நெட்டெழுத் தாவது கீருகீருஞ் சேர்ந்தாற்போலக் குற்றெழுத்திரண்டொத்து நின்று நீண்டிசைப்ப தொன்றாகலின், அஃதுணர்ந்துகோடற்குக் குற்றெழுத்துக்களின் பின்னர் நெட்டெழுத்துக்கள் வைக்கப் பட்டன. அற்றேற் குற்றெழுத்திற்கோதிய விதி நெட்டெழுத்திற்கும் வருமாலோவெனின்;—அற்றன்று, வேறுநின்ற குற்றெழுத்திற்கே விதி பெறப்படுதலின். இன்னுமிக்கடாவிடைகளெல்லாம் மாபாடியத்துங் கையுடத்தும் இரண்டொருபாணிக்குத்திற்கண்டுகொள்க.

இந்நெட்டெழுத்துக்கள் மொழிக்காரணமாய் வேறுபொரு டந்து நின்றலின், அதுபற்றி வேறெடுத்தெண்ணி உயிர் பன்ன ரெழுத்தெனப்பட்டன. அளபெடை அந்நெட்டெழுத்தோடு குற் றெழுத்தொத்து நின்று நீண்டிசைப்பொன்றுமாயினும், மொழிக்கா ரணமாய் வேறுபொருடாகாது இசைநிறைத்தன்மாத்திரைப் பயத ததாய் நின்றலின், வேறெழுத்தென வைத்தெண்ணப்படாதாயிற் றென்பது நுண்ணுணர்வானோர்ந்துணர்க. “குன்றிசை மொழிவயி னின்றிசை நிறைக்கு—நெட்டெழுத் திம்பொத்தகுற்றெழுத்தே.” என்றதூஉம் இக்கருத்தேபற்றியென்க. இப்பெற்றியறியாதார் நெ டிஊங்குறிலும் விரஊம்விரஊஞ் சேரகின்றாற்போல இந்நின்ற நின்றுளபெடுக்குமெனவும், அளபெடையெழுத்து உயிரெழுத்து ளடங்காதெனவும், சார்பெழுத்தென வைத்து வேறெண்ணப்படு மெனவும், தமக்குவேண்டியவாறே கூறுப. நெடிஊங்குறிலும் அவ வாறு நின்றளபெழுமென்றல் பொருந்தாமைக்கு எழுத்தெடையென்னுது அளபெடையென்னுங் குறியீடே சான்றதலறிக. அற்றேல், ஓரெழுத்தினையே இரண்டுமாத்நிரையுமொருமாத்நிரை யுமாகப் பிரித்தசைத்துச் சேர்செய்தல் பொருந்தாதெனின்;—அற் றன்று: எழுத்துவகையாளென்னுது! “மாத்நிரை வகையாற் றனை தம கெடாநிலை—யாப்பழி யாமையென் றளபெடை வேண்டும்.” என்றமையின், எழுத்திற்கு மாத்நிரைகோடலும் அசைத்தஊஞ் சேர் செய்தஊஞ் தனையறுத்தஊம் ஓசைபற்றி யல்வது எழுத்துப்பற்றிய ல்லவென்க.

இன்னும் வடநூலார் அ என்னுமோரெழுத்தே ஒருமாத்நிரை யாயுச்சரிக்குங்காற் குற்றெழுத்தென்றும், இரண்டுமாத்நிரையாய்க் கூட்டியுச்சரிக்குங்கால் நெட்டெழுத்தென்றும், மூன்றுமாத்நிரை

யாயுச்சரிக்குங்கால் அளபெடையெழுத்தென்றும் மூவகைப்படுமெனவும், அம்மூன்றும் எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலென்னுமோசைவேறுபாட்டால் ஒன்று மூன்றாயொன்பதுவகைப்படுமெனவும், அவ்வொன்பதுவகையும் மூக்கின்வளியொடு சார்த்தியுஞ் சார்த்தாதுமுச்சரிக்குமாற்றால் ஒவ்வொன்றிலவிருவகைத்தாய்ப் பதினெட்டாமெனவுங் கூறுப. இவ்வாறேயேனையெழுத்திற்குங்கொள்வர். அவ்வாறு வேறுபடினும், உயிரெழுத்தார் தன்மையிற்றிரியாவாய்ப் பதினெட்டுமோரினமாமெனறே கொள்வர். இதனானும் உயிரளபெடையுயிரின் வேறுகாமையுணர்க. இதனானே ஒற்றளபெடையுமொபுணர்க.

ஊனி எகரமாவது அகரக்கூறுமிகரக்கூறுந் தம்முளொத்திசைத்து நரமடங்கல்போனிற்பதொன்றாகலானும், ஒகரமாவது அகரக்கூறுமுகரக்கூறுந்தம்முளொத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்பதொன்றாகலானும், அவையவற்றின் பின்னர்முறையே வைக்கப்பட்டன. ஏகார ஓகாரங்கள் இனமாகலின், அவற்றின்பின் முறையே வைக்கப்பட்டன. அகரமும் யகரமும் இகரமுந் தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றாகலின், எகர ஏகாரங்களின்பின்னர் ஐகாரமும், அகரமும் வகரமும் உகரமுந்தம்முளொத்திசைத்து நிற்பதொன்றாகலின், ஒகர ஓகாரங்களின் பின்னர் ஒளகாரமும் வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறுதல்பற்றி ஏ ஓ ஐ ஒள என்னுநான்கினையும் வடதுவார் சந்தியக்கரமென்பர். கையடனார் நரமடங்கல்போலென்றுவமையுங்கூறினார். இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர் ! “அகர விகர மைகாரமாகும்.” “அகர வுகர மெனகாரமாகும்.” எனக்கூறி, ஐ யென்னுநெட்டெழுத்தின்வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகரவிகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே யகரமுமொத்திசைக்குமென்பார் “அகரத் திப்பர் யகரப் புள்ளியு—மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்.” என்றும், மெய்பெறுவென்றவிலேசானே ஒளவென்னுநெட்டெழுத்தின் வடிவு புலப்படுத்தற்கு அகரவுகரங்களேயன்றி அவற்றிடையே வகரமுமொத்திசைக்குமென்றும், இப்பர் உப்பரென்றபேல்வன காலவகையிடவகைகளான் மயங்குமாகலின் இவற்றின் முதற்க ணிற்பதியாதோ இவற்றினை ணிற்பதியாதோவென்னு மையநீக்குதற்கு “இகர யகர விகர விசைவும்.” என்றுகூறினார். ! மொழிந்தபொருளோடொன்றாவவையின் மொழியாததனை மூட்டின்று முடித்தலென்னுமுத்தியான் எகர ஏகாரங்கள் ஒகர ஓகாரங்கள் அவ்வாறுதலுங் கொள்ளவைத்தார். மாயாடியுத்துள் ணகாரத்தின்பின்னிற்ற வடவெழுத்து நான்குயிர்க்கு மிடையே ரகர வகரக்கூறுகளோத்து நிற்கு மென்றவாசிரியர் பதஞ்சலியார்க்கு ஐ ஒள வென்புழியும்

இடையே யகர வகரக்கூறுகள் விரவிநிற்குமென்பதுடன்பாடாதல் பெற்றும். எகரமுதலியவற்றுள் அகரக்கூறு குறையும் இகர உகரக் கூறுகள் மிகுதியுமாமெனவுமுணர்க. இதுவுமாபாடியத்திற்கண்டது. வடநூற்கடலை நீலகண்டறிந்த சேலுவூரையர் எழுத்தத்திராத் ததிற்குரைசெய்தாராயின், இன்றோன்னபொருளனைத்துந்தோன்ற ஆசிரியர்கருத்துணர்ந்துரைப்பர். அவர் சொல்லத்திராம்போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதி எழுத்திற்குரைசெய்யாதொழிந்தமையின், தமிழ்நூலொன்றேவல்லவுரையாசிரியரையுள்ளிட்டோருரையை ஆசிரியர்கருத்தாகக்கொண்டு பின்னுள்ளோருமயங்குவாராயினுரென்பது. “அகர விகர மைகார மாகும்.” என்புழி ஆகுமென்றதனாலாகாதென விலக்கப்படுமென்பாரை, “பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்.” என்புழியும் ஆகுமென்பதனும் பன்னீருயிரு மொழிமுதலாகாவென விலக்கப்படும்போலுமெனக் கூறி, மறுக்க. அன்றியும் இயற்கையானின்ற ஐகார ஒளகாரங்கள் வேறு, போலியாயிவவாறு வரும் ஐகார ஒளகாரங்கள் வேறெனக் கொளின்;—இவற்றையெடுத்தோகி விலக்குதலாலொருபயனின்மையிற் பயனிலமொழிதலாமாறணர்க. யாங்கூறியதே வடநூலார்க்குமுடன்பாடாதல் மாபாடியம்வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க. வடநூலுணர்ந்தார் க்கன்றித் தமிழியல்பு விளங்காதென்பதுமுணர்ந்துகோடற்கன்றேபாயிரத்துள் “ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றதூஉமென்க. எகர ஒகரங்கள் ஒருவாற்றாற்சிறப்பெழுத்தாயினும், பாகத மொழியிற்பயின்று வருதலானும், சாமவேதமுடையாருளொருசாரார் இசைபற்றிக் குழூஉக்குறிபோலக் கொண்டோதுபவாகலானும், இறுதிக்கண் வையாது முறைபற்றி ஏகார ஒகாரங்களின்முன் வைக்கப்பட்டன. என்கக் கூறியவாற்றானே அகரமுயிரெழுத்துக்களினுங்கலந்துநிற்குமாறறிக.

இத்துணையுமுறையாமாறு காட்டப்பட்டது. எழுத்துக்களுக்குப் பிறப்பு வடநூலார் சிறுபான்மை வேறுபடக் கூறுப. அஃதுச் சரிக்குமோசை வேற்றுமைபற்றியெனக்கொள்க.

இனி எழுத்தெனப்படுபவகரமுத னகரவிறுவாயென்றொழியாது முப்பட்டென்னுந்தொகை கூறியதெற்றுக்கெனின்;—அது கூறாக்கால், எழுத்தென்றற்குரியவை வகரந்தொடங்கி னகரவிறுவாய்க் கிடந்தவைந்துமேயோ, அகரந்தொடங்கி நகரமீறாய்க் கிடந்தவிருபதுமேயோ, அகரத்தைத் தனக்கு முதலாகவுடைய ஆகாரமும் னகரத்தைத் தனக்கோகவுடைய நகரமுமென்னுயிரண்டுமேயோ, அகரமுமுதலும் னகரமுமிறுவாயுமென்னுஞ்சொற்களேயோ

வெணவும், பலவாற்றா னைய நிகழமுன்றே, அவவையநீக்குதற்கும் இம்முப்பதுமேயன்றி வடமொழியிற்கூறு மேனையெழுத்துக்கள் ஈண்டுக் கொள்ளப்படாவென்றற்குமென்க.

ஒருமொழியைச் சார்ந்து வருமியல்பன்றித் தனித்தியங்குமிய ல்பு தமக்கிலவென்றலின், அவை தம்மையெழுத்தோதிக் காட்ட லாகாமையின்,வருஞ் குத்திரத்தான் அவற்றிற்கு வேறுவேறு பெய ரிட்டு “அவைதாங்—குற்றிய லிகரங் குற்றிய லுகர—மாய்தம்” என்றும், அம்மூன்றும் புள்ளிபெறுதல்பற்றிப் பொதுப்பெயராக “மூப்பாற்புள்ளியும்” என்றும், அவை தனித்தெழுதப்படாவாயி னும் மொழியொடு சார்த்தியெழுதப்படுதலின் எழுத்தென்னுங்குறி யீட்டிற்சூரியவென்பார் ‘எழுத்தோரன்ன’ என்றுமோதினர். முற் றியலிகர வுகரங்களோடிவற்றிடை வேற்றுமை தெரிந்துகோடற் பொருட்டு, இகரமுகரமென்றொழியாது “குற்றியலிகரங்குற்றியலு கரம்” என்றார்.

கேண்மியா வரகு என்பனவற்றினிகரமுமுகரமும், போலுமெ ன்புழி அரைமாத்திரையாய் நின்ற மகரம் போன்ம் என லகரம் னகரமாய்த் திரிந்து ஈரொற்றுடனின்றகாரணத்தாற் பின்னர்க் கான்மாத்திரையாய் நின்றாற்போல, முன்னரொருமாத்திரையாய் நின்று பின்னரொருகாரணம்பற்றி யரைமாத்திரையாகாது மகர மும் வல்லெழுத்துமாகிய மெய்யெழுத்தினைச் சார்ந்து என்றும்ரை மாத்திரையாயே நிற்குமொருதன்மையவாயினும், அப்பெற்றியுண ராது இவையரைமாத்திரைபெறுதல் மகரக்குறுக்கம்போலச் செய ற்கையாற்போலுமென்று உலகமலையாமைப்பொருட்டு இவையிங்ங னமாதலியல்பென்பார், குற்றிகரங்குற்றுமென்றொழியாது குற் றியலிகரங்குற்றியலுகரமெனக் குறியிட்டார். இக்குறியீடுமுனரா தார் ஒருமாத்திரையாய் நின்ற குற்றெழுத்துக்களே இடமும் பற்று க்கேரீடுஞ்சார்ந்த காரணத்தால் அரைமாத்திரையாய்க் குற்றியலிக ரங்குற்றியலுகரமென நின்றனவெனக் கூறித் தமதறியாயையைப்பு லப்படுப்பார். ஆசிரியர் “குற்றியலுகரமு ம்ற்றெனமொழிப.” என் னுஞ்ஞத்திரத்தாற் குற்றியலுகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்குமென முற் றுகரத்தேரடிதனிலை வரிவடிவிலும் வேற்றுமை தோன்றக் கூறி உம்மையாற்குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்குமென்றேதினமை யானும், “குற்றிய லிகர நிற்பல் வேண்டும்” எனவும் “குற்றிய லுக ரம் வல்லா னார்க்கே” நிற்பல்வேண்டும் எனவுகூறியதன்றி இவை பற்றி மாத்திரை குறுகுமென்னுமையானும், “புணரிய னிலையிடைக் குறுகலு முரித்தே” “ஆயிரு ஞன்றே யுகரங் குறுகிடன்” என்புழி

யும், “யகரம் வருவழி யிகரங் குறுகும்” என்புழியும், “கொங்கலர் பூம்பொழிற் குறுகினர் சென்றுழி” “திவினை முகிர்வலைச் சென்று பட் டிருந்த—கோவலன்றண்ணைக் குறுகின னாகி” “கோயின் மனைனைக் குறுகினள் சென்றுழி” “நீங்கிற் றெறுஉங் குறுகுங்காற் றண்ணெனுந்” “ஆறுங் குறுகா ரறிவுடையார்” என்புழிப்போலக் குறுகுதல் அந்நுகுதலெனவே பொருள்படுமாகலானும், அவ்வாறன் றிக் குறைதலே பொருளாயினுங் குற்றுயிர் குற்றெழுத்தென்றற் போலத் தம்மின் மிக்கிசைக்குமெழுத்துக்களை நோக்கிக் குறுகுமென் றுரெனவேபடுமாகலானும், அங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் “எல்லா விறு தியு முகர நிறையும்” என்புழிப் புணர்ச்சிக்கண் முற்றுக்கரமாய் நிற் குமெனப் பொருள்பட்டு இக்குத்திரமாறுகொளக்கூறலாய் முடியு மாகலானும், குற்றியலிகரமுங்குற்றியலுகரமும் ஆய்தம்போல வே றெழுத்தேயாவனவன்றி, ஒருமாத்திரையாய் நின்ற இகரவுகரங் களே மகரக்குறுக்கமுதலியனபோல ஒருகாரணம்பற்றியரைமாத்தி ரையாய் நின்றனவல்லவென்பது தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேல், ஐகரக்குறுக்கம் மொழியிடைகடைகளென்னுமி டங்காரணமாகக் குறுகியிசைப்பதுபோலக் குற்றியலிகரக்குற்றியலு கரங்களும் இடமும் பற்றுக்கோடுங்காரணமாகக் குறுகியிசைத்த லின், இவற்றையியல்பென்றதென்னெயெனின்;—அறியாது கடா யினாய். அவை காரணமாகக் குறுகியிசைப்பனவாயின், இங்கு ஏது தாது என்னும் வடமொழியிறுதியுகரமும் அவலிடமும் பற்றுக்கோ டுமுடைமையின் அவை காரணமாகக் குறுகியிசைத்தல்வேண்டும, காரணமுள்வழிக் காரியமுண்டாதலொருதலையாகலின். அங்ஙனமி சையாமையின், இடமும் பற்றுக்கோடுங் குற்றியலிகரக்குற்றியலுக ரங்கணிற்றற்குச் சார்பாவனவேயன்றிக் குறுகியிசைத்தற்குக் கார ணமாகாவெனக் கொள்க. அஃதேல், வடமொழியின் அறுவகையி டமும் வல்லெழுத்துப்பற்றுக்கோடுங் குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பா காமையின் இலக்கணவழுவாம் பிறவெனின்;—ஆகாது, குற்றியலு கரம் இடமும் பற்றுக்கோடுஞ்சார்ந்தன்றி நீல்லாதென்றதல்லது இடமும் பற்றுக்கோடுங்குற்றியலுகரத்திற்குச் சார்பாயல்லது வாரா வென்னும் யாப்புறவின்மையின். குற்றியலுகரத் தமிழ்ச்சிறப்பெழு த்தாகலின், வடமொழியின் வாராதாயிற்று. இக்குற்றியலிகரக்குற்றி யலுகரவுண்மையறியாதவுரையாசிரியர் “இடைப்படிற் குறுகு மிட னுமா ருண்டே.” என்பதற்கு இடைப்படினுக்குறகுமென உம் மையை மாற்றி, இறத்ததுதழீஇயிற்றுக்குவா. அஃதாசிரியர்கருத் தொடு முரணுமென்பது இக்கூறியவாற்றானறிக. இன்னும் புணர்ச் சிவேற்றுமைபற்றி வேறாயிற்றென்பார்க்குக் களவு களவு மூதலய

வற்றுக்காரமும் புணர்ச்சிவேறுபட்டிக் குற்றியலுக்கரத்திற்குரிய விதிமுழுவதும் பெறுதலின் அதனையுங்குற்றியலுக்காரமெனக் கோடல் வேண்டும், அவ்வாறு கொள்ளாமையின் அவர்க்குமதுகருத்தன்மென மறுக்க.

காட்டு கூட்டு என ஆய் குறைந்து நின்றவேவல்வினைச்சொற்களின்வருமுகரத்தை வினைக்கண்வரு முற்றுக்காரமென்பாருமுள். ஆசிரியர் “குற்றிய லுக்கரத் திறுதியு முளப்பட” எனவேயெடுத்தோதினமையானும், புணர்ச்சிக்கண் முற்றுக்கரத்திற்குரிய செய்கை பெருமையானும், அஃதுரையன்றென்க.

இக்குற்றியலிகரக்குற்றியலுக்காங்களை முற்றியலிகரவுக்காங்களின் குறுக்கமென்றவர் ஆயத்தத்தினையும் அவ்வாறென்றன்குறுக்கமெனக் கூற மறந்தார்போலும்.

இனிக்குற்றியலுக்காரம் “ஆயிரு மூன்றே யுக்காங் குறுகிடன்” என்பதனால் இடவேற்றுமைபற்றியறுவகைப்படுமென்றும், நெட்டெழுத்தேழும் ஆய்தமொன்றும் உயிர்பன்னிரண்டும் வல்லெழுத்தாறும் மெல்லெழுத்தாறும் இடையெழுத்தாறுமென்னும் அவற்றின்பகுதி முப்பத்தெட்டனுள், இடையெழுத்துக்களுள் வகரம் வல்லெழுத்துக்களோடு தொடராமையானும், உயிரெழுத்துக்களுள் ஓளகாரம் மொழியிடையிறுதிகளின் வரப்பெறுமையானும், அவ்விரண்டுமொழித்து ஏனைமுப்பத்தாறுமிடவேற்றுமைபற்றிய விரியாமென்றுங் கூறுவாருமுள்.

இனி நாகு காசு என்புழியும் கீடாது குறுகாது என்புழியும் நெட்டியிறுதிக்குற்றுகாரமேயாகவும், நாகென்பதனை நெடிலிறுதிக்குற்றுகாரமெனவும் கீடாதென்பதனையுயிர்த்தொடர் மொழிக்குற்றுகாரமெனவும் ஆசிரியர் கொண்டது ஈரெழுத்தொருமொழியெனவும் இரண்டினையிறந்த தொடர்மொழியெனவும் பகுத்தணர்ந்து கோட மொருட்டாயினும், எழுத்தான் வேறுபாடினமையின் அவ்வாறானையாற்கொள்ளாது, ஆசிரியர் ஈற்றயலினின்றவெழுத்தையிடமாகக் கொண்டாற்போல ஈற்றயலினின்றவகையையிடமாகக்கொண்டு, அவற்றுள் அது இது முதலியமுற்றுக்கரத்தை கீக்குதற்குக் குற்றெழுத்துத் தனியேயுருமையொன்றையுமொழித்து, ஏனையெழுதையினையுமி “கெழுனை குறிலினை குறியெழு வென்றிவை—யொருநெடு வுருதிலாடு குற்றெழு நிறுதியென்—தேற்குற்றுகாக்கிடனை மொழிப” என்பதொருத்திரப்பற்றி ஏழிடமெனக் கோடுமென்பார்க்குப்பின்னாக்குச் சுண்ணம்புப்பட்டாங்கு வினையாட்டு இறுப்புது முதலியனவும் ஆய்த்தொடர்ந்தனவும், நெட்டொற்றி

றுதி ரெடிவிறுதிக்குற்றுகரமுதலியனவும் குற்றொற்றிறுதிக்குற்றுக
ரமுமாயடங்குமெனும், போவது வருவது ஒன்பது முதலியனவடங்
காமையறிக. ரெடினமுதலாயின ஈற்றயலினிற்றல்வேண்டுமென
யாப்புறவின்மையின், முதற்கணிற்பினும் ஈற்றுகரமவற்றிறுதியாத
லமையுமெனக் கொண்டு, போவது முதலியனவும் ரெடிவிறுதிமுத
லியனவாயடங்குமென்பார்க்கும், அங்ஙனம் பாருபடுத்துக் கருவி
செய்ததனாற் போந்த பயனின்றென்பது.

இனியிம்முன்றுமேயன்றி உயிர்மெய் முதலியவற்றையஞ் சார்
பெழுத்தென்பாருமுளராலோவெனின்;—ஆல் என்புழி உயிர் முன்
னும் மெய்பின்னுநின்று மயங்கினுற்போல, லா என்புழியும் மெய்மு
ன்னுமுயிர்பின்னுநின்று மயங்கினவேயல்லது, உயிருமெய்யுமாகிய
தந்தன்மை திரிந்து வேறுகாமைக்கு “மெய்யோ டியையினு முயி
ரிய நிரியா.” என்றற்றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களே சான்றாகலான்,
உயிர்மெய்யாகிய காலத்துங் குறின்மை ரெடினமையென்னுமுயிர்த்
தன்மையும் வன்மை மென்மை இடைமையென்னுமெய்த்தன்மை
யுக் தம்மியல்பிற்றிரிவுபடாமையானும், உடன்மே லுயிர்வந் தொன்
றுதல் பொன்மணிபோல வியல்புணர்ச்சியெயாமென்பவாகலா
னும், ஒற்றுமைநயத்தான் உயிர்மெய்யென்பதனைத் தகராஞாழல்
போல உம்மைத்தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித்தொ
கையென்பார்க்குத் தகராமுஞாழலுங்கூடிய சாந்து பின்னர்த் தகரா
முஞாழலுமாகாதவாறுபோல மெய்யுயிரீங்கிற்றன்னுருவாதல் பொ
ருந்தாமையானும், துணங்கை என்பது மெய்முதல் உயிர்மெய்
மமயக்கமெனவும் வரகு என்பதுயிர்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுக
ரமெனவுங்கொள்வதன்றி, உயிர்மெய்முதல் உயிர்மெய்யிறு உயிர்
மெய்மயக்கம் உயிர்மெய்த்தொடர்மொழிக் குற்றியலுகரமெனக்
கொள்ளாமையின் ஒற்றுமைநயம்பற்றி யொன்றென்பதனாலொருப
யனின்மையானும், மெய்களெல்லாம் உயிர்வந்தொன்றாது தனிந
துநின்றவழியே மாத்திரைகொள்ளவுமெழுத்தெண்ணவும்படுமென்
பது அவற்றியல்பாகலின் அதுபற்றி யொன்றெனல்வேண்டாமை
யானும், அஷ்டவியல்புநிற்துகோடற்குத் தனித்துநின்ற மெய்யையொ
ற்றெனவும் புள்ளியெனவும் உயிரோடு கூடிய மெய்யை உயிர்மெய்
யெனவுஞ் சிறப்புப்பெயுழிட்டாளுதலாகிரியர்க்குத்தாகலானும், உயி
ரோடுகூடிய விடத்து வரிவழிவு வேறுபுதிதலின் அதுபற்றிப்
“புள்ளி யில்லா வெல்லா மெய்யும்” எனமெய்மேல் னுலுத்துச் சூத்
திரஞ்செய்து வடிவெழுத்திலக்கணங்கூறினான். ஒலியெழுத்தில
க்கணம் லேறுபடக் கூறாமையானும், அளபெடை துர்ப்பெழுத்
தென வேறுகாமை முன்னர்க்காட்டப்பட்டதாகலானும், ஐயர்க்கு

றுக்கமுதலியன ஒருகாரணம்பற்றிக் குறுகினவாகலிற் சிறுமரம் பெருத்துழியும் பெருமாஞ்சிறுத்துழியும் வேறொருமரமாகாதவாறு போல வேறெழுத்தெனப்படாவாகலானும், வடநூலாரும் வடவெழுத்துள் உயிரெழுத்தினிறுதிக்கண் வைத்தவிரண்டும் ஒற்றெழுத்தினிறுதிக்கண் வைத்தவிரண்மொகிய நான்கெழுத்தும் வல்லெழுத்தின்முன் மெல்லெழுத்து வந்து மயங்குழி அவ்வவ்வல்லெழுத்தோடொப்ப விடையேதோன்றுமெனப்பட்ட வியமவெழுத்துமென்னும் இவைமாத்நிரையே சார்பெழுத்தென வேறுகோடலன்றி உயிரெழுத்து உயிரளபெடை ஐகாரக்குறுக்கமுதலியவெழுத்துக்களைச் சிறிது திரிந்தமைபற்றி வேறெழுத்தென யாண்டுங்கொள்ளாமையானும், அது பொருந்தாதென மறுக்க. வன்றொடர்மொழிக்குற்றிய லுகரம் வல்லெழுத்து வருவழிக் கான்மாத்நிரையாய்க் குறுகுதலின், அதுபற்றி அதனைக் குற்றியலுகரத்தின் வேறென்னாமையின், அவர்க்குமது ஐந்துத்தன்றுபோலுமென்க.

இன்னுமவர் ஐகாரம் மொழிமுதற்கண் ணங்குறுகுமெனவும், கைபை முதலியனவும் பொருளைச் சுட்டியவழிக் குறுகுமெனவுங்கூறினார். இடையன் மடையன் தினை பனையென்புழிக் குறுகுதல்போல “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்” என்புழி ஐகாரமுதற்கட்குறுகாமை செவி கருவியாகவுணரப்படுதலானும், அன்றியும் “வைகலும் வைகல்” என்புழிக் குறுகுமாயின் வைகலென்பதனைக் குறிவினையொற்றென்றசைத்தல்வேண்டும் வேண்டவே வெண்டனை சிதைதலானும், “மொழிப்படுத் திசைப்பினுந் தெரிந்துவே நிசைப்பினு—மெழுத்திய நிரியா வென்மனார் புலவர்.” எனவெல்லாவெழுத்திற்கும் பொதுப்படக் கூறிய விதியோடு முரணி ஐகாரந்தெரிந்துவேநிசைத்தற்கட்டிரியாதெனவும், மொழிப்படுத்திசைப்பின் யாண்டு வரினுந்திரியுமெனவுங்கூறுதல் பொருந்தாமையானும், “ஓரள பாகு யிடனுமா ருண்டே” என்றவும்மையான் ஓரளபாகாவிடனுமாருண்டென்பது தானே பெறப்படுதலானும், ஈண்டிடமாவது மொழிமுதலிடைக்கடையென மூன்றேயன்றி வேறின்மையானும், ஐகாரமொழிமுதற்கட்குறுகாதெனவே கொள்க. ஈண்டுக் காட்டிய வேறுக்களானும், ஆசிரியரோதாமையானும், பிறகு “குறுகிய மூவயிர்” என்றே யொழிந்தலானும், ஒள்காரக்குறுக்கமெனவொன்றின் மையுண்டே. இஃது ஐயாசிரியருரையானுமறிக. எழுத்தின் குறுக்கமாவது குறுகியமுயற்சியின் மெலிதாகவுச்சரித்தல். வடநூலாரும் இலகுவச்சரிமென்பர்.

குத்திரப்பொருணியொருவகையான்முடிந்தது.

இனிச்சொன்முடிபாமாறு:—

‘எழுத்து.’

எழுதப்படுவதென்னும்பொருட்கண்
ரிச்சொல்லின்முன்னர்ச் செயப்படுபொருள்
ரவிகுதி புணர்ந்து, “செய்யா யென்னு முன்
என்னுஞ்சுத்திரத்து மொழிந்தபொருளோடு
ழியாததனை முட்டின்றுமுடித்தலென்னுமுத்
கெட்டுக், கெட்டவழித் தகரமிரட்டித்து, எ

இவ்வாறன்றி எழுதென்னுமுதனிலை
திரிந்து நின்றதென்றும், அஃதாருபெயரார்
ர்த்திற்றென்றுங் கூறுவாருமுளர். அது பொருந்தாது, ஒருகாண
மின்றித் திரிதல் கூடாமையானும், நட வா கரு செ முதலிய முத
னிலையெல்லாம் விசுவயோடன்றித் தனித்தியங்கலாற்றாமையா
னும், இம்முதனிலைகளுரிச்சொல்லாகலற் பெயர்த்தன்மைப்பட்டு
ழியல்லது ஆகுபெயராதற்கேலாமையானுமென்பது. அஃதேல்,
நட வா உண் தின்னென்றற்றொடக்கத்து முதனிலைகளே விசுவ
யோடு புணராது தனித்து நின்றோசைவேறுபாட்டான் முன்னிலை
யேவல்லொருமையெதிர்காலவினைமுற்றுப் பொருண்மையுணர்த்தின
வாலோவெனின்;—அற்றன்று, நடவாய் வாராய் உண்ணாய் தின
னையென்றற்றொடக்கத்து முன்னிலையேவல்லொருமையெதிர்காலவி
னைமுற்றுச்சொற்கள் “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்
சொற்—செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே.” என்னுஞ்சுத்திர
த்தால் ஆயென்னும் விசுவ குன்றி, நட வா உண் தின்னென்றற்
றொடக்கத்தனவாய் நின்றனவல்லது முதனிலைகளே யோசையே
றுபாட்டானவ்வாறு நின்றனவென்பது படாமையின். அது “செ
ய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்” என்னுஞ்சுத்திரத்திற்சு
னவரையர் கூடா விடைகளான் விளங்கக் கூறியவாற்றானுமறிக்க.

இனியுரையாசிரியர்முதலியோர் செய்யாயென்னுமெதிர்மறை
வினைச்சொல்லே செய்யென்னும் பொருளுந்தருமென்பது இச்சுத்
திரத்திற்குப் பொருளாகவுரைத்தார். அஃதாசிரியர்கருத்தாயின்,
‘செய்யா யென்னு மெதிர்மறை வினைச்சொற்—செய்யென் பொரு
ளுந் தருமிட னுடைத்தே’ எனச் சுத்திரஞ்செய்வர். அவ்வாறன்றி
“முன்னிலை வினைச்சொற்—செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே”
எனச்சொல்லேபற்றிச் சுத்திரஞ்செய்தலானும், அன்றிச் செய்யா
யென்னுமெதிர்மறைவினைச்சொல்லே செய்யென்பொருளுந்தரு
ன்பது கருத்தாயின், செய்யீரென்பதுஞ் செய்யுமென்னுமேவுற்பொ

நுள்படவருதலிற் ‘செய்யீ ரென்னு முன்னிலை வினைச்சொலுஞ்—
செய்யுமென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே’ எனச் சூத்திரஞ்செய்யா
மை சூன்றக்கூறலாய் முடியுமாகலானும், இரண்டும் வடிவாடுப்பி
னும், செய்யாய் செய்யீரென்னுமேவல்வினைச்சொற்கள் முதனி
லையு மீறுமாய்ப்பகுக்கப்பட்டு நின்றலும், செய்யாய் செய்யீரென்னு
மெதிர்மறைவினைச்சொற்கள் முதனிலையுமீறுமாய்ப் பகுக்கப்பட்டு
எதிர்மறையுணர்த்தும் ஆகாரவிடைநிலைகெட்டு நின்றலுமாகிய வேறு
பாடுடைமையானும், அவ்வுரை போலியுரையென்க. செய்கிலன்,
செய்யலன் என்புழிப்போலச் செய்யாயென்புழியும் எதிர்மறைப்
பொருளுணர்த்துதற்கோரிடைநிலையுண்டெனக் கொள்க. அஃதா
காரமாதல், செய்யாது, செய்யாத, தெருளாதான், அருளாதான் என
மெய்ப்முதலாகிய விருதியொடு புணருஞ்சொற்களிற்கண்டுகொள்க.
செய்யான், செய்யேன், செய்யாய் எனவுயிர்முதலாகிய விருதி புண
ர்வுழி அவ்வாகாரஞ்சுந்தினோக்கிக் குன்றியதேயாமென்பது. விரிவ
ஞ்சியொருமொழியிலக்கணங்கூறுதொழிந்தவாசிரியர் “செய்யா
யென்னு முன்னிலை வினைச்சொல்” எனச் சூத்திரஞ்செய்தது இந்நி
கரனவாய் வருவனவெல்லாம் அவ்வவவேறுபாடுணர்ந்து இலக்கிய
ங்கண்டதற்கிலக்கணமாக முடித்துக்கொள்ளப்படுமென்றுய்த்துணர்
ந்துகோடற்பொருட்டேயாமாகலானும், “சொல்வரைந் தறியப் பிரி
ததனர் காட்டல்” என முடிவின்கணுணை தந்தமையானும், சேனா
வரையரும் இவ்வாறே தொல்காப்பியமுதலிய சிலமொழிகளையாண்
டாண்டுப் பிரித்துப் புணர்த்துச் செய்கைசெய்து முடித்தாராகலா
னும், இன்றோரன்னவையெல்லாம் இவ்வாறே முடிக்குமியல்பறி
ந்து முடித்துக்கொள்கவென்பது தொல்லாசிரியர்துணிபெனவுண
ர்க. வடமொழியுள்ளும் ஆசிரியர் பாணினியார் எட்டத்தியாயத்
துள் விருதிமாத்திரைக்கே மூன்றத்தியாயங்கூறி விருதிப்புணர்ச்சிக்
கூப்படுஞ்செய்கை முதலியனவும் வேறு கூறினார். அவற்றுள்ளுமட
ங்காத்தொஞ்சுகின்ற சொற்களைப் பின்னுள்ளோர் இலக்கியங்கண்டதற்
கிலக்கணமாகவே யேற்றபெற்றியறிந்து புணர்த்துச் செய்கைசெய்து
முடித்துக் காட்டியவாறுமறிக.

ஊன், தின், கோள் என்றப்போல்வனவுஞ் செயப்படுபொரு
ண்மையுணர்த்தும் ஐகார விருதி புணர்ந்து கெட்டு, முதனீண்டு நின்
றன. தினை, துரை, அலை, தளிர், பூ, காய், கனி என்றப்போல்வன
வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்தும் இகரவிருதி புணர்ந்து கெட்டு
நின்றன. “கெடுவாக வையாது” என்புழிக் கெடுவென்பது புடை
பெயர்ச்சியையுணர்த்துந் தல்விருதி கெட்டு நின்றது. கெடென்பது
அவ்வரூய் முதனீண்டு நின்றதெனக் கொள்க. ஏனையவுமிய்வாறே

யேற்றபெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க. திரை, நுரை, அலை, தளிர் என்றும்போல்வன விசுவதிருன்றி முதனிலைமத்திரையாய் நிற்கப்பற்றி, இவற்றை முதனிலைவினைப்பெயரென வழங்குப. ஐகரவிசுவதி செயப்படுபெருண்மையுணர்த்துதல், நடவை, சேக்கை, உடுக்கை, தொடை, விடை என்றும்போல்வனவற்றுள்ளும், இகரவிசுவதி வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்துதல், சேர்ந்தாரைக்கொல்லி, நூற்றுவரைக்கொல்லி, நாளோதி, நூலோதியென்றும்போல்வனவற்றுள்ளுங்காண்க. இவ்விசுவதிகள் சிறுபான்மை பிறபொருளுணர்த்தியும்வரும். வடநூலாரும் வினைப்பெயர்விசுவதிகள் கூறியநியமந்தப்பிப் பிறபொருளுணர்த்தியும் வருமெனக் கொள்வர். உடுக்கையென்பது உடுக்கப்படும பொருளையுணர்த்துங்கால் ஐகரவிசுவதித்தென்றும், உடுத்தலெனப் புடைபெயர்ச்சியையுணர்த்துங்காற் கைவிசுவதித்தென்றற் தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல், இவ்வொருமொழிமுடிபிலக்கணம் ஆசிரியர் கூறமுனைந்தற்கூறலாம் பிறவெனின்;—இந்திரனுக்குப் பிருகற்பதி இவைவழு இவை வழுவில்லனவென வடமொழிகளைத் தனித்தனியெடுத்தோதலுற்றார்க்குத் தெய்வயாண்டிலாயிரம் யாண்டு சென்றது சென்றுஞ் சொற்கண்முடிந்திலவென மாபாடியத்துளாசிரியர் பதஞ்சலியாரெடுத்தோதினார். தமிழ்மொழியுமவாறு பெருகிக்கிடத்தலின், அவற்றை இவை வழு இவை வழுவில்லனவெனத் தனித்தனியெடுத்தோதப் புகின், முடிவுபெறுது. ஆசிரியருக்கொருவாற்றான்முடிவு பெறினும், சின்னாட்பல்பிணிச்சிற்றறிவினோர் அவற்றைக் கற்பதற்கேயாயுள் போதாவாம். ஆகவே, அவற்றைக் கற்றுப் பலருடன் பயின்று பிறர்க்குரைத்துக் கல்விரிப்புமாரில்லையாகலான், அவவாறு கூறுது, சிலவற்றைப் பொதுவீதியானும், சிலவற்றைச் சிறப்புவிதியானும், சிலவற்றையெடுத்தோத்தானும், சிலவற்றையிலேசானும், சிலவற்றைப் புறனடையானும், சிலவற்றையுத்திவகையானுமுணர்ந்துகொள்ளுமாறு தொகுத்து நூல்செய்தாராசிரியராகலின், ஆகாதென்க.

அற்றேலஃதாக; நடவா முதலிய முதனிலைகளை உரிச்சொலென்றதெனின்? நடத்தலைச்செய்தானென உருபேற்றுநிற்கலிற் பெயர்ச்சொல்லேயாம், அஃதல்லாக்கால் வினையுணர்த்துதலின் வினைச் சொல்லெனப்படுமாலோவெனின்;—அறியாது கடாயினாய். எனின்? “எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே” யாக, அவற்றைப் பெயர்வினையிடையுரியெனப் பாருபாடு செய்தது உயர்திணையஃறிணையென்றற்றொடக்கத்தனபோலப் பொருள்வேறுபாடுற்றிக் கருவிசெய்தற்பொருட்டன்றே. அவற்றுட்குறிப்பும் புண்பும்

இசையுப்பற்றி வருவனவெல்லாமொருநிகரனவாக அவற்றுட்சில வற்றையுரிச்சொல்லெனவும் சிலவற்றை வேறுசொல்லெனவுங் கோடல் பொருந்தாமையின், குறிப்பும் பண்பும் இசையும் குணப்பண்புந்தொழிற்பண்புமெனவிரண்டாயடங்கும். பொருளிடங்காலஞ்சினையென்னுநான்கும் பொருளெனவொன்றாயடங்கும். தொழிற்பண்பு வினைமுதலிய காரகங்களாற்புடைபெயருங்கால் அதுவினையெனப்படும். இங்ஙனமாகலிற் பொருளையுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொல்லெனவும், குணப்பண்புந்தொழிற்பண்புமாகிய பொருட்பண்பையுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல்லெனவும், பொருட்புடைபெயர்ச்சியாகிய தொழிற்பண்பின் காரியத்தையுணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல்லெனவும், பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மானன்றித் தத்தங்குறிப்பானுணர்த்துஞ்சொல் இடைச்சொல்லெனவும், பகுக்கப்பட்டன. எல்லாம் பொருளென்றற்கொசோவழியுரிமையுடைமையின், அதுபற்றிப் பண்புந்தொழிலும் பொருளெனவும்படுமாகலின், அவற்றையுணர்த்துமுரிச்சொல்லும் ஒரோவழிப்பெயர்ச்சொல்லெனப்படும்; இடைச்சொல்லுமொருவாற்றாற்பெயரேயாம். இக்கருத்தேபற்றியன்றே ஆசிரியர் “சொல்லெனப்படுப பெயரே வினையென்—ரூயிரண் டென்ப வறிந்திசினேரே. எ-ம். “இடைச்சொற்களவியு முரிச்சொற்களவியு—மவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப.” எ-ம். இவ்வாறு குத்திரஞ்செய்ததுஉமெனக் கொள்க.

பெயர், பொருள் என்பனவொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளையுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொலென்னப்பட்டது. பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டிற்றலின், அதனையுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல்லெனப்பட்டது. வினையென்பது பலபொருளொருசொல்லாய்த் தொழிற்பண்பினையும் அதன்காரியமாகிய வினைநிகழ்ச்சியையுமுணர்த்தும். அவற்றுட்தொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல்லுரிச்சொல்லெனவடங்கினமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயர்ச்சிவினையையுணர்த்துஞ்சொல் வினைச்சொல்லெனப்பட்டது. பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையுந் தம்மானன்றித் தத்தங்குறிப்பானுணர்த்துஞ்சொற்கள் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது இடைநிகரனவாய் நின்றலின், இடைச்சொல்லெனப்பட்டன. இது பாலைத்தினையை நடுவுநிலைத்தினையென்றதுபோலக் கொள்க.

பொருட்புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடைபெயர்ச்சியெனவே கொள்க. புடைபெயர்ச்சியெனினும் வினைநிகழ்ச்சி

யெனினுமொக்கும். இந்நால்வகைச்சொற்களுள்ளும் பண்புணர்ந்து வனவாகிய உரிச்சொற்கள் பலவென்க. அற்றாகலினன்றே, ஆசிரியர் “வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா—வெளிப்பட வாரா வுரிச்சொன் மேன” எனச் சிலவற்றையெடுத்தோதி, இவ்வாறு வருவனவும் பலவுள அவையெல்லாமீண்டுக் கூறப் புகின் முடிவுபெற வென்னுங்கருத்தாம் “பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉ—முரிச்சொல்லெல்லாம்.” எ-ம். “இனைத்தென வறியும் வரம்புதமக் கின்மையின்.” எ-ம். “கிளந்தவற் நியலாற் பாங்குற வுணர்தல்.” எ-ம். கூறியொழுக்தாரென்பது. இடைச்சொற்கிவ்வாறு கூறாமையுமறிக. இப்பெற்றியறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப.

நட வா முதலிய முதனிலைகளுந்தொழிற்பண்பையுணர்த்துஞ் சொற்களாகலின், உரிச்சொல்லேயாமெனவுணர்க. அஃதேல், நடந்தானென்புழி நடத்தலைச்செய்தானெனவருபு விரிந்தவாறெனனைமெனின்;—அற்றன்று, நடந்தானென்ப தொருமொழித்தன்மைப்பட்டு நிறறலின். அது நடவைத்தானெனத் தக. சொல்லாற்பிரித்துக்காட்டப்படாமையின், நடத்தலைச்செய்தானெனப் பிறசொல்லா; காட்டி முடிக்கப்படும். நடவென்பது தல்லென்னும் பகுதிப்பெருள்விசுதிபெற்றவழிப் பெயர்ச்சொல்லாமாகலின், ஆண்டுருபெற்றலமையுமென்க. வடநூலாரும் பிரியாத் தொகையைப் பிற சொல்லாற்பிரித்துக் காட்டுகவென்பர். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகுமாகலானமைக.

அற்றேல் அஃதங்ஙனமாக; பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணையென்றயவாறென்னையெனின் கூறுதும்:—ஆசிரியர் யாதானுபோகாரணம்பற்றியே குறியிட்டாளுவதல்லது வடநூலார்போலக் காரணம்பற்றாதுங்குறியிட்டாளுதல் யாண்டுமின்மையானும், ஆட்சிநோக்கிப குறியெனின் குறியீடெல்லாமாட்சிப்பொருட்டேயாகலின் ஆட்சி நோக்கிக் குறியீடு குறியீடு நோக்கியாட்சியென ஒன்றையொன்றுபற்றுதலென்னுங்குற்றமாமாகலின் ஆட்சிநோக்கிய குறியென்பது பொருந்தாமையானும், “நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலலாடு—முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.” என்புழி நடுவுநிலைத்திணையென்னுஞ்சொல்லே தன்காரணமினிது விளக்கிற்றலானும், அது நடுவுநிற்றல்காரணத்தாற்பெற்ற பெயரென்பது பெற்றும். ஏனைநாற்றிணையுமுறையானே கூறி இறுதிக்கணேதுதலான் இஃதவற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்சிநின்றது பாலையேயாகலானும், புறப்பொருள் கூறுங்கால்

“வாகை தானே பாலையது புறனே” என நடுவுநிலைத்திணைகூறுந் தானத்திற் பாலையெனக் குறியிட்டாளுதலானும்; பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணையென்பன ஒருபொருட்களவியென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே, அஃதெவற்றினடுவுநிப்பதென்றவாவுங்கால், ஷண்னுமுறைமைக்கண்டுவுநிப்பதென்றல் பொருந்தாது, முதற்பொருண்முறைபற்றி முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணினார், உரிப்பொருண்முறைபற்றியும் புறப்பொருண்முறைபற்றியுங் குறிஞ்சிமுதலாக வைத்தெண்ணப்படும், அம்முகூற்றெண்ணுமுறைமையினும் பாலைத்திணை நடுவுநிப்பதன்றாகலின். இனியேனை நால்வகையுரிப்பொருள்களினும் இடையிடையே பிரிவு நிகழ்தலின், அதுபற்றி நடுவுநிலைத்திணை யென்றொனின்;—புணர்ச்சியும் அவ்வாறிடையிடையே நிகழ்தல்பற்றிக் குறிஞ்சியுநடுவுநிலைத்திணையெனல்வேண்டுமாகலானும், நடுவணதாகிய நண்பகற்காலம் தனக்குக் காலமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறினாரெனின், நடுவணதாகியவிடையாமல் தனக்குக் காலமாதல்பற்றிக் குறிஞ்சியும்வ்வாறு கூறப்படுமாகலானும், புணர்தற்குமிருத்தற்குமிடையே பிரிவுவைத்தல்பற்றிக் கூறினாரெனின், இருத்தலிரங்கலும் அவவாறாகலின், அதுபற்றி முல்லை நெய்தல்களும் அவவாறு கூறப்படுமாகலானும், உலகியற்பொருளாகிய அறம்பொருளின்பங்களுள் நடுவணதாகியபொருட்குத் தான் காரணமாதல்பற்றி யங்ஙனங்கூறினாரெனின், பரததையிற்பிரிவு ஓதற் பிரிவுபோல்வன ஏனையவற்றிற்குங் காரணமாகலிற் பொருண்மாத் திரைக்கே காரணமென்பதுபடாமையானும், அங்ஙனமுரைப்பன வெல்லாம் போலியென்றொழிக. மற்றென்னையோ காரணம்பற்றிக் குறியிட்டவாறெனின்;—“நடுவணைத்திணை நடுவண தொழியப்—படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.” என நிலம்பகுத்தோதுங்கால் நடுவணதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படுநிலங்களுமாகாது அவற்றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நிலம் நடுநிகர்த்ததாய் நின்றல்பற்றி நடுவுநிலைத்திணையெனக் குறியிட்டாளுதலே ஆசிரியர்கருத்தென்க. அங்ஙனமாதல் “முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பழிந்து நடுக்குதய ருறுதுப்—பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்.” என்பதனானுமுணர்க. இங்ஙனங்குறியிட்டமையிற் பாலைக்கு நிலமுண்டென்பதூஉம் அதனையேனைநிலங்களின் வேறாக வைத்துப் பகுத்தெண்ணுதன்மரபன்றென்பதூஉம், ஆசிரியர்கருத்தாதலுணர்த்துகொள்க. இவ்வுண்மையுணராதார் பாலைசான்றசரம் நானிலத்துளடங்காதென வேறுவைத்தெண்ணி, ஆசிரியரோடு மாறுகொண்டு, நிலமந்நெனத் தமக்கு வேண்டியவாமே கூறுப.

அஃதங்ஙனமாக; முல்லை முதலாக வைத்தெண்ணியது முதற் பொருண்முறைபற்றியென்றதெண்ணை! காடுறையுலகமுதல்வைத்தெண்ணுதலின் நிலமுதற்பொருள்கூறியதே. நிலமுறைபற்றியன்று. இனிக்காலமுதற்பொருளிரண்டனுட்பெரும்பொழுது ஞாயிற்றிற்குரிய சிங்கவோரைமுதல்வைத்தெண்ணுதல் முறையாயினும், தீணைகள் ஒன்றும் பலவும் பெரும்பொழுது பெறுதலின், அம்முறைபற்றி முறைகோடல் பொருத்தமன்று. சிறுபொழுது காமத்திற்குச் சிறந்தவிராக்காலத்தின் முற்கூறு முதல்வைத்தெண்ணியது முறையாயினும், எற்பாடாகிய பின்பகலையிறுதிக்கண் வையாறையின், அதுவுமுறைபற்றிக் கூறியதன்று. இங்ஙனமாகலானும், வேறுகாரணமின்மையானும், தலைவன் பிரிந்துழித் தலைவியாற்றியிருத்தல் கற்பாகலின், இல்லறத்திற்குக் கற்புச்சிறந்தமைபற்றி முல்லைமுதல்வைத்தெண்ணினானெனவே கோடுமெனின்;—அது பொருந்தாது, ஏனைத்திணைகள் அயவாற்றான் முறைபெறுமையானும், கந்தருவவழக்கிற்கற்பினுங்களவு நிறத்தாகலானுமென்பது. இனி நிலம்பற்றியும் பெரும்பொழுது நிறியுமுறைகோடல் சாலாதாயினும், சிறுபொழுதுபற்றி முறைகோடல் சாலுமென்க. ஆண்டெற்பாடென்றது நான்வெயிற்காலையேயாம். படுதல் உண்டாதலென்னும்பொருட்டி. இப்பொருள்காணுதார் எற்பாடு பின்பகலென மயங்கிக்கூறுப. “இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலே” “இலம்பா டொற்கமா யிரண்டும் வறுமை” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் நச்சினுர்க்கினியாரும் படுதல் உண்டாதலென்றுரைத்தவாறு காண்க. எனவே, எற்பாடென்றது ஞாயிற்றினுதயமென்றவாறாயிற்று. தலைவன் பிரிந்துழித் தனித்திருந்த தலைவி இராக்காலமுழுவதுங்கொன்னே கழிந்தமைபற்றி இரங்குதற்குரிய காலம் அதுவாமென்பார் “எற்பாடு-நெய்த லாதன் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்” என்றார். இனியவ்வாறன்றி, வைகுறுவிடியலென்னும் வினைத்தொகையை லைகுறுவும் விடியலுமென உம்மைத்தொகையாக்கி, வைகறையை வைகுறு வெனவும் நான்வெயிற்காலையை விடியலெனவுங்கொண்டு, இவ்விரண்மருதத்திணைக்குரியனவென்றும், பின்பகலையெற்பாடெனக்கொண்டு அது நெய்தற்குரித்தென்றும், இங்ஙனஞ்சிறு பொழுதுவகைப்படுமென்றமுறைப்பாருமுளர். “காலையும் பகலுங்கையறு மாலை—மூர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிடி—பொழுதிடை தெரியற் பெறுய்யே காமம்” என்னுங்குறுத்தொகைப்பாட்டினுட் சிறுபொழுதைந்தே கொண்டமையானும், பகலெனவே பின்பகலுமடங்குமெனின் அது பற்றி முன்பகலுமடங்குமென்றெழியாது காலையை வேறுகூறினமையின் அது கருத்தன்றாகலானும்,

ஆண்டும் வைகறையினையே விடியலென்றமையிற் காலையை விடியலென்றல் பொருந்தாமையானும் இதனானே “விடியல்வெங்கதிர் காயும்” என்புழி விடியற்பின்னர்த்தாகிய வெங்கதிரென்பதே பொருளாமாகலானும், விடிதல் இருள்புலர்தலென்னும் பொருட்டாகலின், விடியல், புலரி, வைகறை என்பனவொருபொருட்களவியாகலானும், “ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பங்—கூடி முயங்கப் பெறின்.” என்பவாகலின் ஊடலிறுதிக்கட்கூடலொருதலையென்பது பெறப்படுதலின், கற்புக்காலத்து நான்வெயிற்காலையிற் புணர்தன்முறையன்மையின் அக்காலத்தினூடல் செல்லாமையானும், அடிசில்கைதொட்டபின்னர்ப் பயமின்றிக் கழியும் பின்பகல் புராணக்கேள்வி முதலியவற்றானுதல் விளையாட்டுமுதலியவற்றானுதல் பொழுதுபோக்கப்படுவதல்லது விதிக்கப்படுங்கருமமொன்றற்குமுரித்தன்மையின், அதனையொன்றாக வைத்தெண்ணிச் சிறுபொழுதுறுவகைத்தென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆசிரியர் முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தல் பாலையென முறைசெய்தற்கேது மாலை யாமம் வைகறை காலை நண்பகல் என்னுஞ் சிறு பொழுதின்கிடக்கைமுறையேயன்றி வேறின்மையானும், ஏனைத்திணைகட்குச் சிறுபொழுதொரோவொன்றையாகலின், மருதமாத் திரைக்கிரண்டுகோடல் பொருந்தாமையானும், அஃதுரையன்றென மறுக்க. வைகுறுவிடியல் இராப்பொழுது தன்னோடு கழிவுறுதற்கேதுவாகிய விடியலென்க. “விளம்பழங் கமழுங் கமஞ்சும் குழிசி” என்னுந்நிணையுள் வைகுறுபுலர்விடியல் என்றதுமப்பொருட்டு. அற்றைநாட்பொழுது தன்னெல்லையோடறுதல்பற்றி வைகறையெனவும்படும். வைகுதல் கழிதலென்னும் பொருட்டு. “ஆடலின்னரவமும்” என்னுஞ் செய்யுளின் நச்சினூர்க்கினியாரும் “வைகறெறும்வைகின்றே” என்பதற்கு நாடோறுங்கழியா நின்றதெனப் பொருளுரைத்தார். இவ்வாறன்றி மாலையுமிடையாமுங்கழியுந்துணையும், அக்கங்குல் வைகுறுதலின் வைகுறுவாயிற்றென்பார்க்கு, எண்ப்பொழுதுகளுந் தமக்கு முன்னுளவாகிய பொழுதுகள் கழியுந்துணையுந் தாம் வைகுறுதலின் அவையுமப்பெயர்பெறுவான் செல்லுமென்றொழிக. பெரும்பொழுதாறென்றார்க்குச் சிறுபொழுதுமாறென்றலே பொருத்தமுடைத்தெனின்;—அங்ஙனங்கூறுவார்க்கு, மருதநெய்தல்கட்குப் பெரும்பொழுதெல்லா முரியவென்றார்க்குச் சிறுபொழுதுமெல்லாமுரியவென்றல் பொருத்தமுடைத்தெனல்வேண்டிதலின், அது கடாவன்றென விடுக்க.

உரிச்சொல்லியன்புளங்கொளற்பொருட்டு நால்வகைச்சொற்களுந் தெரிக்கலுற்றுழி, இடைச்சொல்லென்றதன் காரணங்கூறியதற்

கெடுத்துக்காட்டிய புகுந்து, இத்துணையும் விரிந்ததென்றுணர்க. இவவாறுகலின், எழுத்தென்றதற்கீண்டுக்கூறியதே முடிபெனக் கொள்க;

எழுத்து+எனப்பபே=‘எழுத்தெனப்பபே.’

இனியாசிரியர் “நூறென் கிளவி யொன்றுமுத லொன்பாம்—கீறகினை யொழிய வினவொற்று மிகுமே.” எ-ம். “ஆறன் மருங்கிற் குற்றிய லுகர—மீறுமெய் யொழியக் கெடுதல் வேண்டிமே.” எ-ம். நூறென்னுமென்முன்னு மாறென்னுமென்முன்னும் முறையே ஒன்றுமுதலிய வெவ்—டும் ஆயிரமும் வந்து புணரீற் குற்றிய லுகரங்கெட நின்றவொற்றின்மேல் உயிர்வந்தொன்றி முடியுமென்ப றார். எனவே ஒன்றினமுடித்த லென்பதனால் ஏனைக்குற்றியலு கரவீறும் உயிர்முதன்மொழி வந்து புணர்வுழிக் குற்றியலுகரங் கெட்டு நின்றவொற்றின்மேல் உயிர்வந்தொன்றி முடியுமென்ப தூஉம் பெறப்பட்டதாகலின், ஈண்டுமவவாறே குற்றியலுகரங் கெட நின்ற தகரவொற்றின்மேல் ஏகரவுயிர்வந்தொன்றி எழுத் தெனப்பபெவென முடிந்தது.

அஃதேல், நாகரிதென்புழி முன்னர்க்குற்றுகரவோசையும் பின்னருயிரோசையும் பெற்று அவவிரண்டிங்கூடிநின்றல்லது அப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின், குற்றியலுகரத்திறுதிமுன்னும் புள்ளியீற்றுமுன்போல உயிர்முதன்மொழிவந்தால் அவ்வுயிரேறிமுடியுமென்னாமோவெனின்;—என்னும். என்னை? அங்ஙனங்கூறுவார்க்குக் கதவழகிது கனவழகிது என்புழியும் முன்னர் முற்றுகரவோசையும் பின்னருயிரோசையுங்கூடியல்லது அப்பொருளுணர்த்தலாகாமையின், அவற்றையுமுற்றுகரத்தின்மேலுயிரேறி முடிந்ததெனக் கூறல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி முற்றுகரங்கெட நின்றவொற்றின்மேல் உயிரேறிமுடியுமென்பதே எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்ததாகலானும், குற்றியலுகரத்திற்குமுயிரென்னுங் குறியீடு கொண்டமையின் ஒற்றின்மேலன்றி உயிரின்மேலுயிரேறுதல் பொருந்தாமையானும், நாகரிதென்புழி இதழ்ச்சிநிது குவிதலாகிய முயற்சி ஆண்டுப் பெறப்படாமையிற் குற்றியலுகரவோசை ஆண்டுண்டென்றல் பொருந்தாமையானும், “ஆறன் மருங்கின்” என்றற் றொடக்கத்துச் சூத்திரங்களோடு முரணுதலானும், யகரீம் வருவழி யிகரங்குறுகி யுகரத்தின்மேலேறி முடியுமென்னது “இகரங் குறுகு—முகரக்கிளவி துவரத்தோன்றாது” என்றராகலானுமென்பது. இங்ஙனங் கூறியவாசிரியர்கருத்து நோக்காது, யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்னுங்கருத்தாம் “புள்ளியொடு நிலையல்” என்பத

னோடு மாட்டெறிந்து “குற்றம்துன்பமுடையதெனவிய” எனப் புணரியனமுதற்கட்கூறிய குத்திரத்தினைப் “புள்ளி யீற்றுமு னுயிர தனித தியலாது” எனவவவியலினிறுதிககட்கூறிய குத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்து பொருள்கூறி, ஆரூயிரம் நூற்றொன்று முதலிய வீற்றிறகுஞ் குத்திரக்கிடக்கைமுறை நோக்காது குற்றியலுக்கர தைப புள்ளியீற்றோடு தாங்கணமாட்டெறித்ததற்கேற்பவே பொரு ளுரைத்தாரா மாட்டேற்றுமுறைமையுணராத உரையாசிரியரையுள ிரிட்டோரெனவுணாக. இன்னும் “அவற்றுண் மெய்யீறெலலாம்” எனனுஞ்ஞுத்திரத்துள் அவவீற்றின்மெய் உயிரமுதன்மொழிவந தால அஃதேறவிடங்கொடுதது நிற்குமென்பதூஉங் கூறினாராயிற நெனவுரைத்தாரா. இசகுத்திரத்தாலிவவிதியுங் கூறினாராயிறநேல, “புள்ளியீற்றுமுன்” எனச்சுத்திரஞ்செய்தது கூறியது கூறலென னுங்குற்றந்தனகுத்தரகோவெனக் கூறி மறுக்க.

‘எனப்படுப’

இனி எனப்படுப எனபது எனென்னுமுதனிலைமீதே செய படுபொருண்மையுணாததும் படுவெனனும் விசுதியும் அகரச்சா ரியையும் வந்து புணர்தது, எனப்படு என நின்றவழி, அதுவுமு தனிலைத்தன்மைப்பட்டு, மேல்வரும் அகரவிசுதியும் பகரவிடை நிலையும் பெற்று, எனப்படுப என முடிந்த பலவறிசொல.

அற்றேல, எனவெனனுஞ்செயவெனெச்சம படுபவெனனும் வினையொணமி முடிந்ததெனறாற்படுபிழுககெனையெனின;—அ றியாது கடாயினாய். செயவெனெச்சம நிகழ்காலசதினகண இது நிகழாநிறக இது நிகழ்ந்ததெனனும் பொருட்டாயும், இறந்தகாலக் கிற காரணப்பொருட்டாயும், எதிர்காலத்திற காரியப்பொருட்டாயும் வரும். அங்ஙனமிருவினைப்பொருட்ரது தொழிலுறுவதாய் வொருவினைப்பொருளே தநதுநிற்ப்தொனருகலானும், இருவினை யென்பராககுப் படுசொற்செயப்படுபொருளுணாதது வேறோ வினையுணாததல்லேனென அது பொருந்தாயையானும், “இலவாழ வானென்பான்” எனபுழி எனப்படுவானென விரித்தமையானும், யாங்கூறியதே முடிபெனவுணாக.

செய்வீத்தானென்புழியும், செய்வியெனநியல்பயெருசொ ளின்மையிற் செய்யெனனுமுதனிலைமேல ஏவற்பொருண்மையுணா ததும் விகரவிசுதி வந்து செய்வியென நின்றவழி, அதுவுமுத னிலைத்தன்மைப்பட்டு மேல்வருமைமபான மூவிடங்கட்குரிய விசு திகளும் முக்காலமுங்காட்டுமிடைநிலைகளும் பிறவிசுதிகளுமேறறு நிற்கும்.* எழுந்திருந்தான எழுந்திட்டான எனபுழி இரு இடு என

பன பகுதிப்பொருள்விருதியாய் முதனிலையோடியைதற்குரிய துச் சாரியை பெற்று எழுந்திரு எழுந்திடு என நின்றவழி, அவையும முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு, மேல்வரும் விருதிமுதலியவேற்று நிற்கும. இஃதறியாதார் எழுந்திருந்தான் எழுந்திட்டான் என்புழி இருந்து இட்டு என்பனவே இடைச்சொல்லாமென்பார். எழுந்திருக்கின்றான் எழுந்திருக்கின்றான் என வேளைக்காலங்களோடு வருவழி இரு இடு எனவே வேண்டிதலின், ஈண்மெவவாறே இறந்த காலவிடைநிலையேற்று நின்றனவெனக் கொள்க. செய்துவிட்டான செய்தொழிந்தான் என்புழி விடு ஒழி என்பன ஒருதலையென்னும் பொருட்கண் வந்த விருதி. செய்துகொண்டானென்புழிக் கொள்ளென்பது வினைப்பயன் வினைமுதலைச்சென்; நடதலாகிய தற்பொருட்டுப்பொருட்கண் வந்த விருதி. இதனை வடநூலாரா ஆற்பனேபதமென்ப.

போக்கு, பாய்ச்சு, ஊடு, நடத்து, எழுப்பு, தீற்று என்புழிக் குகரமுதலியன விட்பிப்பொ ரளின் வந்த விருதி. உண்ணுகின்றான், உண்ணுகிடந்தான் உண்ட விருந்தான் என்புழி நில், கிட, இரு என்னுகிழ்காலவிடைநிலைகளும் ஆகாரச்சாரியையும் புணர்ந்து, உண்ணநில், உண்ணகிட, உண்ணவிரு என நின்றவழி, அவையுமுதனிலைத்தன்மைப்பட்டு, நிகழ்காலத்துள்ளுமுக்காலமுண்மையின் அவற்றிற்கேற்ற காலவிடைநிலைகளும் பாலிடங்காட்டும்விருதிகளு டேற்றுகிற்கும். இன்னுமிங்ஙனம் வேறுபடவருவனவெல்லாம் இவ்வாறேயேற்றபெற்றியறிந்து முடித்துக்கொள்க. இன்னுமிவற்றைக் கடாவிடைகளான் விரிப்பிற்பெருகுமென்றொழிக. இன்றோன்ன விருதிகளெல்லாம் முதனிலைத்தன்மைப்பட்டு மேல்வரும்விருதி யேற்று நிற்குமென்பதே வடநூலார்க்குநுணர்பெனக். உய்த்துவிடும், காட்டிவிடும் என்றற்றொடக்கத்துச் சொற்களைப் பரிமேலழகியார் முதலாயினோர் ஒருசொல்லென்றது உயர்கருத்தேபற்றியெனக் கொள்க.

எனப்படுபு + அகரம் = 'எனப்படுபவகரம்.'

எழுத்தெனப்படுபவகரமுதலென்புழி, வகரம் நிலைமொழிபற்றினும் வருமொழிமுதலினுநின்றவுயர்களை உடம்படுத்தற்கு வந்த கருவியாகவின், அஃது உடம்படுமெய்யென்றாயிற்று. 'உடம்படுதல்' வெணினும் உடன்படுத்தவெணினுமொக்கும். அஃது "உடம்பாடி லாதவர் வாழ்க்கை" என்பதனுமறிக.

"உடம்படு மெய்யி னுருபுகொளல் வரையார்" என வாசியா பொதுப்படவோதினாரேனும், உயர்களை உடம்படுத்தற்குரியன

இடப்பிறவியான் அவ்வுயிரோடொத்தவீடையெழுத்தென்பதூஉம், அவற்றுள்ளுமொழிமுதற்கண் வருதற்குரியன யகர வகரங்களே யாகலின் அவையேயிண்டைக்கு வரப்பெறுமென்பதூஉம் தாமே விளங்கும். அவற்றுள்ளும், பெரும்பாலும் இ ஈ ஏ ஐ முன்னர் யகரீமும், ஏனையுயிர்களின்முன்னர் வகரமும் வருமென்பது ஏற்பழிக் கோடலாற்பெறப்படும், “உடம்படு மெய்யே யகார வகார—முயிர் முதன் மொழி வருஉங் காலே யான.” என்பவாகலின். அங்ஙனம் வரும் யகர வகரங்களையுடம்படுமெய்யெனப் பெயர்பெறுமென்க. “விண்வத்துக் கொட்கும் வண்ணத் தமரர்” என்புழி வகரமுடம் படாதவற்றையுடம்படுத்தவ ல்லாமையின், இன்றோரன்னவை உடம்படுமெய்யெனப் பெயர்பெறுமாதில்லையென்பது. இஃதிரு மொழியுமுடம்படுத்தற்கு வருங்கருவியாகலின், ஆசிரியரிக்குத்திரத தைச் செய்கையோத்துட்கூறுது கருவியோத்துட்கூறினார். “புள்ளியீற்றுமுன்” “மெய்யுயிரீங்கின்” என்பனவும் வரிவடிவின் கண நிந்துகோடற்குச் செய்த கருவியாகலிற் கருவியோத்துள் வைக்கப்பட்டன. நாகரிதென்புழி ஒலியெழுத்தின்கட்படுஞ்செய்கை இதனோடியையாமையானும், கருவியோத்துட் புணர்மொழிச்செய்கைகூறுதல் பொருந்தாமையானும், மேற்கூறியவாற்றானும், “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.” என்பதற்கியாமுரைத்ததே பொருளென்பது தெற்றெனவுணர்க. இப்பெற்றியுணராதவுரையாசிரியர் ஈச்சினார்க்கினியார் “புள்ளியீற்றுமுன்” “மெய்யுயிரீங்கின்” என்பவற்றை ஒலியெழுத்தின்கட்படுஞ் செய்கையென மயங்கிக் “குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப.” என்பதனை இதனோடு மாட்டெறிந்ததூஉமன்றி, “உருவுரு வாகி யகரமோ டியிர்த்தலு—மேனையுயிரோ டிருவுகிரிந் துயிர்த்தலும்” என்புழி உயிர்த்தலென்பதற்கு ஒலித்தலெனப் பொருள்கூறினார். உருவுருவாகியுயிர்த்தலும் உருவுகிரிந்துயிர்த்தலும் புள்ளியுண்டாதலும் இலவாதலும் வரிவடிவிற்கேயன்றி ஒலிவடிவிற்கின்மையின், அவைபோலியுரையென்க.

‘அகரமுதல்;’ ‘னகரவிறுவாய்.’

இனி அகரமுதல் னகரவிறுவாயென்பன பண்புத்தொகை நிலைக்களத்துப்பிறந்தவன்மொழித்தொகை.

பண்புத்தொகைப்பொருள்படத் தொக்கவழி அஃதன்மொழித் தொகையாகாமையிற் பண்புத்தொகையிற் பிறந்தவன் மொழித்தொகையென்னாது பண்புத்தொகைக்கு நிலைக்களமாகிய சொல்லிற்பிறந்த தொகையென்பது விளக்கிய, தொல்லாசிரியரெல்லாம் பண்புத்தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்தவன்மொழித்தொகையென வழங்கியவாறு. பிறவுமன்ன.

அகரம், னகரம் என்பன பண்பல்லவாயினும், பண்புதொக்கதொகைபோல விசேடிப்பது உம் விசேடிக்கப்படுவது உமாகிய இயைபுபற்றி, இன்னோரன்னவையும் பண்புத்தொகையெனப்பட்டன.

அற்றேல், தொக்கவிருமொழிப்பொருளுந்தாராது புறமொழிப், பொருளைத்தருவது அன்மொழித்தொகையாகலின், அகரமுதல் னகரவிறுவாயென்புழி அன்மொழித்தொகையான் அகரமும் னகரமுமொழித்து ஒழிந்தவிருபத்தெட்டுமே கொள்ளப்படும், அவ்வாறன்றி அவற்றையுமுடனெண்ணி முப்பஃதென்றனிரம்பாதாம் பிறவெனின்;—ஆகுபெயர் விட்டவாகுபெயரும் விடாதவாகுபெயருமென விருவகையாயவாறுபோல, அன்மொழித்தொகையும் விட்டவன்மொழித்தொகையும் விடாதவன்மொழித்தொகையுமென விருவகைப்படும். அவற்றுள் இது விடாதவன்மொழித்தொகையாகலினிரம்புமென்க. அகரவீறு புள்ளியீற்றுமுன் என்றும்போல்வனவுமவை. பொற்றொழுகுபுகன்றாள் ஒண்ணுதலுண்டாள் என்பன விட்ட வன்மொழித்தொகை. வடநூலார் விடாதவன்மொழித்தொகையைத் தற்குணசம்விஞ்ஞானவெருவிரீகியென்றும், விட்டவன்மொழித்தொகையை அதற்குணசம்விஞ்ஞானவெருவிரீகியென்றும் கூறுவர்.

அற்றேல், ஆகுபெயருமன்மொழித்தொகையுந் தம்பொருளுணர்த்தாது பிறிதுபொருளுணர்த்துதலானொக்குமாகலின், அவைதம் முள் வேற்றுமை யாதோவெனின்;—ஆகுபெயர் ஒன்றன்பெயரானதனோடியைபுபற்றிய பிறிதொன்றையுணர்த்தி யொருமொழிக்கண்ணதாம்; அன்மொழித்தொகை இயைபுவேண்டா திருமொழியுந்தொக்க தொகையாற்றலாற் பிறிதுபொருளுணர்த்தி யிருமொழிக்கண்ணதாம். இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க.

இருபெயரொட்டாகுபெயர் இருமொழிக்கண் வந்ததன்றோவெனின்;—அன்று. என்ன? வகரக்கிளவி, அதுவாகுகிளவீ, மக்கட்சட்டு என்னுமிருபெயரொட்டாகுபெயருள், வகரமும் அதுவாதலும் மக்களுமாகியவடைமொழிகள் கிளவி சுட்டென்னுமியற்பெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது, எழுத்துஞ் சொற்பொருளும் பொருளுமாகியவாகுபெயர்ப்பொருளை விசேடித்து நிற்ப, கிளவி சுட்டென்பனவையாகுபெயராய் அப்பொருளையுணர்த்த, இருபெயருமொட்டிநிற்குமாகலின். இனிப் பொற்றொழியென்னுமன்மொழித்தொகையிற் பொன்னென்பது அவ்வாறன்மொழித்தொகைப்பொருளை விசேடித்து நில்லாது, தொழியினையே விசேடித்து நிற்ப, அவ்விரண்டன்றொகையாற்றலான் அன்மொழித்தொகைப்

பொருளையுணர்த்துமாறுமறிக. இக்கருத்தேபற்றி மக்கூட்சட்டு முதலியவற்றைப் பின்மொழியாகுபெயரென்பாருளார். இனி மக்கட்சட்டென்புழி 'மக்களென்பதாகுபெயரான்' மக்கட்கருத்தையுணர்ந்திற்பென்பார்க்கு, அங்ஙனமுணர்த்திற்றேல், "பாணன் பறையன் நூடியன் கடம்பனென்—றந்நான் கல்லது குடியு மில்லை." என்புழிப் பாணன்முதலியனபோல மக்களென்பது ஆண்டஃநினைச் சொல்லாதல்வண்டும், வேண்ட வே, அஃதலபிறவே எனவஃநினைச்சட்டிப்பெயராகுநாது, "அவரலபி" என்றல் திணைவழுவாய் முடியுமாகலின், அஃதாசிரியர்கருத்தன்றென்றோழிக. மக்கட்பொருளெனவேயமையுமாயினும், அப்பொருட்குயர்திணையெனக்குறியிட்டதற்குக் காரணந்தோன்ற, மனத்தோ டாறறி வினரே மக்களென மரபியலுட்குறுமுயர்ச்சிபற்றி மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும் பொருளென்பார் மக்கட்சட்டென்றார். மக்களென்பது பொதுமையின்க்கிப் பொருளை விசேடித்து நிற்பச் சுட்டென்பது விடாதவாகுபெயராய் அப்பொருளினுயர்ச்சியுணரநிற்ப, இருபெயருமொன்று "யொன்று விசேடித்து இன்னதிதுவென வருமாறு காண்க.

இனிச் சேனாவரையர் ஆகுபெயரு மன்மொழித்தொகையு மொன்றேயெனவும், இயற்பெயர் ஆகுபெயரெனப் பெயரிரண்டாயடங்கும்வழிப் பொற்றொடியென்பதொருபெயர்ப்பட்டது அதுவே யன்மொழித்தொகையாதலுமுடைமையான் எச்சவியலுள்ளங் கூறப்பட்டதெனவுங்குறினார். அது வடநூல்விதியோடு முரணாதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளாமற்கூறலே ஆசிரியர்மேற்கோளென "அதனினியறல்" என்னுஞ்ஞத்திரத்தத் தாமுங்குறினாராகலானும், அவர்க்கு கருத்தன்றென்க.

இன்னுமவர் சாத்தனதனை சாத்தனதனோடு என்புழிச் சாத்தனதென்பது தவ்விசூதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றநின்ற பெயராகலின் ஆண்டு அதுவெனவொன்றாக வைத்து ஆறனுருபென்றல் பொருந்தாதென்பதும் நோக்காது, உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய விலக்கணமென்பதும் நோக்காது, எச்சவியலுட்கூறுந் தொகைச்சொற்கனுருபுதொகுதல் ஈண்டிக்கூறுதற் கோரியெனென்பதும் நோக்காது, இனமல்லவற்றையுடனென்னுதல் மரபன்றென்பதும் நோக்காது, "பிறிதுபிறிதேற்றலும்" என்பதற்கு ஆறனுருபு பிறிதொருருபை யேற்றலும் ஆறுருபுத்தொக்குநின்றலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரைத்தவாறேயுரைத்தார். இதவுமவர் கருத்தன்று. இச்சுத்திரப்பொருள் முன்னர்க்கூறுதும், ஆண்டுக்காண்க. இன்னுமொரோவோரிடங்களிலிவவாறே மயங்கிக் கூறு

வர். அங்ஙனமொரோவழி மயங்குதல்பற்றி அவரையிகழற்க, ஸ்சி
 னூர்க்கினியார்முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்
 னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின். முக்குணங்களுமாறி
 மாறி வருதலின், அதுபற்றி யெனைத்துணை நுண்ணறிவாளரு மொ
 ரோவழி மயங்குதலியல்பென்க. இக்கருத்தேபற்றியன்றே “அரிய
 கற் ருசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா—லின்மையரிதே வெளிறு.”
 “குணநாடிக்குற்றமு நாடி யவற்றுண்—மிகைநாடி மிக்க கொளல்.”
 என்றார் தெய்வப்புவமைத் திருவள்ளுவநாயனருமென்பது. இங்ங
 னமாகலின், வடமொழியினும் ஆசிரியர்பாணினியார் தொல்லாசிரி
 யர்கூத்திரங்களுட்சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களாலெடுத்தோ
 தி மறுத்து வேறுவிதிசூறுவர். அவர்கூத்திரங்களுட்சிலவற்றை
 ஆசிரியர் வரருசியாரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி சூறுவர். அவ
 விருவரையுமொரோரிடங்களினாசிரியர் பதஞ்சலியாரெடுத்தோதி
 மறுத்து வேறுவிதிசூறுவர். அதுபற்றியவரிகழப்படாரென்க. அஃ
 தேல், ஆசிரியரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார்முதலா
 யினருமொரோவழியவவாறு மயங்கிக்கூறுபவாலோவெனின்;—
 அவர் தவத்தான்மனந்துயராய் முக்குணங்களையுங்கடந்து இறைவ
 னருள்பெற்றுடையராகலின், அன்னரல்லரெனவுணர்க. ஆகுபெய
 ரும் வேறே அன்மொழித்தொகையும் வேறேயென்பதாசிரியர்கருத்
 தெனக் கொள்க.

‘னகரவிறுவாய்’

னகரவிறுவாயென்புழி இறுவாயென்பது வினைத்தொகைநிலை
 க்களத்துப்பிறந்த வன்மொழித்தொகையாய், இறுவாய்க்கணின்ற
 வெழுத்தை யுணர்த்திற்று. அதனை னகரம் விசேடித்து இன்னதிது
 வென்பதுபடவருதலின், னகரவிறுவாயென்பது பண்புத்தொகை
 நிலைக்களத்துப் பிறந்தவன்மொழித்தொகையாதலறிக.

அற்றேல், வினைத்தொகையாவது “செய்யுஞ் செய்த வென்
 னுங்கிளவியின்—மெய்யொருங் கியனுந் தொழிறொரு மொழி” யாக
 லின், அது பெயர்ச்சொற்கொண்டு முடியாது வாயென்னுமிடைச்
 சொற்கொண்டு முடிதலமையாதாம் பிறவெனின்;—இடைச்சொல்
 லெல்லா மொருவாற்றாற் பெயரெனப்படுமாகலினமையுமென்க.
 “வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை” “நீனைத்தொழும் கான்
 டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போதும்” என்றும்போல்வனவுமிட
 வாறே கொள்க.

அகரம்+முதல்=‘அகரமுதல்’

னகரம்+இறுவாய்=‘னகரவிறுவாய்’.

அகரமுதல் நகரவிறுவாய் என்புழி, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையெல்லாம் வேற்றுமைவழியோடொக்குமா'கலின், “துவரக்கெட்டு” என்பதனான் மகரங்கெட்டு, “நின்ற சொன்முனியில் பா கும்மே” என்பதனானியல்பாய் முடிந்தன.

முதல்+னகரம்=‘முதனகரம்.’

அகரம் நகரமெனக் கரச்சாரியை பெற்றவழிச் சொற்றன்மையெய்திநின்றவின், ஆண்டுநின்ற முதலென்பதன் லகரம் “நெடியதன் முன்னர்” என்னுஞ்சூத்திரவிதி “குறமையுநெடுமையும்” என்பதனான் பெற்றுக் கெட்டது.

அற்றேல், மொழிக்குமுதலாமெழுத்துக்கள் வந்து புணர்வுழிப் படுஞ்செய்கையன்றே ஈண்டுப் பெறப்படுவது, நகரமொழிக்கு முதலாவதன்மையின், அது வந்து புணர்வுழிச் செய்கைப்படுமாறென்னையெனின்;—அற்றன்று: மொழிக்கு முதலாகாதனவுஞ்சொற்றன்மையெய்திப் புணர்ந்தவழி மொழிக்குமுதலாமெழுத்துப் புணர்வுழிப்படுஞ்செய்கை செயப்படுமென்று கோடற்கன்றே, ஆசிரியர் “முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்.” எனக் கருவிசெய்தாரென்க. அத்தேல், “வல்லெழுத் தியையின் டகார மாகும்” என்புழியும் “மன்னுஞ் சின்னும்” என்னுஞ்சூத்திரவிதியால் நகரம் நகரமாகல்வேண்டுமெனின்;—நகரமுன்னர் டகரமயங்காமையின், வேண்டாவாயிற்றென்க. அற்றேல், நகரமுன்னர் டகரமயங்கியவாறென்னையெனின்;—அது “தம்மியல் கிளப்பி நெல்லா வெழுத்து—மெய்ந்நிலை மயக்க மாண மில்லை.” எனக் கருவிசெய்தவையான், மயங்கிப் புணர்ந்ததென்க. இச்சூத்திரத்திற்கிதுவே பொருளாதல் உரையாசிரியருரையானுணர்க. அற்றேல், நகரமுமவவாறு மயங்குவெனின்;—அற்றன்று: செய்கையெய்தாதியல்பாய் வருவனவற்றிற்கே “தம்மியல்கிளப்பின்” எனக் கருவிசெய்தாரென்பது. அங்நனமல்லாக்கால், இவை மயங்கும் இவை மயங்காவென முற்கூத்திரங்களால் வரையறுத்துக் கருவிசெய்தது பயனின்றாய் முடியுமென்க.

‘முப்பஃது.’

இனி முப்பஃதென்பதனை “ஒன்றுமுத லொன்பா னிறுதி முன்னர்” “மூன்று மாறும்” “மூன்ற னெற்றே” என்னுஞ்சூத்திரங்களாற் செய்கைசெய்து முடித்துக் கொள்க. முப்பஃது மூன்றானுமழ்ந்த பத்தென விரியும். இங்நனமுருபொடு வினைச்சொல்லுமொருங்கு விரிதல் “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.” என்புதனான்கொள்க.

“வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.” எ-து. வேற்றுமைத்தொகைவிரியுங்காற் றொகாநிலவேற்றுமையியல்பினவாய் விரியுமென்றவாறு. எனவே, அங்ஙனம் விரியுமியல்புடையது வேற்றுமைத்தொகையென்றதாயிற்று. வேற்றுமைத்தொகையெனப் பிரித்தமையால், முன் வந்த வேற்றுமை தொகாநிலவேற்றுமையென்பதூஉம், தொகாநிலவேற்றுமையிலவெனவே விரியுங்காலென்பதூஉந் தாமே போதரும். “உவமத் தொகையே யுவம யியல.” என்பதற்கு மிவ்வாறுரைத்துக்கொள்க. “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.” என்றற்றோடக்கத்துச் சூத்திரங்க ளாற் றொகைச்சொற்கள் விரியுமாறு கூறுமுகத்தான் அவற்றிற்சில க்கணங்கூறியவாறு.

இனி “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.” என்பது ஆற்றலுள்ளன தொகும் அல்லன தொகா என்பது வளக்குதற் பொருட்டெழுந்ததென்பாருளர். அஃதேயிலக்கணமன்மையானும், அப்பொருளுயிதனுளடங்குதலானும், அது போலியுரையென்க. “வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல.” என்றற்றோடக்கத்துச்சூத்திரங்களால் வேற்றுமைத்தொகை முதலியவற்றிற்குச் சிறப்பிலக்கணங்கூறி “எல்லாத் தொகையு மொருசொன்னடைய.” என்பதனாற்பொதுவிலக்கணங்கூறியவாறுமற்க.

அற்றேல், தொகாநிலவேற்றுமையியல்பாவதென்னெயெனின்;—கிழமைப் பொருட்கண் வரும் ஆரூவதொழித்தொழிந்தவுருபுகளெல்லாங் காரகப்பொருளவாகலின் வினைகொண்டன்றி முடியாமையென்க. கண்ணாற்கொத்தை, காலான்முடம். எ-ம். கரும்பிற்கு வேலி, கடிஞத்திரத்திற்குப் பொன். எ-ம். வேங்கடத்தின்மெற்கு, குமரியின்வடக்கு. எ-ம். குன்றத்துக்கட்குவடு, குன்றத்துக்கட்குகை. எ-ம். இவை பெயர்கொண்டு முடிந்தனவாலோவெனின்;—அற்றன்று: கூறும்வழி யவ்வாறு வரினும், பொருள்படுவழிக் கண்ணாலறியப்படுங் கொத்தைமையன், காலாலறியப்படு முடத்தன்மையது. எ-ம். கரும்பிற்குக் கோலிய வேலி, கடிஞத்திரத்திற்கு வைத்தபொன். எ-ம். வேங்கடத்தின்மெற்குள்ளது, குமரியின்வடக்குள்ளது. எ-ம். குன்றத்துக்கண்ணுள்ளகுவடு, குன்றத்தின் கண்ணிருந்தகுகை. எ-ம். வினைகொண்டன்றி முடியாமையுணர்க. ஐயுருபு கூறும்வழியும் வினையோடன்றி வாராதெனக் கொள்க. “எவ்வழி வர் னும் வினையே வினைக்குறிப்—பவ்விரு முதலிற் றோன்று மதுவே.” என்றதூஉமிக்கருத்தேபற்றியென்க. நிலத்தைக்கடத்தல் குழைமையுடைமை என்பவற்றுள் கடத்தல் உடைமை என்பனவும் வினைவினைக்குறிப்புமுதனிலையடியாகத் தோன்றிய பெயராகலின், அவை

யும் வினை வினைக்குறிப்போடு முடிந்தனவேயாமென்பது. இக்கருத்தேபற்றியன்றே, அவ்விரண்டினென்றொழியாது “அவ்விருமுதலின்” என்றாரென்க. எனவே, செயப்படுபொருள் பொருளென்பதூஉங் குறிப்பாற்பெறப்படும். இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறேயுரைப்ப. அவர்க்குஞ்செயப்படுபொருள் பொருளென்றல் குறிப்பானன்றியுணரப்படாமையும், அப்பொருள் சிறவாமையுமோர்ந்துணர்க.

அற்றே, ஃகாக; வேற்றுமைத்தெ ஃக விரியுமாறு “வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் கால” என்னுஞ்சுத்திரத்தாற் பெறப்பட்டதாலோவெனின்;—வேற்றுமைத்தொகையை விரிக்குங்காலையென்றமையானும், எச்சவியலுட்கூறும் வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு வேற்றுமையியலுட்கூறுதற்கோரியையின்மையானும், வேற்றுமையியலுள் உருபும் பொருளும் உருபுநிற்குமிடமுமாதிரையே கூறியொழிந்தாரன்றி வேறென்றுங்கூறாமையானும், வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு “வேற்றுமையியல்” என்பதனாற்பெறப்படுதலின் வேறு கூறவேண்டாமையானும், வேண்டுமென்றிற் பான்மொழியென்னுமுவமத்தொகையும் பாலினினிமைபோலுமினிமையையுடைய மொழியென விரிதலின் உவமத்தொகைக்கட்சொற்பெய்து விரித்தற்கு வேறு சூத்திரங்கூறாமை குன்றக்கூறலாய் முடியுமாகலானும், அச்சுத்திரத்திற்கது பொருளன்றென்றொழிக.

அற்றேல், அச்சுத்திரத்திற்குப் பொருள் யாதோவெனிற்கூறுதும்:—“வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் கால—யீற்றுநின் நியலுந் தொகைவயிற் பிரிந்து—பல்லா ராகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கு—மெல்லாச் சொல்லு முரிய வென்ப.” எ-து. ஓத்தினிறுதிக் கப்புறனடை. இதன்பொருள். “காப்பி னொப்பி னூர்தியி னிழையின்” என்றற்றொடக்கத்தனவாக ஈண்டெக்கநிய பொருளேயன்றி இன்னும் வேற்றுமைப்பொருளை விரித்துக் கூறுங்காலத்துக் காப்பி னொப்பினென்றற்றொடக்கத்துத் தொகைச்சொற்களின் வேறுபட்டுப் பொருளோடு புணர்ந்திசைக்கு மெல்லாச்சொற்களும் ஈண்டெக்கோடற்குரியவென்பொன்றவாறு. முடிக்குஞ்சொல்லைப் பொருளென்றார், தொடர்மொழிப்பொருள் அதன்கண்ணதாகலின். காப்பி னொப்பின் முதலிய சொற்கள் புரத்தல் ஓம்புதல் ஷேர்தல் நிகர்தல் என்றற்றொடக்கத்துப் பொருள்புணர்ந்திசைக்குஞ் சொற்களையெல்லாங் கருத்துவகையானுள்ளடக்கித் தொகுத்த மொழியாய் நின்றலின் அவற்றைத் தொகையென்றும், அதனினியறல் அதற்றகுவிளவி என்றற்றொடக்கத்துத் தொடர்மொழிகளினிறுதிச்சொற்களே ஈண்டெக் கொள்ளப்படுமென்பது விளக்கிய ஈற்றுநின் நியலுந்தொகை

யென்றும், ஊரைப்பேணும் ஊரைத்தாங்கும் என்றப்போலப் பிற வாற்றான் வருவனவுங் காத்தற்பொருளே பயந்து நிற்கலின் அவை யுந்தழுவுதற்குப் பல்லாறாகவென்றுங்கூறினார். காப்பிடுப்பினெ ன்றாரேனும், அதனைக் காத்தல் அதனையொத்தலெனச் சூத்திரஞ் செய்தலே ஆசிரியர்கருத்தெனக் கொள்க. பிறவுமன்ன. அற்றேல் ிதுத்தியாற்கொள்ளப்படுமாலோவெனின், இன்னோரன்னவை எடு த்தோத்தில்வழியே யுத்தியாற்கொள்வதென மறுக்க. அங்ஙனமல் லாக்காற் புறனடையென்பதே வேண்டாதாய் முடியுமென்றொழிக.

இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமைத்தொகை விரியுமாறு கூறு தற்கெழுந்திச்சூத்திரமென்றும், அது விரியுங்கால் அன்மொழித் தொகைபோல விரியுமென்றும், அன்மொழித்தொகைக்கட்சொற் பெய்து விரித்தலும் அதுவாதமுகத்தாலிண்டேபெற்றாமென்றுமு ரைத்தார். எச்சவியலுட்கூறப்படுந்தொகைக் டால் விரியுமாறு ஈண் டுக்கூறுதற்கோரியைபில்லையென்பது மேற்காட்டினுமாகலானும், அன்மொழித்தொகை விரியுமாறு ிண்டே பெற்றாமெனின் இன் னோரன்னவை அதுவாதமுகத்தாற் பெறுதற்குரியனவாகாது தன் னைப்பற்றுதலென்னுங் குற்றமாய்முடியுமாகலானும், அவை பொரு ந்தாவென மறுக்க. இதனானே உரையாசிரியர் நச்சினர்க்கினியாரு ரைகளும்றுக்கப்பட்டன. வடநூலார் தன்னைப்பற்றுதலென்னுங் குற்றத்தை ஆன்மாச்சிரயமென்றும், ஒன்றனையொன்றுபற்றுதலெ ன்னுங் குற்றத்தை இதரேதராச்சிரயமென்றுங்கூறுப.

அற்றேல், எச்சவியலுட்கூறப்படும் வேற்றுமைத்தொகைக்க ணுருபுதொகுமாறு “உருபுதொக வருதலும்” எ-ம். “ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்—மெய்யுருபு தொகாஅ விறுதி யான.” எ-ம். வேற்றுமைமயங்கியலுள் இயைபின் றியோதியதென்னையெ னின்;—அச்சூத்திரங்கட்கதுபொருளன்றாமாறு சூத்திரக்கிடக்கை முறையே காட்டுதும்:—“அச்சக்கிளவிக்கு” என்னுஞ்சூத்திரங்கீ றும் வேற்றுமைமயக்கமாமாறுகூறி, “அன்னபிறவும்” என்பதனாற் புறனடையுங்கூறிமுடித்து, பின்னர் உருபுதொடர்ந்தடுக்குதலுமொ ருமயக்கமாகலின், அதன்கட்படுமில்லக்கணம் “உருபுதொடர்ந்தடுக் கிய” என்பதனாகூறினார். பின்னர் “இறுதியுமிடையும்” என்னுஞ் சூத்திரத்தால் அங்ஙனமுருபு தொடர்ந்தடுக்கும்வழி “அரிக்கும் பிர மற்கு மல்லாத தேவர்கட்கும்” என்றப்போல இறுதியுமிடையு முருபுவிரிந்தே நிற்கலை நீக்கார் வடநூலாரொனப் பிறர்மதங்கூறி, “பிறிதுபிறிது” என்னுஞ்சூத்திரத்தாற்றமிழ்நடையின் அவ்வாறு நியமமின்றி “அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்குந்—தெரிந் கும் படித்தன்றி நின்றசிவம்.” “சிழவன் நன்னொடுங் கிழத்தி தன்

றெடு—நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றாது.” எனவியுதியுமிடையு முருபேற்றலும் “அருமந்த தேவ ரயன் றிருமாத் கரியசிவம்.” “ஒன் டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு—கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.” என இடையிற்றொகவிறுதியினுருபுவருதலும் நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்து வருதலான் வழுவாகாவென்றோதி, உருபுதொகுமாறதிகாரப்பட்டமையாற் றொகாநிலைச்சொற்களினுரு புதொகுங்காற்படுமுறைமை “ஐயங்கண்ணும்” என்னுஞ்சுத்திரத்தா லோதினார். இனியிவ்வாறன்றி “இறுதியுமிடையும்” என்னுஞ் சூத் திரத்திற்குக் கடந்தானிலத்தை நிலத்தைக்கடந்தான் என வேற்று மைத்தொடரிறுதிக்கண்ணும் அதனிடையிலத்தும் ௨. ருபுநிலவுதலை வரையாரென்றுரைப்பின்; “கூறிய முறையி னுருபுநிலை திரியா— தீறுபெயர்க் காகு மியற்கைய வென்ப.” என்பதனால் வேற்றுமைத் தொடரின் யாண்டுப் ிர்நின்றதாண்டுப் பெயரிறுதியினுருபு நிற்கு மெனது தானே பெறப்படுதலின், இச்சூத்திரம் வெற்றெனத்தொ டுத்தலாய் முடியுமென்க. “கூறிய முறையி னுருபுநிலை திரியாது” என்றதனாற் பெறப்படுவதனையே “வேற்றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.” என்பதனானுங்கூறினார்க்கு இதுவுங்கூறவமையும் பிறவெ னின்;—பிராண்டுக் கூறுமாறுபோல வேற்றுமையுருபென்னுமை யானும், ஆறனுருபிறுதியிற்றொகின் “ஐயங்கண்ணும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியோடு முரணுதலானும், கூறியது கூறலாகலானும், “வேற் றுமை வழிய பெயர்புணர் நிலையே.” என்பதற் கதுபொருளன்மை யின், அமையாதென்க. மற்றென்னையோ அதற்குப் பொருளெ னின்;—நால்வகைச்சொற்களும் இருவழியும் புணருமென மேலெ ய்தியதனை யொருமருங்கு மறுத்துப் பெயர்ச்சொற்புணருநிலையே வேற்றுமைவழியவாம் என்பது பொருளெனக் கொள்க. ஏகாரம் பிரிநிலையென்க. எனவே, ஏனை வினைச்சொன்முதலிய மூன்றும் அல்வழியவாவனவன்றி வேற்றுமைவழிய வாகாவெனவும், பெயர்ச் சொற்களிருவழியவுமாமெனவுங்கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனஞ் செம்பொருள் கொள்ளமாட்டாதார் பெயர்வழியவெனமாறி அவற் றுடனென வருவித்துப் புணர்நிலையென்பதனையும் வெற்றெனத்தொ டுத்தலாக்கிக் கூறியது கூறலென்னுங்குற்றம்படவிடர்ப்பட்டுப் பொ ருளுரைத்தார். இவ்வாறே யாண்டு முரைசெய்தலவரியல்பென்க. “சூத்திரந் தானே—யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி—நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க—யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப்பதுவே.” என்றவாசிரியர்தாமே அங்ஙனம் பொருள்விளங்காது நாடியுய்த்து ணரவைத்துச் சூத்திரஞ்செய்யாரெனவுணர்க. ஏனைச்சூத்திரங்களு மிவ்வாறே செம்பொருள்படுமாறு நுண்ணுணர்வாற்கண்டுகொள்க.

“பிரிதுபிரிதேற்றலும்” என்பதற்குரையாசிரியரையுள்ளிட்டோருரைத்தவை போலியுரையென்பது மேற்கூறினும்.

அற்றேலஃதாக; “ஐயுங்கண்ணும்” என்னுஞ் சூத்திரந்தொகாநிலைச்சொற்களினுருபுதொகுங்காற் படுமுறைமையுணர்த்துதற்கெழுந்ததென்றதென்னை? உருபுதொக்கனவெல்லாந் தொகைச்சொல் லெனப்படுமாலோவெனின்;—அற்றன்று. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான், அறங்கறக்கும், வரைபாய்ந்தான், குன்றத்திருந்தான் என்பவற்றுள் உருபு தொக்கனவாயினும், வினையொடு முடிதலின், “எல்லாத் தொகையு மொருசொன்னடைய.” என்னுந்தொகையிலக்கணம் பெறுது பக்கிசைத்தலான், “இவை தொகாநிலையையாமென்க. செய்தான்பொருள், இருந்தான்மாடத்து என்பவற்றைத் தொகாநிலைச்சொல்லெனக் கொண்டமையாற் சேரவரையர்க்குமிதுவே கருத்துப்போலுமென்க. நிலங்கடந்தான், நாய்கோட்பட்டான் என்பன ஒரு சொன்னீர்மையவென்பார்க்கு நிலத்தைக்கடந்தான், நாயாற்கோட்பட்டான் என்பவற்றோடிவற்றிடைவேற்றுமையின்மையின், அவையுந்தொகைச்சொல்லாவான் செல்லுமாறறிக.

அற்றேல், “பெயரி னாகிய தொகையும்” என்றவும்மையாற் பெயரொடு வினைதொக்க தொகையுமுளவென்பது பெறப்படுமாலோவெனின்;—“அவ்வுமுரிய” என்பதற்கேலாமையானும், உடனாலோடு மாறுகோடலானும், அவ்வும்மைக்கது பொருளன்று. மற்றென்னைபொருளெனின்; விருதியினாகிய பெயருமுள அவையுமுரியவென்பது பொருளெனக் கொள்க. வடமொழியுள் உபசர்க்கத்தோடு வினைதொக்க தொகையுமுளவென யோகவிபாகத்தாற்கொண்டது, வேதத்துளிசைபற்றியொரோவழியவவாறு கொள்ளவேண்டுதலானென்க. அற்றேல், வேற்றுமைத்தொகைக்கணுருபு தொகுமென்பதியாண்டுப் பெறுதுமென்பாரை உவமத்தொகைக்கணுவமவுருபு தொகுதல் யாண்டுப் பெற்றீரெனக் கடாவிமறுக்க. தொகையெனவே, உருபுதொகுதலுந்தானே போதரும்.

‘என்ப.’

இனி என்பவென்பது பகரவீற்றுப்பலரறிசொல்.

அற்றேல், என்பவென்னும் அகரவீற்றுப்பலவந்சொல்லோடு இடனிடாவேற்றுமை யாதோவெனின்;—அகரவீற்று என்பன என்பவென்றாற்போல அன்பெற்றும் பெறாது, இடைநிலைவகையாற் காலங்காட்டி, முக்காலத்தினும் வரும். பகரவீற்று அங்வாற்றி

நிறுவகையானெதிர்காலங்காட்டி, முதனிலையுற்றுமாகவே பகுக் கப்பட்டு வரும். இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க.

அற்றேலல்தாக; எழுத்தெனப்படுமென்றல் முக்காலத்தினு மொத்தியல்வதாகலின், “முந்நிலைக் காலமும் தோன்று மியற்கை” என்னுஞ்ஞத்திரவிருத்திபற்றி நிகழ்காலப்பொதுச்சொல்லாற்கூறல்வே ண்டும்; அன்றித் தொல்லாசிரியர் குறியீடென்னுங்கருத்துவகை யாற் கூறினும், இறந்தகாலத்தாற் கூறவமையும்; அவ்வாறன்றி என்பவெனவெதிர்காலத்தாற்கிளந்தவாறென்னையெனின்;—நன்று வினாயினாய். “முந்நிலைக் காலமும் தோன்று மியற்கை” என்னுஞ் குத்திரம் வடமொழிமதம்பற்றிக் கூறினார், தந்துணிபுரைத்தலன்று, இறப்பினுநிகழ்வினுமுண்மை நிகழ்ச்சியாக நியக் கிடத்தலின் எதிர் காலத்தினுமுளதாதலுணர்ந்தன்றி முக்காலத்தினு நிலேபேறுடை மையுணர்ச்சி கூடாமையின். அதுபற்றி எதிர்காலச்சொல்லாற் கிளத்தல் தமிழ்நடையென்பதாசிரியர்துணிபென்றற்கு, எழுத்தெ னப்படுப வகரமுதனகரவிறுவாய் முப்படிதென்ப என்றற்போல யாண்டுமுடம்பொடுபுணர்த்து விதித்ததே சான்றதலறிக. “முந் நிலைக்காலமும்” என்பதுபற்றி ஆசிரியர் நிகழ்காலச்சொல்லானோ ரிடத்துங்கிளவாமையுறிக. அற்றேல், வடமொழிவழக்கொடு மாறு கொள்ளுமாலோவெனின்;—அறியாது கடாயினும். ஒருமொழியுள் ளந் தேயவேற்றுமைபற்றி வேறுவேறு வழங்குதலியல்பாதலின், இன்னோரன்னவை மாறுகோளல்லவென்க.

‘நூலோர்.’

நூலோரென்பது சொல்லெச்சம்.

அற்றேல், பொருளுணர்ந்தன்றிச் சொல்வருவித்தல் கூடாது, பொருளுணர்ந்த பின்னர்த் சொல்வருவித்தலாற் பெறப்படுவதோர் பயனிலுலை, ஆதலாற் சொல்லெச்சம் வருவித்தல்வேண்டாம் பிற வெனின்;—சொற்றொடருணர்ச்சி சொல்லானன்றிப் பெறப்படா மையின், ஒருதலையான் வேண்டுமென்க.

என்புச்சார்த்து=‘என்பசார்த்து.’

என்புச்சார்த்தென்னுநிலையாத்தொடர் “உயிர் நுகிய வுயிற் றிண்பு பெயரும்” என்ற குத்திரத்திலேசானே இயல்பாய்முடிந்தது.

“குற்றிய லிகா கீற்றல் வேண்டும்” என்றற்றொடக்கத்துச் குத்திரங்களுற் பெறப்படுதலின், ஈண்டுச் சார்ச்சிக்குச் செய்யப்படு பொருள் கூறாாயினார்.

‘சார்ந்து வரல்.’

சார்ந்துவரலென்புழிச் சார்ந்தென்னும் வினையெச்சம் வரலென்னுந்தொழிற்பெயரின் வாவென்னுமுதனிலையோடு முடிந்தது.

“வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்” என்புழி ஆண்டு வினையென்றது முதனிலையுரிச்சொல்லேயாகலின், விஞ்தியெவ்வாற்றான் வரினும் அதுபற்றி யாராய்ச்சி வேண்டாவெனக் கொள்க. “எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா” என்றது உமிக் கருத்தேபற்றி யென்பது. இன்னும் வினையெச்சமுடிபுவேறுபாடுகளெல்லாம் பாயிரவிருத்தியுஞ் சாரத்தாம், கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

வரல் + மரபு = ‘வரன்மரபு.’

வரன்மரபென்புழி “மெல்லெழுத்தியையின்” என்பதனால் லகாரம் னகாரமாயிற்று.

‘மரபின்மூன்று.’

மரபின்மூன்றென்பது “மெய்பெற” என்றதனுனை சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையாது வந்தது.

மரபினவென்பது பாடமாயின், மரபினையுடையனவாகிய மூன்றெனவுரைக்க. மரபினவென்பது மரபென்னும் பண்படியாகத் தோன்றிய பெயர்.

அற்றேல், வினைக்குறிப்போடிதனிடை வேற்றுமை யாதோ வெனின்;—வினைக்குறிப்புச்சொல்லெல்லாம் தெரிநிலைவினைபோல முதனிலையிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். பெயர்ச்சொல் அவ்வாறனறி விஞ்தியிற்பொருள் சிறந்து நிற்கும். உண்டான்சாத்தன், கரியான்சாத்தன் என்புழி வினைச்சொற்கள் முதனிலையிற்பொருள் சிறத்தலின், விஞ்திப்பொருள் வேறு விளக்குதற்குச் சாத்தனென்னுமபெயர் ஒருதலையான் வேண்டப்பட்டது. இக்கருத்தேபற்றி ஆசிரியர் “எத்திறத் தரனும் பெயர்முடி பினவே” என்றார். இனி உண்டான், கரியானென்னும் பெயர்ச்சொற்கள் விஞ்தியிற்பொருள் சிறத்தலின், அப்பொருளை விளக்குதற்கு வேறொர்பெயர் வேண்டாது, உண்டான்வந்தான், உண்டானைக்கொண, கரியான்வந்தான், கரியானைக்கொண எனத் தாமேயெழுவாயாய்ப் பயனிலையேற்றும, ஐமுதலியவுருபுகளேற்றும் நின்றன.

எல்லாச்சொற்களையுங்கூறுங்காற் பொருள்சிறக்குமிடத்தெழுத்தினையெடுத்தும், அயலெழுத்தினை நலிந்தும், வினையெழுத்துக்களைப் படுத்தற்கூறுக. எடுத்தல்படுத்தன்முதலிய வேண்டுகளுமெழுத்துச்சாரியையும் இன்னொரன்னபிறவுந் தனித்தியங்குமாற்ற

ஹஸ்தையவுயிர்க்கேயன்றி அங்வாற்றவில்லாத மெய்க்கில்லையென வுணர்க.

‘னகரவிறுவாய்’ ‘வகாரமிசையும்’ ‘வஃகான்மெய்கெட’ என் புழி வருவன மெய்யையியக்க வந்த அகரத்தின்சாரியையெனக் கொள்க.

இச்சொல்லியல்புணராத, எழுத்தொப்புமையான் மயங்கி, வினைவினைக்குறிப்புமுற்றுக்களே ஓசைவேறுபாட்டாற்பெயராமென்பாருமுளர். ஒருகாரணமின்றி யோசைவேறுபடுதல் பொருந்தாது. பெயராயவாற்றாலோசை வேறுபட்டதெனின், ஓசைவேறுபட்டவாற்றாற் பெயராயிற்றுப் பெயராயவாற்றாலோசை வேறுபட்டதென ஒன்றினையொன்றுபற்றுதலென்னுங்குற்றாமெனவொழிக. பொருணிலைவேறுபாட்டாற் சொல்லும் வேறெனவே கொள்க. அங்ஙனமாயினும், சொற்கருங்குதற்பொருட்டு எழுத்தொப்புமைபற்றிப் பலபொருளொருசொல்லென்ப. நடந்தான், குழையானென்னும் வினைவினைக்குறிப்புமுற்றுச்சொற்களும் வேறு, நடந்தான், குழையானென்னும் பெயர்ச்சொற்களும் வேறென்பதே ஆகியியர்கருத்தாதல், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்றற்றொடக்கத்துக்குத்திரங்களை வினையியலுட்கூறுது பெயரியலுட்கூறியவாற்றானும், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே—வினைப்பெய ருடைப்பெயர்” என வினைப்பெயரையிவற்றுடனெண்ணலானுமறிக. சேனாவரையர்க்கு மிதுவே கருத்தாதல் “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்னுஞ்சுத்திரத்துள் “வினைப்பெயர் வருவார் செல்வார் என்பன. தச்சன் கொல்லன் என்பனவுமவை” எனக் காட்டியவுதாரணங்களானும், “பெயர்நிலைக் கிளவி காலத் தோன்ற” என்னுஞ்சுத்திரத்துள் “உண்டான் தின்றான் என்னுந்தொடக்கத்துப் படுத்துச்சொல்லப்ப “நெத்தொழிற்பெயர் வினைச்சொற்போலத் திணையும் பாலுங்காணுமுதலாயி “னவற்றை விளக்கி, அன் ஆன் முதலியவீற்றவாய் வருதலற்றொழினிலையொ “ட்டுமென்றார். ஒட்டுமென்பதுவமச்சொல்” என்னுமுரையானுமறிக. வினைச்சொற்போலவெனவே இவை வேறுசொல்லென்பது பெறப்பட்டது. பண்படியாகவரும் பெயர் பண்புப்பெயரென்றாற்போல வினையடியாக வரும் பெயர் வினைப்பெயரென்பதே சேனாவரையர்க்குங்கருத்து.

புடனாலார் முதனிலையைப் பிரகிருதியெனவும், விருதி இடைநிலை வேற்றுமையுருபுகளைப் பிரத்தியயமெனவும், அவற்றுப்பெயர் முதனிலையைப் பிராதிபதிகமெனவும், வினைமுதனிலையைத் தாதுவெனவும், பெயர்விருதியைத் தத்திதமெனவும், வினைமுதனிலைமே

ல்வரும் பெயர்விகுதையைக் கிருத்து எனவும், வினைமுற்றுவிருதியைத் திவ்வெனவும், வேற்றுமையுருபுகளைச் சப்பெனவும், இடைநிலையை விகரணியெனவும், கூறுப. “வடமொழிவினைச்சொற்களுள் விருதியே காலங்காட்டுமாகவின், இடைநிலை வினைமுதற்பொருண்மைமுதலியனபற்றி வரும் வினைக்குறிப்பு வடமொழிக்கின்று. இவைபெல்லாமுதனிலையுற்றுமாகப் பகுக்கப்படுதல்பற்றிப் பின்னுள்ளோரிவற்றைப் பகுபதமெனப் பெயரிட்டு வழங்குப.

இனி “யாரு மில்லை”தானே கள்வன்” என்பதனுட் ‘கால’வென்பதுபோல மரபினவென்பதும் மரபினையுடையவெனப் பெயரெச்சவினைக்குறிப்புச்சொல்லென்றலுமொன்று. அற்றேல், காலவென்புழி அகரம் பால்காட்டுமீற்றென்ற, மெய்முக்கென்னையெனின்;—அஃதுண்டென்னு மொருமைச்சொற்கொண்டு முடிதலிற்பால்வழுவாய் முடியுமென்க. இவவுண்டென்னுஞ்சொல் ஐம்பான்மூவிடத்திற்கும் பொதுவன்றோவெனின்;—அறியாது கடாயினாய். உளன், உளள், உள் என்பனபோலக் குறிப்புணர்த்தி இன்றென்பதற்கு மறுதலையாய் அஃறிணையொருமைக்குரிய வெவிருதி பெற்று நிற்கும் உண்டென்னுஞ்சொல்லும் வேறே, இல்லென்பதற்கு மறுதலையாய் உண்மைத்தன்மையுணர்த்தி வேறு, இல், யா, எவன் என்பனபோல விருதியின்றிப் பொதுச்சொல்லாயே நிற்கமுண்டென்னுஞ்சொல்லும் வேறேயெனக் கொள்க. இது யாரென வகரங்கெட்டு நிற்கும் பலரறிசொல்லும் வேறே, யாரென்னும் வினாவினைக்குறிப்பும் வேறேயாமாறுபோலக் கொள்க. “தினைத்தாளன்ன சிறுபசங் கால—வொழுஞ்சீ ராரல் பார்க்கும்—குருகுமுண்டு” என்புழி உண்டென்பது குறிப்புணர்த்தி நிற்கலின், அஃதொருமைச்சொல்லேயாமெனவுணர்க. அற்றேல், காலகுருகென்பது பன்மையொருமைமயக்கமெனக் கோடுமெனின்;—அற்றன்று, “மாடமது வார்சடைய வள்ளலையு மொக்கும்” எனவுயர்தினைக்கண்ணும் பயின்று வருதலின், ஒருகாரணமின்றித் திணை மீயங்குதல் பொருந்தாமையின், இன்றோன்னவையெல்லாம் பெயரெச்சவினைக்குறிப்பேயாமென்க.

‘மூன்று.’

இனி மூன்றென்பதாகுபெயரான் அத்தொகையுடையவற்றையுணர்த்திற்று. இது “கிளந்தவல்ல” என்னுமாகுபெயர்ப் புறனடையாற்கொள்க. இதனையொருபெயரன்றென்பாருமுளர். செல்லையளந்துபார்த்தும் பொன்னை நிறுத்துப்பார்த்துமன்றி அவற்றிற்குப் பதக்குத் தொடியென்று அளவும் நிறையுமாகிய பெயர் கூறப்படாமையால் பத்துப்பொன்னையுமெண்ணிப்பார்த்தீன்றி அவற்

நிற்குப் பத்தென்னும் பெயர் கூறப்படாமையானும், “ஆற்றியத் தணர்” என்புழி ஆற்றென்னும் வரையறைப்பண்புப்பெயர் அப்பண் பிணையுடையவங்கத்தினையுணர்த்தி ஆகுபெயராய் நிற்குமெனக் கூறிய நச்சினர்க்கினியார்க்கு எண்ணுப்பெய ராகுபெயராதற்கே லாதென்றது. கருத்தன்றாகலானும், உரையாசிரியர்க்குமிவற்றை யாகுபெயரென்றலே கருத்தாகலானும், எண்ணுப்பெயரு மெண் ணப்படும்பொருளையுணர்த்தும்வழி யாகுபெயரேயாமென்க. இன் னுமுயர்திணைக்கண் மூவ்வென விசுவாமி நின்றே பொருளையுணர்த் துதலான், அல்லுழியாகுபெயராடய நின்ற பொருளையுணர்த்து மெனவுணர்க, இன்றோன்னவற்றிற்கெல்லாம் வடநூலார் விசுவாமி நின்ற கெட்டதென்பர்.

அல் + அம் + கடை = ‘அலங்கடை

இனி அல் கடையெ னுங்கடையீற்றுவினை யெச்சக்குறிப்புச் சொல் அம்முப்பெற்று , னங்கடையென நின்றது.

ஏகாமீற்றசை.

இன்னும் விரிக்கிற்பெருகுமாகலினமைக.

சொன்னிலையொருவகையாற்காட்டப்பட்டது.

குற்றியலுகரமுதலியவற்றிற்குச் சார்பு “குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்” என்றற்றொடக்கத்து வருஞ் சூத்திரங்களாலுணர்க. இவை மொழிக்கட்படுத்துக்காட்டவேண்டுதலின், ஈண்டு வையாது மொழிமரபில் வைத்தார். அற்றேல், மயக்கச்சூத்திரங்களுமாண்டு வைக்கவேனின்;—அற்றன்று: “பன்னீ ருயிரு மொழிமுத லாகும்” “உயிர்ஒள வெஞ்சிய விறுதி யாகும்” என்பனபோல இடை யேவருமென்றது இவ்வெழுத்திற்கிவ்வெழுத்து நட்பு அல்லன பகையென்னுந்துணையானே கருவிசெய்தலின், இவையிண்டேவை க்கப்பட்டன. இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறேயுரைப்ப. ஆசிரியர் நட்பெழுத்துப் பகையெழுத்தாமாறீண்டுக்கூறி இனமா மாறு பிறப்பியலாற்றுவார். அற்றேல், பிறப்பியலை நூன்மரபிற் கூறுகவெனின்;—பிறவிகூறியினமடைக்கவேண்டுதலானும், விரி வுடைமையானும், வேறோரோத்தாகக் கூறினாரென்பது. அற்றேல், பிறப்பியலை நூன்மரபினைச் சார வைக்கவெனின்;—அற்றன்று: மொழிமரபிற்குறும் விதியெல்லாம் நூன்மரபினொழிபாகலான், அஃததன்பின்னர் வைத்துப் பிறப்பியலவற்றின்பின் வைக்கப் பட்டது.

மொழிமரபிற்கூறும் விதிகள் நான்மரபினொழிபாமாறு:—
 “குற்றிய லிகர நிறல் வேண்டும்” என்பது முதல் “உருவினு
 மிசையினும்” என்னுஞ்சூத்திரங்கூறும் ‘அவைதாம்’ என்பதனொ
 ழிப. “குன்றிசை” “ஐ ஒள” இரண்டும் “நீட்டம்” என்பதனொ
 ழிப. “செட்டெழுத்தேழே” என்பது “அவற்றுள் அஇஉள்”
 “ஆஈஊ” என்பவற்றினொழிபு. மொழியாக்கம் அதிகாரப்பட்ட
 மையின ஓரெழுத்தொருமொழியென்பதுமுடன்கூறினார். “மெய்யி
 னியக்கம்” என்பது “னகார விறுவாய்” என்பதனொழிபு. “தம்மி
 யல கிளப்பின்” என்பது முதல் “மகரத் தொடர் மொழி” என்
 னுஞ் சூத்திரங்காறும் மயக்கச்சூத்திர வொழிபெனக் காண்க.
 இதனை விரிப்பிற்பெருகு, உய்த்துணர்ந்தமைத்துக்கொள்க.

தொலகாப்யமுதற்குத்திரவிருத்தி

ஒருவகையான்முடிந்தது.

மெய்கண்டதேசிகன்றிருவடிவாழ்க.

இலக்கணவிளக்கச்சூறாவளி.

பா மி ர ம்.

முன்னர்ப் பாயிரத்தை வைத்து இது பாயிரமென்றுரைத்துப் பின்னர் அதுகேட்ட மாணுக்கர்க்கு நூலுரைப்பான்ரொடங்கினா, இப்பாயிரமுரைக்கவேண்டுமெனென்னென்னுங்கடா நிகழ்த்திட னுளதாய வழி, இவ்விலவேதுக்களான் முன்னர்ப் பாயிரமுரைக்க வேண்டுமென்றிறுத்தலமையும். அவவாரோரியையுமின்றித் “திரு விளங்கியமாநகர” முதலாகவெடுத்துரைக்குமுத்தராஞ் செப்புவழுவு பற்றொன்று விரித்தலுமாய் முடியுமென்க. இவ்வாறு தொல்லா சிரியருரையாமையுங்காண்க. ‘கங்கையாடிப் போந்தேனொரு பிடி சோறுதம்மின்’ எனக் கடாவின்றியுஞ்செப்பு நிகழ்த்ததாலெனின்;- கொடுப்போன்பாலேற்போன் சென்றுழி, அவன் யாண்டுவந்தா யெனக் கடாவானாயினும், கடா நிகழ்த்திடமுண்மையின், அது வும் வினாபொருளை யறிவுறுத்தலையாமென்க. அங்ஙனங்கொள ளாக்காற் செப்பிலக்கணம் பொருந்தாமையறிக. வடநூலாரும் மேற்கோள்முன்னர்க் கூறியே பின்னர் ஏது முதலிய நான்குறுப் புழம் ஒன்றன்பினொன்றியையுபடக் கூறுமாறறிக. பரிமேலழகர் உரையாளர் பாயிரமியம்புதல் கடனென்பதுபற்றி “இந்திரன்முத லிய” முதலாகச் சிறப்புப்பாயிரமே யுரையாற்கூறினார். இதுநிற்க.

அவயவமாகிய பாயிரத்தன் அவயவியாகிய நூலடங்காதென் னார், அவற்றியல்புணராமையின். அன்றியுமாசிரியர் தொல்காப்பிய னார் நூலினியல்பு மரபியலுட்கூறினார். “மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்” எனவும் “ஒத்துப் படல மென்னு முறுப்பின” எனவுங்கிளந்தெடுத்தோதலின், அஃதவயவமென்ப தவரறிந்திலர் போலும். இன்னும் “நூனுதல் பொருளைத் தன்னகத் தடக்கி” என் பதனைத் தழீஇயினாராகலின், நூலியல்பு பாயிரத்துளடங்காதென் மல் ஆவர்க்குங் கருத்தன்றென மறுக்க.

சிறப்புப்பாயிரத்தன் ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவற்றிற் கெடு த்துக்காட்டினவற்றுட்கில பொருந்தாமை தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியில் விரித்துரைத்தாம், ஆண்டுக் காண்க.

பாயிரமுற்றிற்று.

எழுத்ததிசாரம்

எழுத்தியல்.

எழுத்ததிசாரமென்புழி அதிகாரம் முறைமையென்றார். அதிசாரமென்னும் வடசொற்கு அது பொருளன்மை தொல்காப்பியவிருத்தியிற் கூறியவாற்றானாக.

க. “மலைமகளொருபால்.”

மலைமகளென்பது மலையுமகளெனவும் அமங்கலப்பொருள்து “தொகையார் பொருள்பலவாய்த் தோன்ற” லின் மலையென்பதும், பொருளதிகாரத்துள் “உமையுரு வருமடுத்து” என்னுஞ்சூத்திரத்துள் ஏனையவற்றிற்குமேற்குமாறு மலைமகளொருபாலென்னுஞ்சூத்திரத்திற்குரைத்தாங்குப் பொருள்விரித்துரைத்துக்கொள்கவென்றமையின் ஈண்டு மலைமகளொருபான்மணந்தென்றது இத்நூலினின்று நிலவுதல்வேண்டியென்றார்க்கு ஆண்டிதற்கு மறுதலையாக உமையுருவருமடுத்தென்றது இத்நூலினின்று நிலவாதிருதல் வேண்டியெனப் பொருடருதலின் மலைமகளொருபான் மணந்தென்பதும், உறுபொருண்முதலியவெல்லாவற்றிற்குமுரிய வேந்தனை உல்குபொருட்குரிய வேந்தனென்றல் அவனிறைமைக்கேலாதவாறுபோல ஐந்தொழிற்குமுரிய தலைவனை உலகளித்த தலைவனென்பது தலையன்மையிற் தலைவனென்னும் பெயர்க்கேலாமை யின் உலகளித்தவென்பதும், உலகளித்தவென்றமையாற் தலைவனென்பதும், “வில்வணக்கநீங்கு குறித்தமை யான்” எனவும் “முதிர்ந்தலை வணங்கி” எனவும் “வணங்குதுண் மருங்குல்” எனவும் வணங்குதற்கு வளைவே பொருளாகக் கோடலிற் தலையின் வினையாகிய இறைஞ்சதலையேயுணர்த்துமென்பதுபற்றிச் சொல்வணக்கமென்பது சொல்லாகிய வணக்கமெனப் பொருளுரையாது ஒப்புமைபற்றிக் கூறினமைதோன்றப் பரிமேலழகர் “சொல்லினது வணக்கம்” எனக் கூறினமையானும், “வணங்கிய வாயின ராத லரிது” என்பது “பணித்த மொழியினையுடையராதல் கூடாது” என்றும் “பணித்தமொழி பணிவைப் புலப்படுத்திய மொழி” என்றுங் கூறினமையானும், “மனமொழி மெய்களின் வணங்குது மகிழ்ந்தே” என்புழியும் ஒப்புமைபற்றிக் கூறியதேயாமாகலானும், “தானை வணங்காத்தலை” எனவும் “அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலுஞ்செய்யாதவழி” எனவுங் கிளந்தோதுதலானும், வணங்குதல் சிறப்புவி

னையாவதல்லது பொதுவினையாகாமையின் வணங்கியென்பதும், அவ்வப்பயன்குறித்து வாராமையறிக. இவ்வாறு மேலுஞ்சொற்றொழுமுள்ளகுற்றங்களைக் கூறின், விரியுமென்றொழிக.

உ. “என்பெயர் முறைபிறப்பு.”

எண்ணுதற்கும் பெயர் கருவியாகலின், அதனை முற்கூறாதது முறையன்று. எண், முறையும்போல்வனவற்றால் ஒருபயனின் மையின், அவறறை வகையுட்சேர்த்துக் கருவிசெய்தல் பயனில் கூற்றாமாறறிக.

பேரலியெழுத்தென வொன்றில்லையென்பது தொல்காப்பிய முதற்குத்திரவிருத்தியுட்காண்க.

ச. “உயிரு முடம்பும்.”

சுருங்கச்சொல்லுதற்கண் எந்தவிதியுமோரிடத்துக் கூறிப் பல விடத்துணர்ந்துகொள்ளும்படி குத்திரஞ்செய்தலே மரபு. அவ்வாறன்றி உயிரீராறு மெய்ப்புவாறென்னுந்தொகைகளை எண்ணுச் குத்திரத்தும் பெயர்ச்சுத்திரத்தும் வேறுவேறு கூறன் மிகையாமென்க.

ரு. “குற்றியலிகரங் குற்றியலுகரம்.”

ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் சார்பெழுத்து மூன்றையென வரையறுத்திருப்பவும், தாமவர்னுதுண்ணிவுடையார்போன்று, நன்னூலார் கூறியசொற்பற்றிச் சிலமுதலெழுத்துக்களையும் அம்மூன்றனோடு கூட்டிச் சார்பெழுத்தெனக்கொண்டார். அது பொருந்தாமை விருத்தியில் விரித்துக் காட்டினும், ஆண்டுக்காண்க. முதலெழுத்துக்களே தம்மோடு தாஞ்சார்ந்தும் இடஞ்சார்ந்தும் பற்றுக்கோடு சார்ந்தும் வருதலாற் சார்பெழுத்தெனக் காரணக்குறியாயிற்றெனின்;—அஃதாய்தத்திற்குப் பொருந்தாமையின் அவவியாத்திக்குற்றமும், ஆல் கால் என்பன தம்மோடு தாஞ்சார்ந்து வருதலின் அதிவியாத்திக்குற்றமுமாமாறுகாண்க.

இடவேற்றுமையாற் குற்றியலுகர முப்பத்தாறாதல் சாலுமென்பதும் விருத்தியுட்காட்டினும்.

சூ. “அகரமுதல.”

நின்னூலார் மொழிமுதற்கட்சட்டுப் பொருளுணர்ச்சிவரினல்லது கட்டெழுத்தாகாவென்பார் “தனிவரிற்சட்டு” என்றார். தாமமவ்வாறுகூறாது, எவ்வாறு வரினுஞ்சுட்டெழுத்தாமென்று பொருள்பட வானா “மொழிமுதல்வரிற்சட்டு” என்றதவுமன்றி, அவர்கருத்தறியாது குற்றமுங்குறிநார்.

அ. “தோற்றமளவு.”

இது பொருந்தாமை விருத்தியுட்காண்க.

க. “உயிருழப்பு.”

“படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர னுறும்” என்புழிப்போலச் செய்யுளின் பம்படத் “தலையினு மிடற்றினு நெஞ்சினு கிலைஇ” எனச் சூத்திரஞ் செய்தவாசிரியர்கருத்தை நோக்காது, அதுவே முறையாகக் கொண்டார். சைவாகமங்களின் உந், னின்றெழுந்த நாதம் நெஞ்சின்கட்பைசந்தியாய்க் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாய் நின்று பிச் வைகரியாய் வெளிப்படுமென்ற துணையல்லது இவர் கூறியமுறையாற் பிறக்குமென்றமையானும், பிறவாற்றானும், அது முறையன்மையறிக.

கக. “அவற்றுண்—முயற்சியுள்.”

நாவிலிம்பணுகுதற்குக் காரணமாகிய பல் அண்பல்லென்றார். பல் நாவிலிம்பணுகுதற்குக் காரணமாயின், அணுகுதற்குச் செயப்படுபொருள் யாதென்பார்க்கு விடையின்மையறிக.

கச. “நெடிலோடாய்தம்.”

நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத் தொடர்மொழி யென்னுது “நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடை தொடர் மொழி” என இவை யெழுவாயாகவும் தொடரென்பதிவற்றின் பயனிலையாகவுங்கூறி, பதவுரையுள்ளுமில்வாறேயுரைத்தார். உரைக்கவே, இவ்வைந்துந்தொடரப்படுவது உகரப்பற்றுக்கோடாகிய ஈற்றுவுல்லெழுத்தொன்றுமேயன்றிச் சொன்முழுதுமன்மையின், இவற்றின்மேற் பிறதொடரவும் பெறுமெனக் கூறாவிடின, இவ்வைவகை யெழுத்துமீற்றெழுத்துங் கூடியே ஒருமொழியாய் நிற்குமெனவுப்பட்டு, அது இது வென்றற்றொடக்கத்தனவுங் குற்றிய லுகரமாவான் செல்லுமாறறிக. ஆறன்பகுதியாகிய முப்பத்தெட்டுத்தொடரவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்றி ஏற்றபெற்றி தொடருமெனக் கொள்க என்றுரையாது, வன்மையெனப் பொதுப்படக்கூறுதலான், ஆறையுந்தொடரவேண்டுமென்னு மியூாப்புறவி ல்லையெனத் தமக்குத் தோன்றியவாறேயுரைத்தார்.

ஏழிடங்கொண்டார்க்குப் பின்னுக்குச் சுண்ணும்பு என்றும் போல்வனவும் ஆய்தந்தொடர்ந்தனவும் அடங்குமென்யதும் பிறவும் விருத்தியுட்காண்க.

கௌ. “குறியதன்முன்னர்.”

விலங்கி இலக்கு எனக் குறிவிணக்கீழ் ஒற்றில்வழியொற் றாய் வருவதுஉம் ஆய்தமேயாதலானும், இன்னமுதலெழுத்தைச் சார்ந்து தோன்றுமென நியமித்தவாறு தோன்றுதலே சார்பெழு த்திற்கிலக்கணமாதலானும், ஏனையவெல்லாம் எவ்வாற்றான் வரி னுங் கூறியவிதியிற் பிறழ்ந்து வாராமையானும், ஆய்தங்குறிலி ணைக்கீழ் வாராதென்றல் பொருந்தாதென மறுக்க. அஃகாமை அஃகுதல் என வல்லாறன்கீழ்ப் பிறவெழுத்துக்கள் வரினும், ஒன் பஃது ஒருபஃது எனக் குறியதன்மேற்பிறவெழுத்துக்கள் வரினும், ஆய்தங்குறில்வலிநவெணதேயாமென்பார், “குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி—யுயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே” என்ற ராசிரியர் தொல்காப்பியனருமென்க.

கஅ. “பு - ியில்லா.”

உயிர்த்தலென்பதற்கு ஒலித்தலெனப் பொருளுரைத்தார். முன்னுருவாகியும் உருவுதிரிந்துமுயிர்த்தல் வரிவடிவிற்கல்ல தொலி வடிவிற்கன்மையின், ஒலித்தலென்னும் பொருளேலாமையறிக.

கக. “இசைகெடின்.”

இதற்கு விருத்தியுட்காண்க.

உக. “தற்குட்டளபொழி.”

முழுவழியு ளையுமென்றதனான் ஐகார மொழிக்கணன்றிக் குறு காதென்பதுதானே பெறப்படுதலிற் றன்னைச்சுட்டுதற்கட்டுறுகா தென்றலும், ஐகாரமளபெடுத்தல் மேற்கூறப்பட்டமையிற் றன்மா த்திரையின் பிக்கொலிக்கு மளபெடைக்கட்டுறுகுங்கொல்லோவெ ன்னுமையமின்மையின் அளபெடுத்தற்கட்டுறுகாதென்றலும், பய னில்குற்றாமென்க.

ஐகாரமொழிமுதற்கட்டுறுகாமையும் ஓளகாரக்குறுக்கமென வொன்றின்மையும் விருத்தியுட்காண்க.

உஉ. “லளமெய் திரிந்த.”

திரிதல் யாண்டுப் பெற்றாமெனின் அதுவும் அதுவாதமுக்கத்தா னீண்டேபெற்றாமென்றார். போனம் மருண்ம் என்பன பகுபதங்க ளாகலின், உரைத்தான் உயிர்த்தான் கற்பான் நிற்பான் என்பன போல இவையும் பகுபதவுறுப்பாறனுட் சந்திநோக்கி விகாரப்பட்ட மையுணர்ந்திவர்போலும். நடந்தானென்புழி அவர்தாமே “இயல்பி னும் விதியினும்” என்னும்புணரியற்குத்திரவிதியான் முடித்துக் காட்டியவாறுமறிக.

உ௩. “தொல்லைவடிவின்.”

புள்ளியுந்தொல்லைவடிவையினும் ஏகர ஏகாரங்கட்கும் ஒகர ஒகாரங்கட்குந் தனிமெய்க்கும் உயிர்மெய்க்கும் வடிவொப்புமைக ண்டி அவ்வொப்புமைமேல் வேற்றுமைசெய்யும்பொருட்டு அவற் றிற்கு முன்னோர் பின்னர்ப் புள்ளியிட்டெழுதுகவென்றாரென் னுங்கருத்தான் “ஆண்டெய்தும்” என்றார்க்கு, அகர ஆகாரங்கள் உகர ஊகாரங்கள் முதலியனவும் அத்தன்மையவாகலின், அவற்றி ற்கும் வடிவொப்புமைகண்டு அவ்வொப்புமைமேல் வேற்றுமைசெ ய்யும்பொருட்டு அவற்றிற்கு முன்னோர் பின்னர்க் கீழ்விலங்கும் புள்ளிக்காலமுதலியலிட்டெழுதுக வென்றாரென்னுங் கருத்தான் அவை கீழ்விலங்கு முதலியன பெறுமென்றோதாமைருன்றக்கூற லாமாகலின், நன்னூலார் கூறிய “ஆண்டெய்தும்” என்றதற்கு அது கருத்தன்றென்க. அங்ஙனங் கூடாயினார்க்கு வேற்றுக்குமுறை யறி யாமையிற் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார். மேலுயிவவாறே நெ கிழந்து போவனவற்றை ஆண்டாண்டுவிர்க்கிற்பெருகும், ஆகலினி ன்னோரன்னவற்றை விரிக்கின்றிலம்.

உ௪. “ஐ ஒளவலவொடு.”

முதலாவனவிலை ஈறுவனவிலையென ஈண்டுக்கருவிசெய் தது மேனிஸைமொழியீறு வருமொழிமுதலோடியையப் புணர்க்கும் பொருட்டன்றையெனத் தாமுங்கூறினார். புணர்ச்சிக்கட் படுஞ்செ ய்கை எல்லாமொழிக்கும் பொதுவாகக் கூறியதன்றித் தமிழ்மொழி மாத்திரைக்கன்றாமன்றே. அதற்கேற்ப ஈண்டு வகைமொழிக் கும் பொதுவாகக் கருவிசெய்யாது தமிழ்மொழி ிரைக்கே கரு விசெய்யிற் புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கையுந் தமிழ்மொழிமாத்திரை க்கேவிதித்தல்வேண்டும்; அவ்வாறன்றிப் பிரமகோட்டம் பிரமக்கோ ட்டம், வாசுதேவகோட்டம் வாசுதேவக்கோட்டம் என்றற்போலத் திரிபுர ண்டம் வடமொழியுதாரணங்களு மெடுத்துக்காட்டி, இடையுரி போல வடமொழிக்குஞ் செய்கையியம்பி, அவ்வியம்பிய கொளாத வற்றிற்கு “இடையுரி வடசொலி னியம்பிய கொளாதவும்” என்னு ஞ்சூத்திரத்தாற் புறனடையுந்தாமுங்கூறுதலானும், “திங்களு நானு முந்துகிளத் தன்ன” என்னுஞ்சூத்திரத்தான் ஆசிரியர்தொல்காப்பி யனார் வடமொழிப்புணர்ச்சியே சிறந்தெடுத்தோதுதலானும், அதற் கேற்ப ஈண்டெல்லாமொழிப்புணர்ச்சிக்குந் கருவிசெய்யாது தமிழ் மொழிப்புணர்ச்சிமாத்திரைக்கே கருவிசெய்தல் குன்றக்கூறலென் னுங் குற்றமாமென்க. அல்லது உம், “தம்பொறிகளால்யவனார் தா ட்படுத்த பொறியே” எனவும் “பலர்கொல் யூபநட்ட லியன்களம்

பல்கொல்” எனவும் “ஞமலி தந்த மனவுக்கு லுமெப்பின்” எனவும், பிறுண்டுஞ் சான்றோரெல்லாம் இவற்றை மொழிக்கு முதலாகவெடுத்துநிலைமொழி வருமொழியாகப்புணர்த்து இவ்வாறு மொழிக்கு முதலாகாதவாரியச்சொற்களை அரத்தம் இரதி உலோபமென மொழிக்குமுதலா மெழுத்துக்களோடு கூட்டிக் கூறுதலின், அதற்கேற்ப இவ்வெழுத்துக்கண் மொழிக்கு முதலாம் இவ்வெழுத்துக்கண்மொழிக்கு முதலாகாவென எல்லாமொழிக்கும் பொதுப்பட வரைந்தோ தாவிடின், ஆரியச்சொற்கள ரத்தம் ரதியென்றும்போல வேண்டியவாறே மொழிக்கு முதலாக வெடுத்து நிலைமொழி வருமொழியாகப் புணர்க்கப்பட்டு வழுவாமென்னுங்கருத்தானும், நன்னூலார் எல்லாமொழிக்கும் பொதுவாக மொழிக்கு முதலாமெழுத்துக்களிலைவ ஆகாவெழுத்துக்களிலையென வரைந்து கருவிசெய்தார். இவரிவ வியல்புணராமையிற் றமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார். “ஐ ஓள வெனுமுன்றலங்கடை” என்பது முதலாக இவ்வெழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலாகாவென ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் விலக்கின மையின், இவ்வடமொழிகளுந் திசைச்சொற்களும் அக்காலத்திவ வாறு தமிழின்கட்பயின்றுவாராமை பெறுதும்.

நனமென்னும் பலபொருளொருசெந் தனித்து வருதலின்றி யரழகனின்வழிச் சார்ந்து வருமாகலின், அக்கருத்தானே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “முதலா கெழுத்து நகரமொடு தோன்றும்” என்றார். அவ்வழக்கிக்காலத்து வீழ்ந்தமையின், இக்காலத்துப் புதியனபுணர்த்தலான் வழங்குதற்கேற்ப, நன்னூலார் “சட்டியா வெகர வினாவழி” என்றார், இவரக்கருத்தறியாது தோன்றியவாறே குற்றங்கூறினார். அங்ஙனம் இங்ஙனமெனச் சார்ந்துவருவனவற்றிற்கு அங்கு இங்கு எனவுறுப்பாய் வருவனவற்றை யெடுத்துக்காட்டி மறுத்தல் பொருந்தாமையறிக.

உஅ. “ஆ வினாநமன.”

குற்றுகரத்தைப் புணர்ச்சி வேறுபாட்டான் வேறெடுத்தோதினதாகக் கூறினார். அல்லுழியுயிரேயாமென்னுங்கருத்துப்போலும். அஃதாசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தாயிற் குற்றியலுகரப்புணரியலை உயிர்மயங்கியலைச் சாரவைப்பர். அங்ஙனம் வையாது புள்ளிமயங்கியலின் பின்னர் வைத்தது இம்மயக்கம் வாராமைப் பொருட்டென்றே கொள்க. முதலெழுத்திற்குப் புணர்ச்சிகூறிப் பின்னர்ச் சார்பெழுத்திற்குப் புணர்ச்சிகூறவேண்டுதலின், அம்முறைபற்றிக் குற்றியலுகரப்புணரியலை உயிர்மயங்கியல் புள்ளிமயங்கியலின் பின்னர் வைத்தாரென முறைகூறவறியாது, நச்சினூர்க்

கினியார் மெய்யுயிரென்றவற்றுள் உயிரினது விகாரமாய் நின்ற குற்றியலுகரத்தை இருவழிக்கண்ணும் புணர்க்கின்றமையிற் புள்ளிமயங்கியலோடியைபுடைத்தாயிற்றென்றார். உயிரினது விகாரமாயின் உயிர்மயங்கியலைச் சாரவையாது புள்ளிமயங்கியலைச் சாரவைத்தன் முறையன்மையின், அது பொருந்தாதென்க. ஆய்தத்தை யொருநிமித்தம்பற்றி மெற்றின்பாற்படுப்பினும் பதினெட்டொற்றுளடங்காதவாறுபோலக் குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களை யொருநிமித்தம்பற்றி உயிரின்பாற்படுப்பினும் பன்னிரண்டையிருள் ஒருமடங்காது வேறையாமெனக் கொள்க.

உக. “குற்றியிரளபு.”

ஈண்டுதாரணங்களுட்சிறிது பொருந்தாமையுய்த்துணர்க. எழுத்து வேற்றுமையல்லது இடவேற்றுமைபற்றியெண்ணலாகாதென மேலோதியவர் ஈண்மெவ்வாறே உயிரீறு பன்னிரண்டெனவெழுத்து வேற்றுமைபற்றியெண்ணமறந்து, இடவேற்றுமைபற்றியெண்ணி, உயிரீறு தூற்றறுபத்துமூன்றென மயங்கிக் கூறினார். முதலுக்குமிஃதொக்கும்.

உ௦. “னகரவிறுதி.”

“மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த—னகரத் தொடர்மொழி யொன்பல் தென்ப” எனவாசிரியர் தொல்காப்பியனார் வரைந்தோதியிருப்ப, இவர் இத்தொடக்கத்தனவெனப் பின்னுஞ் சிலவுளவாக அவரோடு மாறுகொள்க் கூறினார். நிலன் நிலம் என்றற்றொடக்கத்துக் குறிலிணையொற்றாய்நிற்குஞ் சொற்களின் னகரம் மகரத்தோடு மயங்கிநிற்குமாற்றலுடைமையின், அவ்வாற்றலுடையவற்றுள் மயங்காது நிற்குஞ்சொற்களே யெடுத்தோதி விலக்கல்வேண்டும். அவ்வாற்றலில்லாத கடான் வயான் என்றற்போலுங் குறினெழிலொற்றுக்களை யெடுத்தோதி விலக்கல்வேண்டிய தெற்றுக்கென்க. யாண்டுங்குறிலிணையொற்றல்லுழி வரும் னகரமும் மூவெழுத்தினிறந்த தொடர்மொழி னகரமும் மகரத்தோடு மயங்காமை கண்டுகொள்க. ஆசிரியர் தொடர்மொழியென்றாயினும், தொடர்மொழியுண் முந்தியதாகிய ஓவெழுத்துத்தொடர்மொழியென்பதே கருத்தாகக் கொள்க. அவற்றுள்ளங் குறிலிணையொற்றாகிய மொழிமென்பது ஏற்புழிக்கோடலாற்கோடும்.

உக. “கசுதபவொழித்த.”

மெய்யொடு மெய்யியைதற்கே சையோகமென்னுங்குறி வடநூலார் கூறுவர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் “அம்மொ வாரும் வழங்கியன் மருங்கின்—மெய்ம்மயங் குடனிலை தெரிவுங் காலை”

என மெய்யொடு மெய்யியைதற்கே மயக்கமென்னுங்குறியீடு கூறி னார். அக்கருத்தேபற்றி நன்னூலாரும் “இவ்விருபான்மயக்கு மொழியிடை மேவும்” எனச் சூத்திரப்பொருளை முடித்து, உயிருமெய்யு மயங்குமயக்கத்துக்கு வரையறையின்மையின் அவையிக்குறியீடு பெறாவென்பார், “உயிர்மெய்யக்களவின்றே” என வொழிந்தார். ஒன்றோடொன்றியைதலொப்புமைபற்றி “ரழத்தனிக் குறி லணையா” என்பதனை இதனைச் சாரவைத்தார். அதனானது மயக்க மென்னுங்குறியீடு பெறாமையறிக. அக்கருத்தறியாது அவற்றிற்கு மயக்கமென்னுங்குறியீடு கொண்டாராயினும், முதலிறுதிகளை ஒற்று மையம்பற்றி உயிர்மெய்முதல் உயிர்மெய்யீறெனவோதாது வேற்றுமை நயம்பற்றி மெய்முதல் உயிரீறெனவோதியவாறே, ஈண்டும் கருவி துணங்கை யென்பவற்றை உயிர்மயக்கமெனக் கோடல்வேண்டும். அதனை மறந்து உயிர்மெய்யக்கமென்றல் பொருந்தாமையறிக.

௩௫. “தம்மரபிசைப்பின்.”

புதலாமெனவே, ஈறதலுந்தானே பெறப்படும். முதலிறிடை நிலையென வேண்டாகுறினார். இவ்விதிக்கும் பயன்கூறாதார்க்கு இச்சூத்திரம் பயனில்கூற்றாய் முடியுமென்க.

௩௬. “அம்முனிகரம்.”

போலியெழுத்தென வேறில்லையென்பது விருத்தியுட்காண்கவென மேலுரைத்தாம், கடைப்பிடிக்க.

௩௭. “நெட்டுயிர்காரமும்.”

ஒற்றுக்கள் சாரியைபெறாவென்பது விருத்தியுட்காண்க.

எழுத்தியன்முற்றிற்று.

ப த விய ல்.

௧. “எழுத்தே தனித்தும்.”

நீன்னூலார் பதவியல் கூறியதற்கு முதலூல் வடதூலாக வின், அது தோன்ற மொழியியலென்னாது பதவியலென வட சொல்லான் அதற்குப்பெயரிட்டு, அவ்வோத்தன் வடவெழுத்துத் தமிழில் வருமாறுகூறினார். இவர் தமிழ்மொழி மாத்திரைக்கே யிலக்கணங்கூறுதமெனப் புருத்தமையாற் பதவியலென் வடமொழியாற் குறியிடுதல் பழுதாமென்க.

எழுத்துத் தனித்து நிற்பலானும் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து நிற்பலானுமன்றே தனிமொழி தொடர்மொழியெனப் பெயர் பெற்றன. அங்ஙனமாகவின் ஈரெழுத்திணைந்தனையுந்தொடர்மொழியெனனாக்கால், அவை தொடர்ந்தனவுமல்லவாய்ப் பொருளை விளக்குதலுமில்லையாமாகவின், ஈரெழுத்தொருமொழியுந் தொடர்மொழியென்றலே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குங்கருத்து. ஆயினும், “தொடரவிறுதி” எனவும் “சொல்லியதொடர்மொழியிறுதி” எனவும் “மகரத் தொடர்மொழி மயங்கு ல் வரைந்த—னகரத் தொடர்மொழி” எனவும் “நெட்டெழுத் ஈயபருந் தொடர்மொழியிறும்” எனவும் ஈரெழுத்துத்தொடர்மொழிக்கும் இரண்டினையிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழிக்கும் முடிவுவேறுபாடு கண்டு, முன்னிச்செய்கைசெய்வதற்கேற்ப, ஈண்ட ஈரெழுத்தொருமொழியெனவுந் தொடர்மொழியெனவும் பெயரிட்டுக் கருவிசெய்தார். இதுவே யாசிரியர்கருத்தாதலி “தொடர்மொழி” யென வாளாகூறாது “இரண்டிறந்திசைக்குந்தொடர்மொழி” என வடைகொடுத்தோதியதே இரண்டினையிறவாதிணைந்திசைக்குந் தொடர்மொழியுமுண்டெனப் பொருள்கொள்ளக் கிடத்தலானறிக. நன்னூலார் கொண்ட நயத்திற்கு அவ்வாறு கருவிசெய்யவேண்டாமையின், இணைந்திசைக்குந்தொடர்மொழியை வேறு கூறாது தொடர்மொழியென ஒன்றாகக் கூறினார். இவரக்கருத்தறியாது தமக்குவேண்டியவாறே யுரைத்தார்.

இன்னுமில்லியன் முழுதினும் இவர் கூறியவற்றுட் குற்றங்களை விரிக்கப்புகின், வினையாட்டுமகளிரட்ட மணற்சோற்றிற் கல்லாராயப் புகுதலோடொக்குமென்றொழிக. அவையெல்லாம் விருத்தியுட் கூறியதுபற்றியுய்த்துணர்ந்து கொள்க.

சொல்லியல்பு சிறிது முணராமையாற் தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாங் கூறினார். பிரயோகவிவேகநூலாருஞ் சொல்லியல்புணராமையான், எல்லாச்சொல்லு முரிச்சொல்லாமெனவும், குறிப்புவினைமுற்றும் பெயர்ப்பகுபதமுமொன்றெனவும் மயங்கிக் கூறி, குறிப்புவினைமுற்றே தத்திதாந்தமெனவுங்கூறினார்; தத்திதன் பிராதிபதிகமெனப் பெயர்பெற்று ஐம்முதலியவுருபேற்றுச் சுபந்தமென நிற்குமென அவர்தாமே கூறினமையும் இவ்வினக்கணம், வினைக்குறிப்புக்கேலாமையுமறிக.

கச. “இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணம்.”

கச்சினன் நாட்டினன் என்புழி வரும் இன் ஈண்டுச் சாரியையன்று, உறங்கினுளென்புழிப்போல இடைநிற்பலானிடங்கில

யாமென்றார். அதனை மறந்து, பதமுன்விசுவதியும் என்னுஞ்சுத்தி ரத்துள் உண்டது ஊரது என்றும்போல்வன சாரியை வரவேண்டியே நின்றனவென்றார். இங்ஙன முன்னொடு பின் மயங்கக்கூறு, அதல் அவரியல்பென்க.

பதவியன்முற்றிற்று.

உயிரீற்றுப்புணரியல்.

க. “மெய்யுயிர்முதல்.”

உயிரீற்றுப்புணரியலென்பதற்குப் “பதமுன் விசுவதியும் பதமு முருபும் புணர்வுழி” என்றவாறே உயிரீற்றுப்பதமுன் வருமொழி நாற்கணமும் வந்து புணருமியல்பென ஏழாம்வேற்றுமைச் சந்திப் பொருள்படக் கூறாது, உயிரீற்றுப்பதநின்று வருமொழி நாற்கணத்தோடு புணருமியல்பெனப் பொருளுரைத்தார். அங்ஙனமெ முவாய்ச்சந்திப்பொருள்பட நிற்பின், உயிரீற்றுப்புணரியலென இயல்பாய்முடிவதல்லது உயிரீற்றுப்புணரியலெனச் செய்கைப்பட்டு முடியாமையான், அது பொருளன்மையறிக. மெய்யீற்றுப்புணரியலென்பதற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் “நிறுத்த சொல்லங் குறித்துவரு கிளவியும்” எனக்கொண்ட குறிப்பிடுமறிந்

உ. “ஐம்முதலாறும்.”

ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் வினைத்தொகைகள் பண்புத்தொகைகள் இருமொழிப்புணர்ச்சியாயினும் பிரிவிலொட்டுக்களாய் நிறுவிற் “புணரிய னிலையிடை யுணரத் தோன்றா” எனவும், பகுபதமொருமொழியாய் நிறுவிற் புணர்ச்சியெய்தாதெனவுமொழிந்தார், தொகுத்துச்செய்யுநாலாகலின். அது பாயிரத்துள் “புலந்தொகுத்தோன்” என்றதனானறிக. இவரந்நயம்பற்றி யோதாது, நன்னூலார்கூறிய நயம்பற்றி “ஆறினு முன்னிப் புணர்த்து முடித்தனக் கொளலே.” எ-ம். “பதமுன்விசுவதியும் புணர்வுழி.” எ-ம். கூறி, திருமொழிநீர்மைத்தாகிய பகுபதத்தினை நிலைமொழி வருமொழியாகப் பகுதி விசுவதிமுதலியவற்றை வேறு நிறிஇப் புணர்ச்சிக்குக் கூறிய செய்கையாற்செய்கை செய்து புணர்த்து முடித்தவர் இருமொழிப்புணர்ச்சியாகிய வினைத்தொகை பண்புத்தொகைகளை நிலைமொழிவருமொழிசெய்து புணர்க்கப்படாவென்றனும் அவற்றிற்குச் செய்கைகூறாதொழிதலுங் குற்றமாதலறிக.

பொற்றொடி, பவளவாய், திரிதாடி, வெள்ளாடை, தகராட்ரா
ழலென்னும் வேற்றுமைத்தொகைமுதலிய ஐந்தொகையும் தத்தம்
பொருள்படத் தொகாது அன்மொழிப்பொருள்படத் தொக்கவ
ழிப் பின்னரவை வேற்றுமைத்தொகைமுதலிய தொகையாகாமை
யின், அவவேறுபாடுபற்றி அன்மொழித்தொகை வேறுகூறிய நன்
னூலார் கருததறியாது, அன்மொழிப்பொருள்படத் தொக்கவிரு
மொழியையும் நிலைமொழியாயே நிறுத்தி வேறு வருமொழியோடு
புணர்த்திக்காட்டிக் குற்றங்கூறல் பொருந்தாமையறிக. அவவாறு
புணர்த்தலே சந்தியாயிற் புலிப்பாய்த்துள் புலிவிர்கெண்டை முத
லிபவற்றையும் வேறு வருமொழியோடு புணர்த்துதாரணங்காட்
டல்வேண்டும். வேண்டவே, அவையும்வழிச் சந்திக்கேலாமை
யுணர்க. பொற்றொடியென்பது தொடியையுணர்த்தியவழி வேற்
றுமைச்சந்தியாம், அணிந்தானையுணர்த்தியவழி அல்வழிச்சந்தியா
மெனத் தெரிந்துகொள்க.

க. “வேற்றுமைவழி.”

இச்சுத்திரத்திற்கிதுபொருளன்மை விருத்தியுட்காண்க.

ரு. “வலித்தன்மெலித்தனீட்டல்.”

வலித்தன் முதலிய நான்குவிகாரமும்படுதல் சொல்லின்கண்
ணதாகிய வெழுத்திற்கெனவும், விரித்தொருத்தலென்னு மிரண்டு
விகாரமும்படுதல் சொன்முழுதிற்குமெனவுகூறினார். “தண்ணந்
துறைவர் தகவிலர்” என்புழி அம்முச்சாரியையாய்த்தான் அசைநிலை
யாய்த்தான் அழகென்னும் பொருட்டாய்த்தானிற் குமாகலானும்,
சொல் யாண்டும்பொருட்பயனின்றி வாராமையானும், சொல்விரி
தலாமாறியாண்டையதென்க. அன்றியும் “சேர்கிலை திரியாது தமொ
றும்மே” எனவெழுத்துவிரியும் விகாரம் வேறியாண்டடங்குமென்
றொழிக. இன்னுமினமல்லாத சொல்விகாரத்தை யெழுத்துவிகா
ரத்தோடுடனெண்ணல் பொருந்தாமையுமறிக. இவ்வைய நீக்குதற்
கன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறுவகை விகாரத்துள் விரிக்
கும்வழி விரித்தலையுந் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலையும் நடுவண்
வைத்தெண்ணியதூஉமென்க.

சு. “ஒருமொழிமூவழி.”

ஒருமொழியானது ஒருதொடரின் முதலிடைகடையென்னு
மூன்றிடத்துங்குறுகலும் வேண்டுழி வருமென்றலே இச்சுத்திரப்
பொருளென்பது தெரிந்துகொள்க. “குறைச்சொற் கிளவி குறை
க்கும்வழி யறிதல்” என்பதுமிது.

எ. “அன்னுனின்னல்.”

தொடையலென்புழி அல் விசுவயென்றெழிக. அற்றுச்சா
ரியைப் பொருணிலைக்குதவிசெய்யுஞ் சிறப்புத்தோன்ற “நல்லற்று”
என்ற நன்னூலார் கருத்தறியாது, அல்லுச் சாரியையெனக்கொ
ண்டார்.

அ. “அத்தினகரம்.”

ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் கூறிய சாரியைச்சுத்திரம் பல்
காமைப்பொருட்டுத் தமக்கேற்றவாறு வேறுபடுத்துவார்க்கு, அத்
துச்சாரியையேயன்றித் துச்சாரியையுமொன்று வருத்து இச்சுத்
திரமோதாதொழிதலே பொருத்தமுடைத்தென்க.

க. “பதமுன்விசுவயும்.”

நின் நூலார்போல “வருதலும் தவிர்தலும் விகற்பமு மாகும்”
எனத்தொகுத்துக்கூறிப் புறனடையுமீண்டே கூறினார். ஆசிரியர்
தொல்காப்பியனார் போல மேற்பதங்கட்குத் தனித்தனி சாரியைப்
பேறு விதிக்கப் புருந்தார்க்கு ஈண்டே யிவ்வாறு கூறல் பொருந்
தாமையறிக.

கஉ. “புள்ளியீற்றுமுன்.”

“ஞ்ணநமல வளன வொற்றிற்று தொழிற்பெயர்” என்றற்
றொடக்கத்து மெய்யீற்றுப்புணர்ச்சிக்கேயுரிய விதியையீண்டுக் கூறு
தல் உயிரீற்றுப்புணரியலென்னும் பெயர்க்கேலாமை தெரிந்து
கொள்க.

கங. “சூற்றியலுகரத்திறுதி.”

இது பொருந்தாமையும் பிறவும் விருத்தியுட்காண்க.

கக. “பொதுப்பெயருயர்திணை.”

‘நிலைமொழிச்செய்கையாய்த் திரிதற்குரியவெழுத்துக்கள் திரி
யாதியல்பாதலும் வருமொழிச்செய்கையாய் மிகுதற்குரிய வெழுத்
துக்கண் மிகாதியல்பாதலும் கருதியன்றே, ‘ஈற்றுமெய்யியல்பாம்’
என்றும், ‘வன்மை மிகா’ என்றும் பகுத்தோதினார். அவ்வாறே
யரழகன்முன்றும் உயிர்போல வருமொழிச்செய்கையாய் வன்
மைமிகுதற்குரியனவன்றி ஏனைமெய்போல நிலைமொழிச்செய்கை
யாய்த் திரிதற்குரியனவன்மையின், அவற்றுள் முகாம் பொதுப்
பெயருயர்திணைப் பெயர்கட்கேனாகாமையின், ஈறாவனவான ஏனை
இரண்டணியுமுயிரொடி சேர்த்து வருமொழிச்செய்கை யியல்பா
மெனினாது, ஏனைமெய்களோடொப்ப வைத்தியல்பாமென்றல் பொ

ருந்தாமையறிக. அக்கருத்துக் கொள்ளாக்கால், ஈற்றுமெய்முன் மிகா எனவும் அவற்றிற்றுயிரியல்பாமெனவுமாறிக்கூறினும் பொருந்துமெனப்பட்டி, வழுவாமாதறிக.

௨௨. “ஒளவென வருஉம்.”

இச்சுத்திரத்திற்கூறிய வெழுத்துக்களை யீராகவுடைய சொற்கள் முன்னிலைவினைக்கின்மையான் அதன்கணையின்மையின், முன்னிலைவினையை விலக்குதல்வேண்டாம், இவ்வீற்றுத்தொழிற்பெயருண்மையின் அதனை விலக்குதல் வேண்டுமாயின், சொல்லென்ப தேவல்வினையெனவேயமையும். அவ்வாறு கூறாது ஒருமொழியே யோசைவேறுபாட்டாற் பிறிதபொருளையு முணர்த்துமெனமயங்கி, எற்புழிக்கோடலான் ஈண்டேவல்வினைமேற்றாயிற்றெனப் பழுது படக்கூறினர்.

௨௩. “மெல்லெழுத்துமிகுவழி.”

புணர்ச்சிக்கணுயிர்மிகவருஞ்செய்கைக்கு இவரியாண்டுஞ்சுத்திரங் கூறாமையின் “உயிர்மிக வருவழி யுயிர்கெட வருதலும்” என்றலும், ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வீறு மெல்லெழுத்துமிரும் இவ்வீறு வல்லெழுத்துமிரும் இவ்வீறியற்கையாம் இவ்வீறு சாரியை பெறுமென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே இவர் தனித தனி வருத்துக்கூறாமையின் “இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்பும்” என நன்னூலார் கூறியவாறே பொதுப்படக் கூறாது ஆசிரியர் கூறியவாறே வருத்துக்கூறுதலும், பொருந்தாமையறிக.

“எக்கண்டு பெயருங் காலை” “நப்புணர் வில்லா நயனில் லோர்” என மெழுகுதல் குறுகும் விரவுப்பெயர்கள் இனமெல்லெழுத்தாய்த் திரிதற்குரிய மகரத்திரியாதுகெட்டு வல்லெழுத்துப் பெற்றனவெனத் தாங்கூறிய செய்கைக்கேற்பக்கூற மறந்து, மெல்லெழுத்துப்பெறுதற்குரியன வல்லெழுத்துப்பெற்றனவென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறே அவவுரைவாசகத்தை யெடுத்தெழுதினர்.

௨௪. “எகரவினா முச்சுட்டின்.”

இதனுட்கொன்முடிபு பொருந்தாமை தெரிந்துகொள்க.

௨௫. “இயல்பினும் விதியினும்.”

பிரிதென்னு நயம்பற்றிக் கூறியமென்றார்க்கு “இயல்பினும் விதியினும்” எனப் பகுத்துக்கூறல் பொருந்தாமையறிக.

புலிபோலக் கொண்டான் என்புழிப் போலவென்பது உணக் கொண்டா நென்புழிப்போலக் காலம்விளக்கி நின்றலிற் றெறிநிலை வினையாவதல்லது குறிப்புவினையாகாதென மறுக்க.

கண்டெனக்கொண்டானென்புழி எனவென்பது செய்து செய் முதலிய வற்றீறுபோல வினையெச்சவிருதியேயென மறுக்க.

அதிர்ப்புக்கழதென்பதனுள் அதிர்ப்பென்பதனைக் குற்றியலு 'கர வீற்றுரிச்சொவென்றார், உரிச்சொவிலக்கண மறியாமையின. அதிரென்னுமுரிச்சொற் புகரவிருதி பெற்றுத் தொழிற்பெயராய் நிற்குமாறிக.

கூடு. “செய்யியவென்னும்.”

உருபுயிரீண்டடங்காதென “மூன்ற நுருபினு மாற நுருபி னும்” என்று வேறுகுத்திரஞ்செய்வார்க்கு ஈண்டாறனுருபு வே ரோதல் பொருந்தாமையுணர்க.

சொற்பல்கச் சூத்திரஞ்செய்தற்கஞ்சாதார்க்கு ஈண்டைவிதி களை நன்னூலார்போலச் சாலவுஞ்சொற்கருங்கச் சூத்திரித்தும், “அன்றுவரு காலை யாவாகுதலு—மைவரு காலை மெய்வரைத்து கெதெலுஞ்—செய்யுண் மருங்கி னுரித்தென மொழிப.” “மெல்லெ ழுத்து மிருவழி வலிப்பொடு தோன்றலு—மன்ன பிறவுந் தன்னி யன் மருங்கின்—மெய்பெறக் கிளந்து பொருள்வரைந் திசைக்கு— மைகார வேற்றுமைத் திர்பென மொழிப” என்றற்போலுஞ் சில வற்றை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்போலச் சாலவுஞ்சொற்பல்கச் சூத்திரித்தும், ஒருவழிப்பட நில்லாராயினார். இன்னுஞ் சிலவிதி களை நன்னூலார்நயம்பற்றிப் புடைதுலோடொப்பக் கூறிச் சில விதிகளை ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார் நயம்பற்றி வழிதுலோடொப் பக் கூறினார். ஒருநயம்பற்றியொருவழிப்பட்டுகின்று கூறாது, இவ வநது பலவழிப்படச் செய்தார், தூல்செய்யுந்திறனறியாமையா னென்க. ஏனையவுயிவவாரே யாண்டாண்டுக் கண்டுகொள்க, ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

உயிரீற்றுப்புணரியன் முற்றிற்று.

உருபுபுணரியல்.

கக. “இதற்கிதுமுடிபு.”

என் பெயர் முதலிய புதப்புறக்கருவியென்றார். என்னு முன்றையும்* பிறப்பு முருவு மனவுஞ் செய்கைக்குக் கருவியாகாமை

யின், அவை, பயனிலவாய் முடியும், இவர் கூறிய முறைநோக்குவார்க்கெனவறிக. பதவியல் புறக்கருவியென்றார்க்கு “எழுத்தே தனித்து மிணைந்துந் தொடர்ந்தும்—பதமாம் பொருடரின்” என்பதொழித்து ஏனையவெல்லாம் வெற்றெனத்தொடுத்தலாய் முடியுமாறறிக, “மெய்யுயிர் முதலீ ருமிரு பதங்களும்” என்றற்றொடக்கத்தனவற்றை அகக்கருவியென்னுது அகப்புறக்கருவியெனவும் “எகர ஓகரம் பெயர்க்கீ ருகா” என்றற்போலும் புறப்புறக்கருவியை அகக்கருவியெனவுங் கூறினார், இச்செய்கை செய்தற்கு இது சிறந்தகருவி இது சிறவாக்கருவியென்னு முண்மையறியமாட்டாமையின்.

இனிச்செய்கையை நான்காக வகுத்துக் கூறியது உம் பொரு: தாமையோர்ந்துணர்க.

உருப்புணரியன்முற்றிற்று.

எழுத்ததிகாரமுடிந்தது.

சொல்லதிகாரம்.

பெயரியல்.

க. “உமையவளொடு.”

இவ்வதிகாரம் மேற்பாயிரத்துளொழுத்துமுதன்முன்றையுமென நிறுத்தமுறையானே எழுத்துணர்த்திச் சொல்லுணர்த்துகின்றாராகலிற் சொல்லதிகாரமென்னும் பெயர்த்தென்றார். பாயிரஞ்செய்தார் சதாசிவநாவலரென்றன்றே ஆண்டுரைத்தார். சதாசிவநாவலர் நிறுத்த முறைபற்றி வைத்தியநாத நாவலர் நூல்செய்தாரென்றவு பொருந்தாமையறிக, பாயிரம் நூல்செய்த பின்னர்ச்செயப்படுவதாகலின். அது “பொருள்விரித் துரைத்தனன்” என்றிறந்தகாலவாய் பாட்டாற் கூறியதொனுமுணர்க.

ச. “உயர்திணை யென்மனார்.”

மக்கட்சுட்டென்பது பண்புத்தொகைநிலைக்களத்தூர்பிறந்த அன்மொழித்தொகையெனவும், மக்களென்ற தாகுபெயரான் மக்கட்சுட்டையுணர்த்தி நின்றதெனவுங்கூறினார். மக்களென்றதாகுபெயரான் மக்கட்சுட்டையுணர்த்திற்றேல், “பாணன் பறையன் றுடியன் கடம்பனென்—றந்நான் கல்லது குடியுமில்லை” என்புழிப் போல ஆண்டிதஃறிணைச்சொல்லாதல்வேண்டும்: வேண்டவே,

அஃதலபிறவேயென அஃநிணைச்சட்டாற் கூறாது, “அவரலபிற வே” ஏன்றல் திணைவழுவாய் முடியுமாகலின், அஃதாசிரியர்கருத்த ன்றென்க. இன்னோரன்னவையெல்லாந் தொல்காப்பியமுதற்குத் திரவிருத்தியுள் விளங்கக் கூறிலும், ஆண்டுக் காண்க.

உயர்திணையென்பது இறந்தகாலவினைத்தொகையென்றார். உயர்ச்சி முக்காலத்துமொத்தியல்வதறியார்போலும்.

திணையென்பதொழுக்கமென்றார். அஃநிணையுளியிரில்லனவ ற்றிற்கு ஒழுக்கமின்மையின், அது பொருளன்று. இவையுயர்ச்சாதி இலையிழிசாதியென உலகத்துப்பொருளையெல்லாம் இருவகைச்சா தியாகப் பகுத்துக்கூறுதலே ஆசிரியர்கருத்தாகலானும், திணையென் னும் பலபொருளொருசொல் ஈண்டுச்சாதியுணர்த்தி நின்றதெனக் கொள்க.

சு. “ஒன்றேபல.”

ஆண்பால் பெண்பாலென்னும் வழக்கு உயர்திணைக்கேய ன்றி அஃநிணைக்கின்றென்று “ஆண்பா லெல்லா மாணென்ற குரிய” “பெண்பா லெல்லாட பெண்ணென்ற குரிய” என்னு மரபி யற்குத்திரங்கனையும், ஆண்மைசுட்டியபெயர் பெண்மைசுட்டியபெய ரென்னுங் குறியீடுகளையும், களிறு பிடிமுதலிய வழக்குக்களையும் மறந்தார்போலும்.

எ. “தெய்வமும் பேமோம்.”

ஆணவாய்ப் பெண்ணிழந்ததற்கும் பெண்ணவாயாணிழத்த தற்கும் முறையே பேடன்வந்தான் பேடிவந்தாளெனவுதாரணங்கா ட்டி, அலி அவற்றின்வேறெனக் கூறினார். அது பொருந்தாது, பெண்ணவாயாணிழந்ததனைப் பேடியெனவும் ஆணவாய்ப் பெண் ணிழந்ததனை யலியெனவுங்கூறுதலே மரபாகலின். அது பேடன் வந்தான் பேடன்மாரென உரையாசிரியரையுள்ளிட்டோர் காட்டா மையானும், அலிவந்தாளெனத் தாமுங்காட்டாமையானும், “பெண் ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ” எ-ம். “பேடிகை வாளா ண்மை” எ-ம். “இன்பா லடிசிற் கிவர்கின்ற கைப்பேடி.” எ-ம். சான்றோரெல்லாம் பெண்ணவாயாணிழந்ததனையே பேடெனக் கூறுதலானுமறிக. அற்றேல், ஏனையாண்பால் பெண்பால்போலப் புணர்ச்சிமுதலாயவற்றிற்குரியவாய் முகவுரோம முலைமுதலியவறுப் புக்களையுடையவாய்த் தன்மை திரிந்தன ஆண்பேடு பெண்பேடு னவும், இத்தன்மையில்தலையெனவுங் கூறினாகாதோவெனின்;— ஆகாது, “வேயே திரண்மென்றோள் வில்லே கொடும்புருவம்—

வாயே வளர்பவள மாந்தளிரே மாமேனி—நோயே முலைசுமப்ப தென்றூர்க் கருகிருந்தா—ரேயே யிவளொருத்தி பேடியோ வென்றா—ரெரிமணிப்பூண் மேகலையான் பேடியோ வென்றார்.” “பலிகொண்டு பேராத பாச மிவள்கண்—ஊலிகொண் டெயிருண்ணுங் கூற்ற, மென் றெல்லே—கலிகொண்டு தேவர் முலைகரந்து வைத்தா—நிலை கொண்ட பூணினீ ரென்றெழினி சேர்ந்தா—ளிலங்குபொற் கிங்கிணியா ணக்கெழினி சேர்ந்தாள்.” என்பவற்றும் பேடியை முலையுறுப்பில்லாதவளெனவும், அதனாலொலிகொண்டெயிருண்ணுந் தன்மையில்லாளெனவும், விளங்கக் கூறுதலின். அன்றியுந் தன்மைதிரிபெயர்க்கு அவ்வந்ததெனவே தாமுமுதாரணங்காட்டினாராகலிற் துடிக்குமிதுவே கருத்துப்போலுமென்க.

க “இலக்க நமுடையது.”

சூழுக்குறியையும் வழக்குநெறியெனவுடனெண்ணினார். குமுலின் வந்த குறுநிலவழக்குச் சான்றோர்வழக்கின்கண்ணும் அவர் செய்யுட்கண்ணும் வாராமையின் அமைக்கப்படாவெனச் சேராவையார் மறுத்தமையான், அது வழக்குநெறியாகாமையறிக.

க2. “ஆகுபெயர்வினைக்குறிப்பு.”

“அறத்தா நிதுவென வெள்ளைக் கிழிபு” என்பதாகுபெயருளடங்குதலின், வேறேதல் பொருந்தாது. “குன்ற வினையு ஞாய்நிலர் துன்புற்றுத்—தாவென் நிரப்பாடன் கை.” என்றற்போல எழுத்துக்களை யெடுத்துக்கொண்டன சொல்லன்மையான் ஆகுபெயராதற்கேலாமையின், வேறேதலையுமென்க.

க3. “செந்தமிழாகி.”

வடவேங்கடர் தென்குமரியென இரண்டெல்லைக்குட்பட்டன வெல்லார் தமிழ்நாடாகவும், அவற்றுளொருநிலத்தைப் பிரித்துச் செந்தமிழ்நிலமென்றற்குக் காரணமறியாமையின், அத்தெல்லை முன்னுரைசெய்தார் கூறியதேபற்றித் தாமுமுரைத்தார், ஒருவர்சென்றவழியே சேறலுலகியல்பாகலின். முக்குணவயத்தான்முறைதிறம்பல் உயிர்வருக்கத்துக்கெல்லாம் பொதுவாதலறிக. கருநீரின்கிழக்கெல்லாம் புனனாடேயாம், புனனாடெனினுஞ் சோனாடெனினுமொக்கும். புனனாடென்றற்போலப் பொதுப்புட்க் கூறுது தென்பாண்டியென ஏகதேசத்தைப் பிரித்தோதியதுமறிக.

க4 “ஒருபொருள்குறித்த.”

அருமையானன்றி யியல்பாற்பொருளுணருஞ் சொல்லை இயற்சொல்லெனவும் அதனின் வேறாயரிதுணர்பொருளானவாய்

சொல்லைத் திரிசொல்லெனவுங்கூறிய உண்மை நோக்காது, யான், யாம், நீ, நீர் என்பன என், எம், கின், தும் எனத் திரிந்தாற்போல மலையென்னுஞ்சொல்லே விலங்கல் அடுக்கலென்றற்றொடக்கத்தன வாய்த் திரிதலிற் திரிசொல்லெனப்படுமெனவும், அது திரியுங்காற் கிளியென்பது கிள்ளையென உறுப்புத்திரிந்தும் தத்தையென முழுவ தூந்திரிந்தும் வருமெனவுங்கூறினார். மலையென்பதே விலங்கல் அடு க்கலென்றற்றொடக்கத்தனவாய்த் திரியுமெனின், அவையெல்லா மொரு சொல்லெனல்வேண்டும். அவ்வாறன்றி “ஒருபொருள் குறி த்த வேறுசொல் லாகியும்” எனவும் ஆவி உடம்பு உறுப்பு ஒன்று உடல் புள்ளியெனன்றொடக்கத்தனவற்றைப் பரியாயநாமங்களே னவும், அவர்தாமே கூறுதலான், அவர்க்கது கருத்தனநென மறு க்க. அப்பரியாயநாமங்களெல்லாம் பெரும்பான்மையும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றி வருதலின், வேறுசொல்லையாமென்பது.

கசு. “செந்தமிழ்நிலஞ்சேர்.”

தமிழொழி பதினெழ்சிலத்து மொழிகளையும் கொடுத்தமிழ்நா ட்டு மொழியோடொப்பத் திசைச்சொல்லெனக் கொண்டார். ஆசிரியர்தொல்காப்பியர் அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரி யர் சேனாவரையர் கூறாமையானும், வடசொற்போலவேனை சிலத் துச்சொற்கள் சான்றோர்வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளினும் வாராமையானும், சிலசொற்கள் இக்காலத்து வரினும் இலக்கணமுறையன் மையானும், அவை தமிழ்க்குரிய திசைச்சொல்லாகாவென மறுக்க

கள. “பொதுவெழுத்தானும்.”

வடமொழியிலக்கணமறியாதார் ஈண்டுக் கூறியவற்றுட் பொ ருந்துவனவும் பொருந்தாதனவுமுள அவையோர்த்துணர்க. இவ்வெ ழுத்திவ்வெழுத்தாய்த் திரிந்து வருமென வரையறுத்தோதப் புகின் அகவுரையறையிற்பிறழ்த்தும் வருதலின் இங்ஙனமோதிலமென் னார். புணர்ச்சிமுதலிய வேளைவிதிகளுங் கூறிய வரையறையிற்பி ரழ்த்தும் வருதலினன்றே புறனடை முதலியவற்றானமைத்தார். அவற்றையுறிக்கருத்தே பற்றியோதாதொழிய மறந்தார்போலும். இங்ஙனங்கூறுவார்க்கு துல்லென்துமெனத் தொடங்குதலுங் கூடா தென்க.

உக.

“வெறுபுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினும்” என்றும் போல்வனவற்றுட் கன்னெனவிகுதி யிசைகிறைத்து கின்றதேயாமெ ன்னார். விசுவநாதர்சொல்லென்னுஞ் சொல்லாகலின், “ஒரு

பொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ” என்னும் விதிப்பற்றிச் சிறப்பின்கண் வந்தமையறியார்போலும்.

உச. “பால்பகாவஃறிணை.”

அஃறிணையிற்பெயர் பால்வரையறைப்படாது நிற்பது சொல்லியல்பெனாது, கள்ளொடு சிவனுமையாலென்றார். உழத்திகள் மறத்திகளென்றற்போலுமுயர்றிணப்பெயருங் கள்ளொடு சிவனு வழிப் பால்வரையறைப்படாது நின்றல்வேண்டும்; அங்ஙனமின்மையின, அது சொல்லியல்பாமென்க.

உரு. “முதற்பெயர்நான்கும்.”

கோதையென்பது சாத்தன், சாத்தி, மருதி, செவியலி என்றற்றோல ஈற்றற் பால் விளக்குதலின்றிப் பொதுவாய் நின்றலிற் பன்மை சுட்டியபெயராமென்க.

உஅ. “பன்மைசுட்டிய வெல்லாப்பெயரும்.”

பன்மைசுட்டியபெயரென்றது பலபாலையுஞ்சுட்டிநின்றலிற் பிறிதினியையு நீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதென உரையாசிரியர் கூறியவாறே கூறாது, இயைபின்மை நீக்கிய விசேடணமடுத்து ஆகீண்டுமுற்றியென்றற்போலத் தலைமைபற்றிய வழக்காய் நின்றதெனவும், பன்மைசுட்டுதற்குத் தலைமை யான்மை சுட்டியபெயர் முதன்முன்றானும் ஒருகாற்சுட்டப்படும் ஒன்றுமொருவரும்போலாது இப்பெயரானே சுட்டப்படு முரிமையுடைமையாற் கொள்க வெனவுங்கூறினார். ஆண்மைசுட்டியபெயர் முதலிய முன்றனையும் பிறிதினியையுநீக்கியவிசேடணமடுத்து நின்ற பெயரெனக் கொண்டு, அவற்றோடுமெண்ணியவிதனை அவ்வாறு கொள்ளாது, இயைபின்மைநீக்கிய விசேடணமடுத்து நின்றதெனக் கோடல்ஓர் ருந்தாமையானும், ஆண்மைசுட்டியபெயர் முதலிய மூன்றும்போலாது பன்மைசுட்டிய பெயர்க்குப் பன்மைசுட்டுதற்கண் விசேடவுரிமையின்மையானும், பெயரான் விசேடவுரிமையுண்டாயிற் பன்மைசுட்டியபெயர் உயர்திணைப்பன்மைசுட்டாமையும் ஒருமைசுட்டுதலும் வருவாமாகலானும், இஃதமைதிக்குத்திரமன்ஷம்யானும், அது போலியுரையென்க. பலபாலையுஞ் சுட்டிநின்றலிற் பன்மைசுட்டியபெயரெனின், ஆண்மைசுட்டியபெயர்முதலியனவும் பலபாலையுஞ் சுட்டிநின்றலின் அவற்றையும் பன்மைசுட்டியபெயரெனலவேண்டுமாலெனின்;—அது பொருந்தாது, நான்குபாலுஞ் சுட்டிநிற்குந் தன்னைநோக்க ஏனைமுன்றுபாலு மிரண்டுபாலுஞ் சுட்டிநி

குழி பெயர்கள் சின்மைசட்டிய பெயரெனப் படுவனவல்லது பன்மைசட்டிய பெயரெனப்படாவாகலானென்க. அன்றேல், அவற்றைச் சின்மைசட்டியபெயரெனவேயுமையும் பிறவெனின்;—அவற்றுள் ஆண்மைசட்டிதன் முதலிய பகுப்புண்மையின் அவற்றைப் பகுத்துக் கூறல் வேண்டதென, அமையாதென்க. இக்கருத்தேபற்றியன்றே பஃரெடைவெண்பாவென்றோற்போல ஏனையவற்றையும் பஃரெடைவெண்பாவெனக் கூறுதலாம், பகுப்புண்மையிற் சிஃரெடைவெண்பாவென்றொழியாததுஉம், பஃரொழிசைக்கொச்சகமென்றனை நோக்கி, தனிற்சுறைந்ததனைப் பகுப்பின்மையாற் சிஃரொழிசைக்கொச்சகமென்றே போந்ததுஉமென்க. இனியிவ்வாறன்றி, ஆனொருமை பெண்ணொருமை அஃதினையொருமையென்ற மூன்றும் ஒருமைப்பாலென வொன்றாயுடங்குதலிற் பலபாலகையுஞ் சட்டியின்றனவல்லவாகலான், அம்மூன்றொருமையுஞ் சட்டியபெயர்களை ஒருமைசட்டியபெயரெனவும், இஃதொருமையும் பன்மையுமென்னுமிருபாலுஞ் சட்டிகிறதலாற் பன்மைசட்டிய பெயரெனவுங் கொள்ளினுமிழுக்காது. இனி ஒருமைசட்டிய பெயர்மூன்றும் இருதிணையினும் பன்மைசட்டாது ஒருமையே சட்டியவாறுபோலப் பன்மைசட்டியபெயரும் இருதிணைக்கண்னும் பன்மைசட்டிவதல்லது ஒருமைசட்டிதல் பொருந்தாதெனக்கொண்டு, கள்ளென்விகுதி இருதிணைப்பன்மைக்கும், பொதுவாய் நிற்பவன் இருதிணையொருமைக்கும் பொதுவாய்நிற்கு முதற்பெயர்முதலிய மூன்றனோடு அவ்விகுதியைத் தலைப்பெய்து, அவற்றைப் பன்மைசட்டிய பெயர்க்குதாரணமாகக்கொள்ளிற் படுமிழுக்கென்னையெனின்;—தாய் தந்தை முதலிய முறைப்பெயருங்கள்விகுதியோடு கூடி மூன்றெனப்படுதலான் முறைப்பெயரிண்டாமென்ததனோடு முரணுதலானும், இயற்பெயராய் நிற்பவற்றிற்கன்றிவிகுதியோடு வருற்பெயரை ஈண்டு விதிக்கப்புகாமையானும், தொல்காப்பியத்தோடு முரணுதலானும், அது பொருந்தாதெனமறுக்க.

உக. “தன்மையானுன்.”

“பேய்ப்பூத மந்தி கிளியூவை பேசுதலா—ஒருமே தன்மை பொது” என்பதேபற்றித் தன்மையை விரவுத்திணையெனச் சாதித்து, ஆகிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு மறியாமையேற்றினார். பேய்ப்பூதத் தெய்வச்சாதியாதலால் “தெய்வஞ் சட்டிய பெயர்நிலை கிளவி” என்பதனுடங்குமாகலானும், மந்திபேசுதல் யாண்டியின்மையின் “ஈங்குநீ யெம்மை நோக்கி” என்றற்போல்வன புனைந்துரைவகையாற்கூறியதன்றி உண்மைபற்றிக் கூறியதன்றாகலா

னும், இனி பூவை கூறியவாறு கூறுதலல்லது இச்சொல்லை யிவ்வாறு கூறவேண்டுமெனச் சொல்லுண்மையறிந்து கூறுதலுலகத்தின்மையால் “பூவையுங் கிணியுங் கேட்டு” என்றும்போல்வனவும் புணந்துரைவகையாற் கூறியதேயாமாகலானும், தன்மை விரவுத்திணையாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான் றோர்செய்யுட்கண் வருதலின் அவை புணந்துரையெனவேபடுமா கலான், இவையுமன்னவேயாமென்க. இனி மந்திமுதலிய உண்மையாற்பேசினவேயாமெனினும், ஏறம்புகள் பேசினவற்றை யொருவேந்தன் கேட்டு நகைத்துத் தன்மனைவிக்குக் கூறித் தலையிழந்தானெனப் புராணங்கள் கூறுதலின், ஏறம்புகள் பேசுதல் பெற்றும்; அவைபேசுதல் குறிப்பாலுணர்த்துதலன்றி மொழியாற்பேசுதலன்றென்ப தெல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தது; முடியவே, அஃறிணைப்பெயர்களெல்லாம் இவ்வாறென்றற்கொன்று குறிப்பாலுணர்த்துமென்பது பெறப்பட்டதாகலின், மந்திமுதலிய பேசுதலும் அவலியல்பிற்றேயாமென்க. இங்ஙனமன்றாயின், உயர்திணையஃறிணையென்னும் பகுப்பேலாமையறிக. ஒரோவழி யஃறிணைப்பொருள்கள் மொழியாற்பேசுவனவுளவாயின், அது தெய்வததன்மைமுதலிய விசேடத்தானன்றிப் பொருட்டன்மையானன்மையின், அமைத்துக்கொள்வதன்றி அதுபற்றி விரவுத்திணையென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அற்றதலினன்றே ஆசிரியர் தன்மையை யுயர்திணையெனவே கூறியதுஉமென்க. இது கொள்ளாதார்க்குச் “சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்—செய்யா மரபிற் றொழிப்பித் தடக்கியும்” என்பதனைத் தழுவுதலும் “கேட்குந் போல வுங் கிளக்குந் போலவு—ஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே” எனவழுவமைத்தலும் வேண்டாவென்க.

நக. “ஒருவரென்பது.”

கூறான விடையென்பன பொதுப்பெயரென்றார். சிறப்புப்பெயராக “நம்பியாடேவிடலை” எனச் குத்திரித்ததை மறந்தாட்போலும். இங்ஙனமுன்னொழியின் மயங்கிக் கூறுதலவரியல்பென்க. எருத்தைக் காண விடையென அடிப்பட்ட சான்றோரான் வழங்கப்படாமையுமுணர்க.

நக. “பொருண்முதல்.”

எண்ணுப்பெய ராகுபெயராகாதென்றல் பொருந்தாமை விருத்தியுட்காண்க.

இவ்வதிகாரமெழுத்து இவ்வதிகாரஞ்சொல் இவ்வதிகாரம்பொருளென்றும்போல்வன எழுத்துச் சொற் பொருளென்னுஞ் சொந்

களான் அவற்றிற்கிலக்கணங்கூறியவதிகாரங்களைக் கூறினவென இவற்றைச் சொல்லாருபெயருக்குதாரணமாகக்காட்டினார். கடுத்தி ன்றான், புளித்தின்றானென்றற்றொடக்கத்தனவுங் கடு புளியென்ற ற்றொடக்கத்துச் சொற்களாற் காய் முதலிய பொருள்களைக் கூற லான், அவற்றையுஞ் சொல்லாருபெயரெனல் வேண்டும். அவ வாறு வேண்டாமையான், இவையுஞ் சொல்லாருபெயராகாவென மறுக்க. எழுத்துச்சொற்பொருளென்னுந்தானிகளான் அவ்விலக்க ணங்களைக் கூறுதற்குத் தானமாகிய படலங்களைக் கூறினமையான், இவை தானியாகுபெயரேயாமென்க. இனித் திருவாசகம் திருவா ய்மொழியெனச் சொல்லையெயுணர்த்திநிற்கும் பெயர்களான் அச் சொல்லாலாக்கப்படு னூலைக் கூறினமையின், இவற்றைச் சொல்லா ருபெயரென்னாமோவெனின்;—என்னும். என்னை? சொற்கெழு த்து முதற்காரணமாயினாற்போலச் செய்யுட்கு முதற்காரணமாய் நிற்குமொழியின்பெயரான் அச்செய்யுட்களை யுணர்த்துதலான் அவை காரணவாகுபெயரெனப்படுமாகலானென்க. இனித்திருவா சகம் திருவாய்மொழியென்பன உண்மையானோக்குவார்க்கு அன் மொழித்தொகையாவனவன்றி யாகுபெயராகாமையுணர்க. “திரை த்த விருது குறள்சிற்தளவடி தேம்பழுத்து” எனவொருசெய்யுட்கு முதனிற்சொற்களான் அவ்வவசெய்யுட்களைக் கூறினமையின், இவையே சொல்லாருபெயராமென்க. இது சினையாகுபெயருளட ங்குமேனும், விளங்குதற்பொருட்டு வேறு கூறினார்; அளவையாகு பெயர் குணவாகுபெயருளடங்குமேனும் அதனை வேறுகூறினாற் போலக் கொள்க.

அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபிலமென்பனவாகுபெயரல்ல வாதல் விருத்தியுட்காண்க.

ஆகுபெயர்க்கு மன்மொழித்தொகைக்கும் வேற்றுமை விருத் தியுள் விளங்கக் கூறினும், ஆண்டுக்காண்க. ஈண்டாருபெயருமன் மொழித்தொகையுமொன்றென்றவர் குறிப்பிற்றகுமொழியிவையெ ன்புழி ஆகுபெயரெனவேயன்மொழித்தொகையுமடங்குமென்றொ ழியாது “ஆகுபெயர் வினைக்குறிப் பன்மொழி விகாரம்” என வேறு கூறலான், அவ்விண்ணொன்றேயென்றல் அவர்க்குங்கருத்தன் மையுணர்க. பரிமேலழகியார் கனங்குழையென்றதனையாகுபெய ரென்றாலெனின்;—அவர் “பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்” என்பதற்குப் பொச்சாவாமனமென அந்தக்கரணத்தைக் கருவியாகக் கூறினார். அதனை மறுத்துப் பொச்சாவாமையாகிய கரு வியெனத் தாமும் பெயரெச்சச்சுத்திரத்துரைத்தாராகலின், அவ ற்கூறியனவெல்லாழுடன்பாடென்பது தமக்குங் கருத்தன்றென்க.

னும், கிளி பூவை கூறியவாறு கூறுதலல்லது இச்சொல்லை யிவ்வாறு கூறவேண்டுமெனச் சொல்லுண்மையறிந்து கூறுதலுலகத்தின்மையால் “பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு” என்றும்போல்வனவும் புனைந்துரைவகையாற் கூறியதேயாமாகலானும், தன்மை விரவுத்திணையாகாதென மறுக்க, மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான்றோர்செய்யுட்கண் வருதலின் அவை புனைந்துரையெனவேபடுமாகலான், இவையமன்னவேயாமென்க. இனி மந்திமுதலிய உண்மையாற்பேசினபவ்யாமெனினும், ஏறம்புகள் பேசினவற்றையொருவேந்தன் கேட்டு நகைத்துத் தன்மனைவிக்குக் கூறித் தலையிழந்தானெனப் புராணங்கள் கூறுதலின், ஏறம்புகள் பேசுதல் பெற்றும்; அவைபேசுதல் குறிப்பானுணர்த்துதலன்றி மொழியாற்பேசுதலன்றென்ப தெல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தது; முடியவே, அஃறிணைப்பெயர்களுல்லாம் இவ்வாறென்றற்கொன்று உட்ப்பானுணர்த்துமென்பது பெறப்பட்டதாகலின், மந்திமுதலிய பேசுதலும் அவலியல்பிற்கேயாமென்க. இங்ஙனமன்றாயின், உயர்திணையஃறிணையென்னும் பகுப்பேவாமையறிக. ஒரோவழி யஃறிணைப்பொருள்கள் மொழியாற்பேசுவனவுளவாயின், அது தெய்வத்தன்மைமுதலிய விசேடத்தானன்றிப் பொருட்டன்மையானன்மையின், அமைத்துக்கொள்வதன்றி அதுபற்றி விரவுத்திணையென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அற்றாதலினன்றே ஆசிரியர் தன்மையை யுயர்திணையெனவே கூறியதாஉமென்க. இது கொள்ளாதார்க்குச் “சொல்லா மரபி னவற்றொடு கெழீஇச்—செய்யா மரபிற் றொழிப்பதித் தடக்கியும்” என்பதனைத் தழுவுதலும் “கேட்குந் போலவுங் கிளக்குந் போலவு—ஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே” எனவழுவமைத்தலும் வேண்டாவென்க.

௩௩. “ஒருவரென்பது.”

காளை விடையென்பன பொதுப்பெயரென்றார். சிறப்புப்பெயராக “நம்பியாடேவிடலை” எனச் சூத்திரித்ததை மறந்தாற்போலும், இங்ஙனமுன்னொடுபின் மயங்கிக் கூறுதலவரியல்பென்க, எருத்தைக் காளை விடையென அடிப்பட்ட சான்றோரான் வழங்கப்படாமையுமுணர்க.

௩௪. “பொருண்முதல்.”

என்னுப்பெய ராகுபெயராகாதென்றல் பொருந்தாமை வருத்தியுட்காண்க.

இவ்வதிகாரமொழுத்து இவ்வதிகாரஞ்சொல் இவ்வதிகாரம்பொருளென்றும்போலவன எழுத்துச் சொற் பொருளென்னுஞ் சொற்

சொல்லதிகாரம்.

களான் அவற்றிற்கிலக்கணங்கூறியவதிகாரங்களைக் கூறினவென இவற்றைச் சொல்லாகுபெயருக்குதாரணமாகக்காட்டினார். கடுத்தி ன்றான், புளித்தின்றானென்றற்றொடக்கத்தனவுங் கடு புளியென்ற ற்றொடக்கத்துச் சொற்களாற் காய் முதலிய பொருள்களைக் கூற லான், அவற்றையுஞ் சொல்லாகுபெயரெனல் வேண்டும். அவ வாறு வேண்டாமையான், இவையுஞ் சொல்லாகுபெயராகாவென மறுக்க. எழுத்துச்சொற்பொருளென்னுந்தானிகளான் அவவிலக்க ணங்களைக் கூறுதற்குத் தானமாகிய படலங்களைக் கூறினமையான், இவை தானியாகுபெயரேயாமென்க. இனித் திருவாசகம் திருவா ய்மொழியெனச் சொல்லையெயுணர்த்திநிற்கும் பெயர்களான் அச் சொல்லாலாக்கப்படு னாலுக் கூறினமையின், இவற்றைச் சொல்லா குபெயரென்னாமோவெனின்;—என்னும். என்னை? சொற்கெழு த்து முதற்காரணமாயினற்போலச் செய்யுட்கு முதற்காரணமாய் நிற்குமொழியின்பெயரான் அச்செய்யுட்களை யுணர்த்துதலான் அவை காரணவாகுபெயரெனப்படுமாகலானென்க. இனித்திருவா சகம் திருவாய்மொழியென்பன உண்மையானோக்குவார்க்கு அன் மொழித்தொகையாவனவன்றி யாகுபெயராகாமையுணர்க. “திரை த்த விருது குறள்சிற்தளவடி தேம்பழுத்து” எனவொருசெய்யுட்கு முதனிற்குஞ்சொற்களான் அவ்வவசெய்யுட்களைக் கூறினமையின், இவையே சொல்லாகுபெயராமென்க. இது சிணையாகுபெயருளட ங்குமேனும், வினங்குதற்பொருட்டு வேறு கூறினார்; அளவையாகு பெயர் குணவாகுபெயருளடங்குமேனும் அதனை வேறுகூறினாற் போலக் கொள்க.

அகத்தியம், தொல்காப்பியம், கபிலமென்பனவாகுபெயரல்ல வாதல் விருத்தியுட்காண்க.

ஆகுபெயர்க்கு மன்மொழித்தொகைக்கும் வேற்றுமை விருத் தியுள் விளங்கக் கூறினும், ஆண்டுக்காண்க. ஈண்டாகுபெயருமன் மொழித்தொகையுமொன்றென்றவர் குறிப்பிற்றகுமொழியிவையெ ன்புழி ஆகுபெயரெனவேயன்மொழித்தொகையுமடங்குமென்றொ ழியாது “ஆகுபெயர் வினைக்குறிப் பன்மொழி விகாரம்” என வேறு கூறலான், அவ்விண்ணொன்றையென்றல் அவர்க்குங்கருத்தன் மையுணர்க. பரிமேலழகியார் கனங்குழையென்றதனையாகுபெய ரென்றாராவெனின்;—அவர் “பொச்சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்” என்பதற்குப் பொச்சாவாமனமென அந்தக்கரணத்தைக் கருவியாகக் கூறினார். அதனை மறுத்துப் பொச்சாவாமையாகிய கரு வியெனத் தாழும் பெயரெச்சச்சுத்திரத்துஞரைத்தாராகலின், அவ ர்கூறியனமெவல்முடன்பாடென்பது தமக்குங் கருத்தன்றென்க.

மக்கட்சட்டு மக்களாகிய நன்குமதிக்கப்படும்பொருளென்றக் கால் நன்குமதிக்கப்படும்பொருளுமக்களையாகலின், மக்களாகிய மக்களென வருவதல்லது இன்னதிதுவென வாராமையின், மக்கட்சட்டேயிருபெயரொட்டாகாதென்றார். உலகத்துப் பொருளையெல்லாம் உயர்திணைப்பொருள் அஃறிணைப்பொருளெனவிரண்டாகப் பகுத்துக்கொண்டதற்கேற்ப, மக்களென்பது பொருளென்னும் பொதுமையின்க்கி உயர்திணைப்பொருளை விசேடித்து நிற்பச் சட்டென்பதாகுபெயராய் அப்பொருளினுயர்ச்சி தோன்றச் சிறப்பித்து நிற்ப, இன்னதிதுவென ஒன்றையொன்று விசேடித்து இருபெயருமொட்டி வருதலான், இருபெயரொட்டாகாமை யாண்டையுடன மறுக்க.

௩௫. “ஏற்குமெவ்வகை.”

செயப்படுபொருண்முதலியவற்றின் வேறுபடுத்தப் பொருண்மாத்திரமுணர்த்தி நின்றலின் எடுவாயும் வேற்றுமையாயிற்றென்றார். அவ்வாறு கூறுவார்க்கு விகாரத்தினின்றும் வேறுபடுத்தலின் இயல்பும் விகாரமேயாமெனல் வேண்டுமென்க.

௩௬. “ஆறனுருபு.”

எழுவாய் நின்றவுருபே ஆறு வேற்றுமைகளினுருபுமேற்கு மென்னுங்கருத்தான் “ஆறனுருபு மேற்குமவ வருபே.” எனக் கூறிய நன்னூலார்கருத்தறியாது, ஆறும்வேற்றுமையுருபு பிறவுருபுகளையேற்குமெனக் கொண்டார். அது பொருந்தாமை விருத்தியுட்கூறிலும், ஆண்டுக் காண்க.

௩௭. “இரண்டாவதுருபு.”

குழையையுடையனென்றவழிக் குழையும் உடையனெனக் கருதுதற்றொழிலையுற்று நின்றமையிற் செயப்படுபொருளையாமென்றார், செயப்படுபொருளுண்மைபுணராமையின். குழையையுடையன் சாத்தனென்றவழி உடையனென்னும் விருதியானுணர்த்தப்படுவ் கருத்தாவின்றொழிலையுற்று நிற்பினன்றே செயப்படுபொருளாம். அவ்வாறன்றி உடையனெனக் கருதுவானொருவன்றொழிலையுற்றநிற்பது செயப்படுபொருளெனக் கொள்ளின்;—எயிலையுடையனென்பதும் இழைத்தானெனக் கருதுதற்றொழிலையுற்று நின்றமையின், அதனையும்வாற்றற் செயப்படுபொருளெனல்வேண்டும். அன்றியுங் குழையையுடையனென்புழி, உடையானுமுடையனெனக் கருதுதற்றொழிலையுற்று நின்றமையின், அவனையுமாண்டுச் செய

யப்படுபொருளெனக் கோடல்வேண்டும், ஆகலினது போலியுரையென்க.

சஉ. “மூன்றாவதனுருபு.”

வினைமுதற்குங்கருவிக்குமிவர்கூறியவிலக்கணம், செயப்படு பொருள்நூன்றியவினை நிகழ்வுழிச் செல்லாமையின், வழுவாதலறிக. ஆசிரியர்பாணினியார் “சுதந்திரன்கருத்தா.” எ-ம். “சாதகதமங்கரணம்.” எ-ம். ஒதினார். ஒருதொழினிகழ்ச்சிக்கட்டன்வயத்ததாகக் குறிக்கப்படும் பொருள் கருத்தா. எ-ம். ஒருதொழில் பயத்தற்கண் உயர்ந்த காரகங்கருவி. எ-ம். அவற்றிற்கு நீருத்தி கூறுவார். இங்ஙனங்கூறியவாற்றாற் கருவிகருத்தாமுதலியவற்றிற்கும் கருவிகருத்தாமுதலியவாதற்றன்மை பொருந்துமாறறிக. ஏனையவுயிவவாறுள்ளனவோர்துணர்க.

சச. “ஐந்தாவதற்குருபு.”

“நீங்கலொப் பெல்லையேதுப் பொருள்” எனவே இதனினிற்றிதுவென்னும் பொருள் விளங்குதலின், அது கூறுதன்மிகையாம். அன்றி அதுகூறவேண்டுமார்க்கு “நீங்கலொப் பெல்லையேதுப் பொருள்வயின்” என்றன்மிகையாம். இரண்டுகூறுதலே மரபென்பார்க்கு ஏனையவற்றிற்கும் ‘இதனைச் செய்வ திதுவென லதன்பொருள்’ ‘இதனாற் செய்வ திதுவென லதன்பொருள்’ என்றாற் போலச் சூத்திரஞ்செய்யாமை குன்றக்கூறலாய் முடியுமெனவுணர்க. மேலுயிவ்வாறே காண்க.

சரு. “ஆறன்.”

சொல்லின்நிரிபே பொருளென அபேதங்கூறுவார் மதம்பற்றித் தொகையதுவிரி பொருளது கேடு என்பவற்றோடு சொல்லது பொருளென்பதனையுஞ் சிறிது திரிந்ததற்குதாரணமாகக் காட்டினார். மேற்சொல்லாவதிருதிணையம்பாற்பொருளையு மொருவனுணர்த்தற்குக் கருவியாமோசையெனப் பேதமாகக் கூறியதை மறந்தார்போலும்.

சக. “ஏழனுருபு.”

கீண் கால் முதலியன உருபாகாவென்றார், அவையோரிடத்தினை வரைந்துணர்த்துங்காற் பொருளாதலும் ஐம்முதலியனபோலச் சாத்தனுழையிருந்தான் சாத்தன்முன்வந்தான் எனத் தனக்கெனவோர்பொருளின்நிப் பெயர்ப்பொருளையிடமாக வேறுபடுத்துங்காலில் உருபாதலுமாகிய வேறுபாடுணராமையின்.

சக. “இம்முப்பெயர்க்கண்.”

பால் காட்டுமீறின்றேனும், பொருள்வகையான் ஆண்பால் பெண்பாலென்பன அஃறிணைக்குமுண்மையின், அவை இருத்திணைக்கும் பொதுவாய்ச் சொற்றன்மையான் அஃறிணைப்பெயராய் நிற்கும். அவற்றை ஆண்பால் கூறும் பெண்பால் கூறும் என லகரவீற்றுயர்திணைப் பெயர்க்குதாரணங்காட்டல் பொருந்தாமை யறிக. அவை இருத்திணைக்கும் பொதுவாதல் “ஆண்பா லெல்லா மாணெனற் குரிய.” “பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணெனற் குரிய.” என்னுமரபியற்குத்திரங்களானுமுணர்க.

ருக. “ஒருசார்னவ்வீற்று.”

ஏடாவென்பது தோழன் முன்னிலைப்பெயராயே நிற்பதொன்றாயின் ஆண்டுருபேற்றற்கிடமாகாமையின், “வேற்றுமைக்கிடைய” எனச் சிறந்தெடுத்தோதிய பெயரிலக்கணம் வழுவாய் முடியுமென்க. தோழன்முன்னிலைப்பெயரென்றமையான், அஃதிடைச் சொல்லன்மையுமுணர்க. ஆயின் ஏடாவென்பது தோழன்முன்னிலைப்பெயரென்றதென்னையெனின், வழக்குமிகுதிபற்றி அவ்வாறு கூறியதென்க. “நோனாமை பொறாமை யாமென துவல்வர்” என்றாரேனும், நோன்றலென்னுமுடம்பாட்டுச்சொல் விலக்கப் ப்டாமைபோலக் கொள்க.

ருஅ. “தநநு.”

“இ உ ணவோடு” என்னுஞ்சூத்திரத்தான் விளியேற்குமெனக் கூறிப்போந்த ஈற்றுள் ஒன்றல்லாத மகரவீற்றுத் தாமென்னும் விரவுப்பெயரையும் ஈண்டெடுத்து விலக்கினார். அவருக்கு மயக்கமுமறவியும் இயல்பென்றற்கிதுவே சான்றதலறிக.

கஅ. “வினையேசெய்வது.”

குழையானென்றவழிக் கருதுதற்றொழிலங் கருதுதற்கருந் தாவுங் கருதப்பட்டகுழையும் பிறவும்பற்றி அக்கருத்து நிகழ்ந்ததென்றார். அது பொருந்தாமை மேலே கூறினும். வினைக்குறிப்பினுண்மையறியாமையின், இவ்வாறு தமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார்.

பெயரியன்முற்றிற்று.

வினையியல்.

ந. “அவைதாம்.”

முற்றிற்குமெச்சத்திற்குத் தமக்கு வேண்டியவாறே இடர்ப் பட்டிலக்கணங் கூறினார். அவாய்நிலையில்வழியும் “ஆர்த்தார் கொண்மார் வந்தார்” “காண்கும் வந்தேம்” என்பன பிறிதோர்சொற்பற்றியல்லது நின்றவாற்றாமையின், அவையெச்சமாவான் சேர வக்கணவழுவாதலறிக.

கந. “கயவொடு ரவ்வொற்று.”

“பாழன் மன்னரைப்பாட ரொமரே” “நோய்மலி வருத்தங் காணன்மா ரொமரே” என மாரீறு பல்லோர்படர்க்கையொன்றற்கேயுரித்தாய் வருதலின், அதனைத் திணைபாலிடமெல்லாஞ் செல்லும் வியங்கோவிறெனக் கோடல்கிதும் பொருந்தாமையறிக. ஏனையவுயிவ்வாறு வருவனவோர்த்துணர்க.

கச. “வேறின்மையுண்டு.”

“குருகுமுண்டு” என்புழி உண்டெனக் குறிப்புணர்த்தி நற்குஞ்சொல்லும் ‘ஆவுண்டு’ எனவுண்மையுணர்த்தி நிற்குஞ்சொல்லும் ஒன்றென மயங்கிக் கூறினார். அவை தம்முள் வேறுதல் விருத்தியுட்காண்க.

கௌ. “அவற்றுட்செய்த.”

ஆறுசென்றவியர், உண்டவெச்சில் என்றற்போல்வன செயப்படுபொருட்கண்டங்குமென்றார். “மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளாய்” என்புழிக் கருவிக்கண்டங்குமென்ற மருந்து மருந்தானேய்தீர்த்தது எனக் கருவிப்பொருண்டைக்குரிய மூன்றனுருடேற்று நிற்குமாறுபோல, வியர்முதலிய செயப்படுபொருண்மைக்குரிய இரண்டனுருபேற்று நிலலாமையிற் செயப்படுபொருட்கண்டங்குமாரியாண்டையதென்க.

உஉ. “கிணைவினைமுதலொடு.”

புதிதிலுள்ளும் பிறவினைமுதலொடு முடியுமாயின், “கிணைவினைமுதலொடும்” எனவமைக்கவும், “முதலினுள்ளும் வினைமுதல்கொள்ளும்” என விதத்தோதவும் வேண்டா. அங்ஙனம் வேண்டலாற் பிறவினை பிறவினைமுதலொடு முடியுமென்றல் அவர்க்குங்ருத்தன்றுபோலுமென மறுக்க. “உரற்கால் யானை யொடித்தன் டெஞ்சிய யா” என்றற்போல்வனவற்றிற்குப் பொருள்கோளந்

யாமையின், அவவாறு கூறினார். இன்றோர்னவையெல்லாம்
 விருத்தியுட்காண்க. செய்தெனெச்சம் பிறவினையுங்கொள்ளுமென்
 பார்க்குத் தலைவன்பிரிந்து வருந்தினான் என்றும்போல்வனவற்றை
 யெஞ் செய்தெனெச்சம் பிறவினையுண்டனவென்னுது செய்வெ
 னெனச்சத்திரிபென்றவெற்றிற்கென்க. காரணகாரியப்பொருட்டாயி
 றந்தகால முணர்த்துவனவெல்லாஞ் செய்வெனெச்சத்திரிபாமெ
 னின், கையற்றவீழ்ந்தான் கண்ணுத்தகிடந்தான் என்றற்றொ
 யடக்கத்தனவற்றையுங் காரணகாரியப்பொருட்டாயிறந்தகாலமுணர்
 மித்துதல்பற்றிச் செய்வெனெச்சத் திரிபென்றல்வேண்டும். அங்ங
 னங்கூறுது, அவற்றைச் செய்தெனெச்சமென்றே கொண்டார்.
 இவ்வாறு மயங்கக் கூறுதல் அவரியல்பென்க. ‘ஆகிடந்து செறு
 வினைந்தது’ ‘பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சான் மார்பு’ ‘உண்டு பசி
 ன்கெட்டது’ என்றும்போல்வனவுங் காரணகாரியப்பொருளவாய்ப்
 பிறவினைகோடலின், இவையெஞ்செய்வெனெச்சத் திரிபென்றே
 யுட்கொள்க.

உச. “வினைமுற்றேவினை.”

வ. “காணன் கழிதலு முண்டென் றொருநாள்” என்புழி எச்ச
 எழுற்றாய்த் திரிந்ததென்னுது முற்றெச்சமாய்த் திரிந்ததென்றாக்
 டுக்குத் தலைவன்பிரிந்து வருந்தினுளென்புழியும் அவ்வாறு சொல்வ
 டிபுபற்றிப் பிரிந்தென்னுஞ்செய்தெனெச்சஞ் செய்வெனெச்சமா
 ய்த் திரிந்ததெனல்வேண்டும். அதனை மறந்தார்போலும். அன்றி
 யும், செய்வென்னுமெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தவழியுந்
 தன்பொருளையே தந்து நின்றும்போல, முற்றெச்சமாய்த் திரிந்த
 னுவழியும் முற்றுப்பொருளே தரல்வேண்டும். அங்ஙனந்தாராமை
 யின், முற்றேயெச்சமாய்த் திரிதல் யாண்டையதென்க. எச்சமே
 முற்றாய்த் திரிந்ததாயின், இருதினையையும்தான் முவிடத்திற்கும்
 பொதுவாய் நிலாது முற்றுச்சொற்கோதியவீற்றவாய்
 யையும்தான் முவிடமுமுணர்த்துமாறென்னையெனின்;—அற்றதல்
 னன்றே திரிந்ததெனப்பட்டதென்க. கண்ணியன் வில்லினன்
 எனவரும் வினைக்குறிப்புமுற்றாதற்கேற்பதோ எச்சமின்றாலெனின்;
 —நன்றுசொன்னாய். வினைக்குறிப்புமுற்றெச்சமாய்த் திரியுமெ
 ன்றாரை அங்ஙனமெச்சமாய்த் திரிந்த வாய்பாடியாதெனத் தோ
 யினார்க்கு விடை யாதோவென்க.

வினையியன்முற்றிற்று.

இடைச்சொல்லியல்.

சு. “எதிர்மறைசிறப்பெண்.”

சாத்தன்வருதற்குமுரியனென்பது வாராமைக்குமுரியனென் றெஞ்சிறிற் ப எச்சவும்மைக்குரியவிலக்கணமுழுவது மேற்றநிற் றலின், அஃதெச்சவும்மையாவதல்லது எதிர்மறையும்மையாகாதென மறுக்க. “மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்” என்புழி மறப்பினு மென்னுமும்மை மறக்கலாகாதென்னுமெதிர்மறைப்பொருடந்து நி ற்றலின், இன்றோரன்னவையே எதிர்மறையும்மையாமென்பது. “ஒன்றுரைப்பான் போலிளிவந்துஞ்சொல்லும்” என்பதன்கண் வரு வனவற்றையையும்மையென்றார். ‘திருமகளும்ல்லளரமகளும்ல்ல ளிவள்’ என்பதனோடு ‘மதுகையுமுடையன் அடக்கமுமுடையன் வன்மையுமுடையன் ஒருவன்’ என்பதன்கண் வேற்றுமையின்மைய லானும், மதுகையுடையவனோ அடக்கமுடையவனோ வன்மையுடை யவனோவென ஐயப்பொருடாராமையானும், “அன்ற னொருவன் னாண்டகைமை விட்டென்னைச் சொல்லுஞ்சொற் கேட்டிசுடர் ழாய்” எனத் தோழி தலைவன்நன்மைகளையெடுத்துக் காட்டி அந் தன்மைகளையுடையானொருவன் சொல்லுஞ்சொல்லைக் கேட்பாய் கவெனத் தலைவிக்கறிவுறுக்கின்றாளல்லது ஐயுற்றுக் கூறுகின்றாள ல்லளாகலானும், அது பொருந்தாதென மறுக்க. அவன்வெல்ல னும் வெல்லுமென்பது துணியாமைக்கண் வருதலின், இன்றோ ரன்னவையே ஐயவும்மையாம். பத்தானுமெட்டானுமெனக் காட்டி வாருமுளர். திருமகளும்ல்லளரமகளும்ல்லளென்பதும் எச்சவு மையென மறுக்க. நெடியனும் வலியனுமாயினென்பது என்னு ம்மையென மறுக்க. இதுவே சேனாவரையர்க்குங்கருத்தாதல் அவ ருரையானுணர்க. முற்றும்மையெச்சப்படுவதெதிர்மறைவினைக்கண் னறி விதிவினைக்கணின்றென மறுக்க. அவர் பெயரெச்சச்சுத்தி யுத்தன் “அறுபொருட்பெயரொடு முடியு முறையது” என்புழி முற் றும்மையை மெச்சமாக்கிப் பிறபொருட்பெயரொடு முடியுமெனக் கொள்கவென்றார். ஆண்டிதின மறந்தார்போலும், ஏனையவுமோர் ந்துணர்க.

இடைச்சொல்லியன்முற்றற்று.

உரிச்சொல்லியல்.

கக. “அன்னபிறவும்.”

“எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்” எனவென் னாற்றார்பட்ட பாதுகாவலாணையாலென்றார். இவ்விலக்கணவின்

யாமையின், அவ்வாறு கூறினார். இன்றோன்னவையெல்லாம் விருத்தியுட்காண்க. செய்தெனெச்சம் பிறவினையுங்கொள்ளுமென் பார்க்குத் தலைவன்பிரிந்து வருந்தினான் என்றும்போல்வனவற்றை யுஞ் செய்தெனெச்சம் பிறவினையென்கொண்டனவென்னுது செய்வெ னெச்சத்திரிபென்றலெற்றிற்கென்க. காரணகாரியப்பொருட்டாயி றந்தகால முணர்த்துவனவெல்லாஞ் செய்வெனெச்சத்திரிபாமெ னின், கையற்றுவிழ்ந்தான் கண்ணொந்துகிடந்தான் என்றற்றொ டக்கத்தனவற்றையுங் காரணகாரியப்பொருட்டா யிறந்தகாலமுணர் த்துதல்பற்றிச் செய்வெனெச்சத் திரிபென்றல்வேண்டும். அங்ங னங்கூறுது, அவற்றைச் செய்தெனெச்சமென்றே கொண்டார். இவ்வாறு மயங்கக் கூறுதல் அவரியல்பென்க. ‘ஆகிடந்து செறு வினைந்தது’ ‘பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சான் மார்ப்’ ‘உண்டு பசி கெட்டது’ என்றும்போல்வனவுங் காரணகாரியப்பொருளவாய்ப் பிறவினைகோடவின், இவையுஞ்செய்வெனெச்சத் திரிபென்றே கொள்க.

உச. “வினைமுற்றேவினை.”

“காணன் கழிதலு முண்டென் றொருநான்” என்புழி எச்ச முற்றாய்த் திரிந்ததென்னுது முற்றெச்சமாய்த் திரிந்ததென்றார்க் குத் தலைவன்பிரிந்து வருந்தினுளென்புழியும் அவ்வாறு சொல்வ டிவுபற்றிப் பிரிந்தென்னுஞ்செய்தெனெச்சஞ் செய்வெனெச்சமா ய்த் திரிந்ததெனல்வேண்டும். அதனை மறந்தார்போலும். அன்றி யும், செய்வென்னுமெச்சஞ் செய்தெனெச்சமாய்த் திரிந்தவழியுந் தன்பொருளையே தந்து நின்றும்போல, முற்றெச்சமாய்த் திரிந்த வழியும் முற்றுப்பொருளே தரல்வேண்டும். அங்ஙனந்தாராமையின், முற்றேயெச்சமாய்த் திரிதல் யாண்டையதென்க. எச்சமே முற்றாய்த் திரிந்ததாயின், இருதினையெம்பான் முவிடத்திற்கும் பொதுவாய் நில்லாது முற்றுச்சொற்கோதியவீற்றவாய் இருதினையெம்பான் மூவிடமுமுணர்த்துமாறென்னையெனின்;—அற்றதல் னன்றே திரிந்ததெனப்பட்டதென்க. கண்ணியன் வில்லினன் எனவரும் வினைக்குறிப்புமுற்றாதற்கேற்பதோ ரெச்சமின்றாலெனின்;—நன்றுசொன்னாய். வினைக்குறிப்புமுற்றெச்சமாய்த் திரியுமெ ன்றாரை அங்ஙனமெச்சமாய்த் திரிந்த வாய்பாடியாதெனக் கட்டா னினார்க்கு விடை யாதோவென்க.

வினையியன்முற்றிற்று.

இடைச் சொல்லியல்.

கூ. “எதிர்மறைசிறப்பெண்.”

சாத்தன்வருதற்குமுரியனென்பது வாராமைக்குமுரியனென் றெஞ்சிநிற்ப எச்சவும்மைக்குரியவிலக்கணமுழுவது மேற்றுநின்ற லின், அஃதெச்சவும்மையாவதல்லது எதிர்மறையும்மையாகாதென மறுக்க. “மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும்” என்புழி மறப்பினு மென்னுமும்மை மறக்கலாகாதென்னுமெதிர்மறைப்பொருடந்து நி ற்றலின், இன்றோரன்னவையே எதிர்மறையும்மையாமென்பது. “ஒன்றுரைப்பான் போலிளிவந்துஞ்சொல்லும்” என்பதன்கண் வரு வனவற்றையையவும்மையென்றார். ‘திருமகளுமல்லளரமகளுமல்ல ளிவன்’ என்பதனோடு ‘மதுகையுமுடையன் அடக்கமுமுடையன் வன்மையுமுடையன் ஒருவன்’ என்பதன்கண் வேற்றுமையின்மை யானும், மதுகையுடையவனோ அடக்கமுடையவனோ வன்மையுடை யவனோவென ஐயப்பொருடாராமையானும், “அன்ன னொருவன் னாண்டகைமை விட்டென்னைச் சொல்லுஞ்சொற் கேட்டிகுடரி ழாய்” எனத் தோழி தலைவன்றன்மைகளையெடுத்துக் காட்டி அத் தன்மைகளையுடையானொருவன் சொல்லுஞ்சொல்லைக் கேட்பாயா கவெனத் தலைவிக்கறிவுறுக்கின்றாளல்லது ஐயுற்றுக் கூறுகின்றாள் ல்லளாகலானும், அது பொருந்தாதென மறுக்க. அவன்வெல்லி னும் வெல்லுமென்பது துணியாமைக்கண் வருதலின், இன்றோர னன்னவையே ஐயவும்மையாம். பத்தானுமெட்டானுமெனக் காட்டு வாருமுளர். திருமகளுமல்லளரமகளுமல்லளென்பதும் எச்சவும் மையென மறுக்க. நெடியனும் வலியனுமாயினென்பது எண்ணு ம்மையென மறுக்க. இதுவே சேனாவரையர்க்குங்கருத்தாதல் அவ ருரையானுணர்க. முற்றும்மையெச்சப்படுவதெதிர்மறைவினைக்கண் ன்றி விதிவினைக்கணின்றென மறுக்க. அவர் பெயரெச்சச்சூத்திர த்துள் “அறுபொருட்பெயரொடு முடியு முறையது” என்புழி முற் றும்மையை யெச்சமாக்கிப் பிறபொருட்பெயரொடு முடியுமெனக் கொள்கவென்றார். ஆண்டிதனை மறந்தார்போலும். ஏனையவுமொர் ந்துணர்க.

இடைச்சொல்லியன்முற்றிற்று.

உரிச் சொல்லியல்.

கக. “அன்னபிறவும்.”

“எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்” எனவென் னுற்றப்பட்ட பாதுகாவலாணையாலென்றார். இவ்விலக்கணவிள

க்கதூலுள் எச்சொலாயினும் பொருள்வேறுகிளத்தலென இவரார்
றாப்பட்டவாணை யாண்டையதென்க. தாஞ்செய்த தூன்முறைப
ற்றியுரைசெய்யாது தொல்காப்பியத்திற்கிடந்தவாறே படியெடுத்தே
ழுதித் தமதறியாமையை விளக்கினாரெனவறிக. ஏனையவுமோர்
ந்துணர்க.

உரிச்சொல்லியன்முற்றிற்று.

பொதுவியல்.

க.

நால்வகையோத்தினுள்ளுங் கூறுதற்கிடனின் நியெஞ்சிநின்ற
நால்வகைச்சொல்லிலக்கணங்களை முன்னர் வைத்து வழக்களைந்து
சொற்களையமைத்துக்கோடலை அவற்றின்பின்குை வைப்பினன்றே,
நால்வகையோத்தினுடு இவ்வோத்திற்கியைபுடைமை விளங்கும்.
அங்ஙனம் வையாமன் மாறி வைத்தமையான், முதலோத்துக்களோ
டியையாமையுணர்க.

உ. “திணைமயக்குற்ற.”

துணிந்தவழி அன்மைச்சொல் அன்மைத்தன்மையை மறுக்க
ப்படும் பொருண்மேலும் மறுக்கப்படுமுகத்தாற்சட்டிநிற்குமென்றார்.
குற்றிகொல்லோ முகன்கொல்லோவென்றையுற்றதுஉம் பின்னர்
மகனெனத் துணிந்ததுஉந் தன்முன்னாகக் காணப்படும் பொருளை
யாமன்றே, அங்ஙனமாகவே வேறுபொருளன்றந்தன்மையை அப்
பொருண்மேற்சட்டிக் கூறுவானல்லது வேறுபொருண்மேற்சட்
டிக் கூறுதற்கோரியைபின்மையின், அது பொருந்தாதென மறுக்க.
அல்லதுஉங் குற்றியன்று மகனென்றவழி மகனென்பது இவனெ
ன்னுந்தோன்றாவெழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் நின்று முடியினுங்
குற்றியன்றென்பதனோடியையாமையின், குற்றியன்று மகனைன்ப
தொருதொடரன்றும். அன்றாகவே, குற்றியன்றென்பது துணிதற்
பயன்பற்றி வந்ததன்றாய் முடிந்தது. முடியவே, குற்றியன்று மக
னென்றதனால் வேறுபயனின்மையின், அது வருவாமென மறுக்க.
ஏனையுதாரணங்களுமிய்வாறே காண்க.

ச. “திணைவிரவெண்ணுப்பெயர்.”

“தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்” என்
புழி வருதல்வினை மூன்றற்குமுன்மையான், ஆண்டமைக்கவேண்
டுவதின்று. இனியம்முப்பொருளின் வினையாகிய வந்தென்னுஞ்
செய்தெனச்சம் உண்டானென்னுமொன்றன்வினைகொண்டு முடி

தல் விஜையேச்சமுடிபாராய்ச்சிக்கட்பெறற்பாலதாகலின், ஆதனை யம் ஈண்டொன்றென்முடித்தலாமையத்தல் பொருந்தாமையறிக.

௩. “உவப்பினும்.”

வேள் குரிசிலென்பன அஃறிணைவாசகமென ஈண்டு வழ வமைத்தார். மேற்பெயரியலுள் “நம்பி யாதே விடலை கோவேள் ரிசில்” என உயர்திணையாண்பாற்பெயருளெடுத்தோதியதனை மற தார்போலும். குடிமைநல்லன் ஆண்மைநல்லனென ஈறு திரியாது நின்றாங்கு நின்று குடிமை ஆண்மை முதலியன உயர்திணைமுடிபு கொள்ளுமெனவும், அ. மாநிலையாமெனவுங்கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “உயர்திணை மருங்கி னிலையின வாயினு—மஃ றிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்” என்றதனால் அவையுயர்திணை முடிபுகொள்ளாவென விலக்கப்பட்டமையானும், குடிமைநல்லன் ஆண்மைநல்லன் முதலிய வாய்பாடு இருவகைவழக்கினுமின்மை யானும், அது பொருந்தாதென மறுக்க. “நின்றாங் கிசைத்த விவ ணியல் பின்றே.” “இசைத்தலு முரிய வேறிடத் தான” என்னுஞ் சூத்திரங்கட்குப் பொருளறியாது உரையாசிரியரையுள்ளிட்டோ ரெல்லாம் “அஃறிணை மருங்கிற் கிளந்தாங் கியலும்” என்பதனாடு மாறுகொள்ளவுரைத்தார். அது பொருந்தாமையறிக. இவ்வாறின் னுமெடுத்து விரிக்கிற்பெருகும். ஆங்காங்குய்த்துணர்க.

பொதுவியன்முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரமுடிந்தது.

இலக்கணவிளக்கச்சூளுவளி முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்டதேசிகள் நிருவடிவாழ்க.